

EILEEN E. LANTRY

Missziós pilóta

A DAVID GATES-MISSZIÓ
TÖRTÉNETE

„Nap mint nap érezte Isten jelenlétét, amint lehajolt hozzá, hogy megtanítsa neki a bizalom leckéjét. David korábban a legtöbb problémát meg tudta oldani a saját intelligenciájával. Most érezte, hogy erőtlén. Nem tudott mást tenni: Istennek rendelte alá magát.”

A keresztény élet legnagyobb győzelme, ha akaratunkat alá tudjuk rendelni Isten akaratának. Jézus tanítványainak is ezt volt a legnehezebb megtanulniuk – és ebben az önmagunkkal vívott küzdelemben kell nekünk is győzelmet aratnunk. Könyvünk a nemrégiben Magyarországon is járt amerikai misszionárius élettörténetén, tapasztalatain keresztül nyújt valódi segítséget mindannyiunknak. Bizonyosságát adja annak, hogy nem kell elcsüggednünk, bármi is érjen az életben, mert Isten megszabadítja a benne bízókat. A szorult helyzetekben engedjük, mint David Gates, hogy Teremtőnk csodát tegyen a mi életünkben is, mert nála semmi sem lehetetlen.

Eileen E. Lantry • MISSZIÓS PILÓTA • A David Gates-misszió története

EILEEN E. LANTRY

Missziós pilóta

A DAVID GATES-MISSZIÓ
TÖRTÉNETE

EILEEN E. LANTRY

Missziós pilóta

A DAVID GATES-MISSZIÓ
TÖRTÉNETE

EILEEN E. LANTRY

Missziós pilóta

„Nap mint nap érezte Isten jelenlétét, amint lehajolt hozzá,
hogy megtanítsa neki a bizalom leckéjét.
David korábban a legtöbb problémát meg tudta oldani
a saját intelligenciájával. Most érezte, hogy erőtlen.
Nem tudott mást tenni: Istennek rendelte alá magát.”

A DAVID GATES-MISSZIÓ
TÖRTÉNETE

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2011

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Eileen E. Lantry:

Mission Pilot – The David Gates Story

Pacific Press Publishing Association

Nampa, Idaho – Oshawa, Ontario, Canada, 2002

Fordította: Sonnleitner Károly

Szerkesztette: Magos István

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Nyomtatás: Palatia Nyomda, Győr

Felelős vezető: Radek József igazgató

ISBN 978-963-7493-84-3

TARTALOM

Előszó	7
1. Eltérítve	9
2. Visszaemlékezés	21
3. Börtönélet	29
4. Becky gondolatai	37
5. Börtönbeli kihívások	47
6. A felhő lassan szertefoszlik	59
7. Egy hosszú-hosszú éjszaka	65
8. Újra otthon	75
9. Angyalok kísérete	81
10. Túl sok feszültség	91
11. Új vezetés alatt	97
12. A GAMAS születése	109
13. Miamitól Kaikanig	117
14. A Davis Indián Szakközépiskola	125
15. Támadás a sötétben	137
16. Élet egy őserdei faluban	141
17. A Jordán kettéválik	151
18. Meglepetések és betegségek	165

19.	Isten kitartóan halad előre	173
20.	Felhívás áldozatvállalásra	179
21.	Televíziós csodák	187
22.	Korlátok nélkül	195
23.	Az oroszlán tombol	203
24.	„Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami?”	207
25.	Isten ismét cselekszik	217
Függelék		
	Beszélgetés David Gatesszel	233

ELŐSZÓ

Azt mondjuk, hogy bízunk Istenben – hiszen tudjuk, hogy létezik, látjuk a keze munkáit. Hiszünk benne. Akkor viszont miért lepődünk meg, ha csodákat művel az életünkben?

A *Missziós pilóta* Isten nagy tetteit zengi, bemutatja, hogyan nyilvánult meg gondviselése David és Becky Gates életében. Láthatjuk Isten csodáit, amelyeket a házaspárért és munkatársaikért tett. Igen, Beckyt és Davidet Isten különleges szolgálatra választotta, amikor elhívta, felkészítette, vezette és irányította őket, hogy vigyék el öt gyermeküket egy dzsungelbeli faluba, mindenféle anyagi háttér nélkül, teljesen Istentől függve.

E történet végét nem lehet elmondani, mert még nem éltek át. Amikor ezt az előszót írom, David, szeretett felesége és gyermekei még mindig Dél-Amerika dzsungelében szolgálnak.

Isten naponta nyit új utakat egyértelmű jelekkel és közvetlenül beavatkozva a missziómunkába, hogy azt kiterjeszthesse. Az ebben a könyvben olvasható történetek növelik Isten iránti szeretetünket, és tiszteletünket egy misszionárius házaspár iránt, akik örömmel választották ezt az életutat, hogy Isten munkatársai legyenek, nem törődve a veszélyekkel.

Napjainkban, amikor minden az anyagiak körül forog, és a magukat hívőnek vallók figyelmét is a pénzügyek kötik le, üdítő látni, hogyan szólít meg, készít fel és küld misszioná-

riusokat Isten, hogy szolgálatukban teljesen Teremtőjüktől függjenek. Egész szemléletmódunkat megváltoztatja a Gates család odaadó szolgálata. Gondolatban melléjük szegődünk a dzsungelben, esőerdők felett repülünk, és az angyalok védelmét tapasztaljuk, amikor a városokban rablók támadnak rájuk. Isten minket is ugyanígy megtart, ha teljesen rábizzuk magunkat.

Amint Davidért, családjáért és a dél-amerikai indiánokért imádkozunk, számítunk az áldásokra. Azonban kérdezzük meg magunktól: gyakoroljuk-e az Isten vezetésébe vetett állandó bizalmat, és azt a munkát végezzük-e, amelyre Isten hívott el bennünket?

Israel Leito,
a Hetednap Adventista Egyház
Közép-amerikai Divíziójának elnöke

1. fejezet ELTÉRÍTVE

David Gates, a húszas évei közepén járó amerikai miszcionárius pilóta előredőlt a Cessna 185 Skywagon vezetőülésében, a látóhatárt figyelve. Vastag felhők ereszkedtek alá, és beborították a dél-mexikói Sierra Madre vidékét.

– Nincsenek jó kilátások, professzor. A köd beszorult a felvidék hegyei közé – mondta spanyolul, némi bolíviai akcentussal, a mellette ülő idősebb mexikói férfinak. – Biztosan zuhogott egész nap errefelé. Attól tartok, hogy a kórházunk melletti kis leszállópálya nem lesz biztonságos.

– Mi a probléma, kapitány? – kérdezte Chente professzor, az adventista egyházi iskolák felügyelője.

– A leszállópálya mélyen fekszik. Ha a rövid fűvet víz borítja, a felület olyan síkos lesz, mint a jég. Még lassú leszállási sebességnél is használhatatlanná válnak a fékek. A gép irányíthatatlan lenne, és nekiütköznénk egy fának.

Több mint tízéves repülési tapasztalattal David ismerte a veszélyt, amivel szembenézett.

– Mit tehetünk? – kérdezte az utasa.

– Alacsonyan fogunk repülni, és néhányszor körözünk a terület felett. Esetleg találunk egy sima helyet a magasabb részen.

A repülőgép ereszkedni kezdett, és áthatolt a felhőkön.

– Ott van! – mutatott balra David. A lenyugvó nap sugarai megvilágították a missziós kórház, főiskola és nővérkép-

ző épületegyüttesét. A területhatár körül csoportosultak az orvosok, a nővérek és más dolgozók otthonai. – Nézd azt a kis házat a leszállópálya mellett, ott lakik a családom. Becky és a gyerekek biztosan az eget nézik, és várnak ránk. A rádióm javítását nem sikerült befejeznie a repülőtéren, így nem tudom hívni őket.

Ismét egy kört írt le a terület felett, és egyre lejjebb ereszkedett.

– Éppen úgy van, ahogyan gondoltam: vízréteg a rövid fű felett. Itt nem lehet leszállni. De az is kockázatos, ha őrizetlen területen hagyjuk a repülőgépet. Az egyetlen biztonságos hely a hangáron belül van.

– Igazad van – helyeselt a professzor. – Hallottam, hogy néhány magánrepülőlt eltérítettek az utóbbi pár hónapban.

– Az üzemanyagmérő minimumot mutat, és már majdnem besötétedett. Világítás nélkül most kell döntenünk.

Davidnek eszébe jutott a legkedvesebb bibliai igéje: „Hű az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.” (1Thess 5,24) „Köszönöm, Uram – imádkozott magában. – Kérlek, segíts nekem helyesen dönteni.”

– Van egy út, amely párhuzamos a kórházzal. Magasan van, száraz, és ritkán használják ilyen esti időpontban.

Az iskola felett körözött, amíg meglátott valakit, aki integetett. Aztán az utat fürkészte. Egyetlen járművet sem lehetett látni. Lejjebb ereszkedett, leszállt, és leparkolta a repülőlt az út mentén. Nemsokára megérkezett egy kisteherautón az egyik tanár és a biztonsági ő.

– Örülök, hogy nem próbáltál meg leszállni a leszállópályán. Egész nap esett – mondta az ő. – Itt maradok a repülőben éjszakára. Be is zárhatsz engem.

– Kiszállhatsz, amikor csak akarsz – mondta David –, csak fordítsd el a fogantyút.

– Nem! – kiáltotta rémülten az ő. – Nem akarom, hogy

bárki is megtudja: be lehet jönni, vagy ki lehet menni. Semmi sem biztonságos az országnak ezen a részén.

– Korán reggel visszajövök. Jó éjszakát! Isten legyen veled – felelte David.

A kavicsos úton ment, a sok-sok zöld növényvel körülvett campuson keresztül, és felnézett a távolban sötétlő hegyekre. Amint az otthona kocsifeljárójához közeledett, kislányhangokat hallott:

– Apu hazajött!

Az egyéves Carlos is elébe totyogott, ölelésre tárt karocskákkal, mosolyogva. Édesanyjuk, Becky is futott szeretett férje elé.

– Egy király sem kapott volna szebb fogadtatást – mondta David örömmel, s mindegyikőjüket megölelte.

Becky mindenkit a vacsoraasztalhoz hívott. Miután David befejezte az imádságot, Becky leült a férje mellé, és megszorította a kezét.

– Úgy örülök a leszálló repülő hangjának! Ilyenkor mindig hálát mondok Istennek.

– Mennyei öröm itt ülni melletted, enni a finom vacsorát, amit készítettél, és hallgatni a gyerekek csevegését. A sokféle probléma után ez maga a béke – válaszolta David.

Vacsora után Becky így szólt a gyerekekhez:

– Menjünk át a nappaliba, és hallgassuk meg apát, hogy mi történt vele ma.

A gyerekek David ölébe ültek, és várakozva néztek rá.

– Újra meg újra megpróbáltam, de nem tudtam kihúzni egy fiatal lány fertőzött, begyulladt fogát. A gyökerek egymásba görbültek, és összefonódtak a végüknél. Arra gondoltam, talán el kell törni az állkapocscsontot. Amikor felsikoltott fájdalomában, megígértem neki, hogy nemsokára visszatérek, amilyen gyorsan csak tudok, egy szájszebésszel. Hálás tekintete bőségesen kárpótolt a sok nehézségért.

A mindig együtt érző kis Lina közbevágott:

– Úgy sajnálom, hogy annyira fáj a foga. Imádkozni fogok, hogy Jézus gyógyítsa meg.

– Köszönöm, édesem. Örülök, hogy imádkozni fogsz érte – folytatta David. – A professzor és én meglátogattunk néhány elszigetelt, távoli iskolát, ahol szükség volt a segítségünkre, mert különféle problémáik vannak. Holnap még többfelé kell majd elmennünk. Korán kelek, mert tankolnom is kell.

– Néhány álmos kis embert látok itt – jegyezte meg Becky mosolyogva. – Ideje, hogy mindannyian elmenjünk aludni. De a gyerekek olyan keveset vannak az apjukkal. Mondtam nekik, hogy megvárhatnak téged.

Reggel hat órakor néhány főiskolás kopogott a Gates család otthonának bejárati ajtaján.

– Kapitány, katonák vannak a géped körül, és látni akarják az irataidat.

– Semmi baj, mondjátok meg nekik, hogy mindjárt ott lesznek.

David Beckyhez fordult:

– Minden iratom biztosan rendben van. Lássuk csak – mondta, ujjain számolva –, van egy levelem az ország elnökétől, amelyben megköszöni az ADRA-nak (Adventista Fejlesztési és Segély Alapítvány) a munkát, amit végeznek, meg az ADRA-tól való megbízóleveleim is itt vannak. Van engedélyem a polgári repülés igazgatójától, egy a bevándorlási és egy másik a vámhivataltól. Mindaz, amit egy repülőgép működtetéséhez kívánnak, itt van rendben.

David megfordult, hogy kimegy az ajtón, majd megállt és visszajött Beckyhez.

– Ó, majdnem elfelejtettek megcsókolni – tréfálkozott. – Arra az esetre, ha nem találkozánk újra, akarok adni neked egy pusztit.

Vidámnak mutatkozott, de egy pillanatig szorosan tartotta a feleségét. Becky azt mondta, hogy ő semmi vicceset nem lát ebben.

David a professzorral és a diákokkal együtt az iskola kisteherautóján oda hajtottak, ahol a repülőgépet hagyták.

– Jó reggelt, uraim – üdvözölte David a repülőnél álló katonákat. – Ha jól értem, látni szeretnék a dokumentumaimat. Mindent rendben fognak találni.

A vezetéssel megbízott egyik katona, a kapitány elvette az iratokat, gondosan átnézte mindet, és elismerte, hogy igazat mondott. David megjegyezte nevének egy részét: Gonzalez.

– Ön az a pilóta, aki ezzel a repülőgéppel repült két évvel ezelőtt? – kérdezte Gonzalez kapitány.

– Nem, ezzel a repülővel csak másfél éve repülök. A korábbi pilóta elment mintegy két évvel ezelőtt. David Gates vagyok. – Úgy látszott, mintha Gonzalez kapitányt megzavarta volna David válasza. A katonák visszatértek teherautójukhoz, összecsődültek és beszélgettek, miközben a kapitány a rádióján beszélt. Majd a katonák visszatértek Davidhez és a professzorhoz.

– Várnunk kell az eligazításra – mondta a kapitány –, kérem, maradjanak itt.

– Uraim, be vagyok táblázva, sürgős látogatásokat kell tennem ma néhány faluba. Éppen most kaptam egy táviratot, hogy egy férfi haldoklik, akit evakuálni kell. Azt is remélem, hogy segíthetek egy fiatal lánynak, akinek begyulladt a foga.

– Nos, nem mozdulhatnak innen, amíg a tábornok parancsot nem ad.

David türelmetlenséget érzett a késlekedés miatt. Körüljárta a gépet, miközben a katonák vártak és vártak. A kapitányhoz fordulva megkérdezte:

- Itt voltak egész éjjel?
- Igen, itt voltunk.
- Vacsoráztak vagy reggeliztek?
- Egyiket sem – válaszolta.

David összeszámolta a katonákat. Odahívott egyet a közelben álldogáló diákok közül, és azt mondta:

– Kérlek, menj a kórházba és hozz tíz tálca ételt ezeknek a katonáknak, mert éhesek.

A diákok beszálltak a kisteherautóba és elhajtottak. Rövid idővel később visszatértek, reggelit hoztak minden egyes katonának. David megállított egy arra haladó teherautót, és egy láda üdítőitalt vett. Minden férfinak adott egyet. Miután ettek és ittak, Gonzalez kapitány Davidre mosolygott.

– Jót ettünk. Nagyon köszönjük – mondta.

A katonák meghallották a tábormok hangját a rádión. A teherautóhoz rohantak, néhány percig hallgatták, aztán visszatértek az üzenettel:

– A parancsnok azt akarja, hogy repüljön egy különleges kifutópályához.

David felismerte a hely nevét.

– De az egy elhagyatott kifutópálya – mondta.

– Itt fog találkozni velünk.

A rémület érzése uralkodott el Daviden, és teljesen leizadt. Megparancsolják, hogy szálljon le egy felfegyverzett katonákkal körülvett, elhagyatott kifutópályán. Úgy tűnt, valami itt nagyon nincs rendben.

– Uram, jobban szeretnék egy onnan csupán öt mérföldnyire lévő kereskedelmi kifutópályán leszállni. Semmi okom nincs, hogy oda menjek.

– Vissza fog jönni azonnal. Csak egy rövid megállás, hogy a tábormok ellenőrizze az ön iratait.

David nem hitt a kapitánynak. Egyre kényelmetlenebbül érezte magát, és továbbra is ellenállt.

Végül az egyik katona David hátába sújtott a fegyverével, és megparancsolta:

– Befelé a gépbe!

David tudta, hogy nincs más választása. Az érvelés nem használ. A kapitány és egy másik katona lemászott a repülő hátuljába, a professzor és David pedig előre.

– Van egy szokásom – mondta David, miközben hátranézett a két katonára. – Minden felszállás előtt imádkozom a menny Istenéhez védelemért. Volnának olyan kedvesek, levennék a sapkájukat és becsuknák a szemüket?

Engedelmeskedtek, David pedig így imádkozott:

– Mennyei Atyám, kérjük a te áldásodat minden egyes katonára, a professzorra és rám is. Kérlek, védj meg bennünket a bajtól, gonosztól a te szent angyalaiddal. Köszönöm neked, Jézus nevében. Ámen.

David szívében rossz előérzettel és félelemmel eltelve szállt fel a géppel. Mivel a kétméteres rádiót kiszerezte, hogy megjavítsa, semmi lehetősége sem volt, hogy bárkit is értesítsen körülményeiről és útirányáról. Bármit megadott volna, hogy beszélhessen Beckyvel. Elhatározta, hogy úgy tesz, mintha rádión beszélne. Szájához emelte a mikrofont, mintha a konferenciariodát hívná:

– Kérlek, haladéktalanul tájékoztassátok Mexikóvárost, hogy egy elhagyatott repülőtér felé tartok. Talán van valami adminisztrációs probléma. Küldjete egy jogászt azonnal.

Gonzalez kapitány, aki mögötte ült, minden szót hallott. Nem tudta, hogy egy süket rádióhoz beszél. David ezt mondta befejezésül:

– Rendben, vettem. Igen, néhány percen belül leszállunk. Kérlek, azonnal küldj egy jogi tanácsadót.

David még mindig habozott, hogy az elhagyatott repülőtéren szálljon-e le, ezért hátraszólt a kapitánynak.

– A kereskedelmi repülőtéren fogok leszállni.

– Nem, nem teheti. Parancsom van a tábornoktól, hogy az utasítása szerint kell leszállnia.

– Ön azt mondta nekem, hogy néhány percen belül hazarepülök. Üzemanyagra van szükségem, mert nem lesz elég.

– Nem, a parancs úgy szól, hogy ott kell leszállnia, ahol a tábornok mondta – válaszolta Gonzalez kapitány idegesen.

– Akkor önnek le kell lőnie engem, mert én egy másik kifutópályán landolok.

A kereskedelmi repülőtéren földet érve David feltöltötte a gépet üzemanyaggal. Véletlenül meghallotta a tábornok hangját, amint kiabált a kapitány kézben tartott rádióján:

– Miért hagyta, hogy leszálljon ott? – üvöltött a hang mérgesen.

– A pilóta megtagadta az engedelmességet, azt mondta, szüksége van üzemanyagra – magyarázkodott Gonzalez.

David csendesen odaszólt a repülőtér légitaxi-telefon-ügyeletesének:

– Figyeljen ide. Éppen eltérítenek. Hívja fel a feleségemet vagy valakit a missziókörháznál. Mondja el nekik, hogy valószínűleg a légierő bázisán fognak tartani.

Bízott benne, hogy valaki majd megpróbálja megkeresni, vagy kapcsolatba lép a megfelelő emberekkel. Miután a négy férfivel visszatért a géphez, David felszállt és elrepült az elhagyatott leszállópálya felé. Mihelyt leszálltak, Davidet felkavaró érzések hulláma borította el. Az egyik katona udvariasan megparancsolta:

– Elnézést kérek, szálljon ki a repülőből és álljon oda. Kérem, tegye hátra a kezét, amíg megbilincselem. Legyen szíves, álljon szembe a fallal, amíg bekötöm a szemét.

Ekkor David egy másik parancsot hallott:

– Nyomd a géppuskát a hátukba, és ha megmozdulnak, lődd le őket.

„Ez igaz?” – gondolta magában. Miközben ott állt tökéletesen csendben, hallotta, hogy a katonák feldűlják, átkutatják a repülőgépet. Nem sokkal ezután Davidet és a professzort feltették egy kisteherautó hátuljába. Mivel ismerte az utakat azon a környéken, David érzékelte az úton a kanyarok alapján, hogy a légierő bázisára viszik őket. Keresztelő Jánosra gondolt, akiről a Biblia azt mondja: „Jött tanúbizonysággul, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen őáltala.” (Jn 1,7) „Kérlek, Istenem – imádkozott –, bármi is vár rám, maradj mellettem és segíts, hogy bizonyosságot tehessek rólad.”

A teherautó megállt, és a katonák hosszú, szűk folyosón vezették őket gyorsan, még mindig bekötött szemmel. Attól félve, hogy beüti a fejét, David annyira behúzta a nyakát, amennyire csak tudta. Végül beléptek egy szobába.

– Üljenek le! – parancsolta a vallatást végző durva hangja. Néhány perc után az örök a professzort átvitték egy másik szobába, miközben David ott maradt. A kihallgatás azonnal megkezdődött. A katonák egy órán át faggatták, majd Davidet vitték át egy másik szobába, és a professzort kérdezték egy órán keresztül. A körforgás néhányszor megismétlődött. David azt gondolta magában, hogy ez egy jól kialakított terv része.

Elgondolkodott a sok lényegtelen kérdésen, és megfontoltan válaszolt, miközben Istentől bölcsességet kért.

– Önök mind jó emberek, ugye?

– Igen, azok vagyunk.

– Nem tennének semmi törvénybe ütköző dolgot, ugye?

– Persze, hogy nem.

– De önök Bibliákat terjesztenek.

David tudta, hogy a törvény helyteleníti, hogy külföldiek Bibliákat terjesszenek, azonban ő maga sohasem tett ilyet, ezért így válaszolt:

– Nem teszek ilyet. Okleveles ápoló vagyok. Egészségügyi munkát végzek.

- Foglalja írásba, hogy Bibliákat terjesztett.
- Ha leírja, nem írom alá a dokumentumot.
- Jól van, törölje.

A vallatási huzavona egész nap eltartott. Végül Gonzalez kapitány mindent leállított. Hangja kellemesen csengett.

– Tudják, ezek az emberek még nem ettek. Ma reggel jól megreggeliztettek minket. A legkevesebb, amit tehetünk, hogy ebédet adunk nekik. Hozzák be a másikat is. Vegyék le róluk a kendőt, és előlről bilincseljék meg őket. Hozzatok önöknek csirkés szendvicseket?

- Igen, köszönöm – válaszolta a professzor.
- Nem volna ellene kifogása, ha egy tojásos szendvicset hoznának nekem? – kérdezte David.
- Egyáltalán nem. Hozzanak egy csirkés szendvicset neki, a pilótának pedig adjanak egy tojásos szendvicset.

Miután néhányat harapott a szendvicsekből, Davidnek eszébe jutott az a zsebében lévő kis papírdarab, amely barátok és egyházi vezetők elérhetőségi listáját tartalmazta. A parányi nyomtatványon nevek, telefonszámok és címek voltak. Ha nem megfelelő kezekbe kerül az információ, vissza lehet élni vele. Nem akarta, hogy valamely egyházi vezetőket hamis vádak alapján letartóztassák.

„Mit kellene tennem? Bölcsességre van szükségem” – gondolta. Hirtelen egy ötlet jutott az eszébe. Körülnézett a szobában. A katonák csendesen beszélgettek maguk között. Mindkét megbilincselte kezével belenyúlt a zsebébe, és kihúzta a kis darab papírt, belegyömöszölte a tojásos szendvicsebe és megette. Miután alaposan megrágta a szívós szendvicset, megkönnyebbülést érzett.

Amikor befejezték az evést, ismét bekötötték a szemüket és hátrabilincseltek a kezüket, a professzort újra betuszkol-

ták a vallatósobába. Az egyórás kihallgatási ciklusok megint elkezdődtek. Késő délután David első alkalommal meghallotta a professzor válaszait – valaki véletlenül félig nyitva hagyta az ajtót:

– Alig ismerem Gates kapitányt. A minap találkoztam vele először. Nem tudom, mit csinál.

David megremegett. A professzor és ő közeli munkatársak voltak, amióta misszionárius pilótaként megkezdte a munkáját. „Tehát behódol a félelem miatt, bátorításra van szüksége” – gondolta David.

Amikor a katonák behozták, hogy további kérdéseket tegyenek fel neki, odaszólt a professzorhoz:

– Meg kell mondanod az igazságot. Ha elkezded elferdíteni, Isten nem tud megvédeni. Ha egyszer azon kapnak, hogy valótlan dolgot állítasz, bajba kerülsz. Tudjuk, hogy angyalok vesznek körül bennünket. A katonák hozzánk sem érhetnek Isten engedélye nélkül. Igaz, raboknak tűnünk most, de valójában ők a rabok, és csak azt tehetik, amit Isten tenni enged nekik. Kérlek, ne tarts attól, hogy elmondod az igazságot.

A professzor a vallató felé fordult, és azt mondta:

– Sajnálom. El kellett volna mondanom az igazságot. David Gatesszel dolgozom, és jól ismerem őt. Már majdnem két éve mindent együtt csináltunk. Kérem, javítsák ki a kijelentésemet. Megrémültem.

Gonzalez kapitány az egészet kihúzta. Aztán levették a kendőket. David látta, hogy a hivatalnok mintegy húsz oldalt gépelt már egy régi írógépen. A katonák semmit nem mondtak, ami Davidnek támpontot adott volna arra vonatkozóan, hogy miért tartóztatták le.

– Olvassa el és írja alá a nevét – mondta a kapitány.

David és a professzor engedelmeskedett a parancsnak. Ezután ismét bekötötték a szemüket, és a katonák a kiste-

herautó hátuljához vezették őket. David találgatta, hogy mekkora utat tettek meg a hegyek között a börtönig. Meg tudta mondani, mikor hajtottak át éppen a városon a körülöttük lévő hangok alapján. Néhány kilométerrel odébb drága felesége, két kislánya, Lina és Katrina, és nemrég örökbe fogadott fiuk, Carlos vártak rá. Most megtudta, mit érzett József, amikor a kereskedők, akik Egyiptomba vitték, éppen azok mellett a dombok mellett haladtak el, ahol apja, Jákób lakott. Miért engedte meg Isten ezt, amikor David bölcsességért és vezetésért imádkozott? Az volt a terve, hogy idegen helyre küldi őt, bizonyosságot tenni az embereknek, akik nem ismerik Istent, éppen úgy, ahogyan Józsefet küldte? Összezavarodva és magányosan David arra vágyott, hogy a családjával legyen. Úgy érezte, megszakad a szíve. Látja-e még valaha őket?

Zuhogott az eső Davidre és a professzorra, ezért szorosan a vezetőfülkéhez húzódtak. A szeles út és a kis sebesség arról árulkodott Davidnek, hogy a hegyek felé vették útjukat. Rövid ujjú ingben, kabát nélkül jött el aznap reggel otthonról. Csontjaiban érezte a hideg szelet, és borzongani kezdett.

- Úgy látom, fázik, kapitány – mondta az őr.
- Igen. Kissé fázom.

A katona levette a zubbonyát, Davidra tette, és kedves hangon azt mondta:

- Itt a kabátom. Meg is tarthatja.
- Nagyon szépen köszönöm – mondta David örömmel.

Magában így imádkozott: „Uram, ezek a kedves cselekedetek, hogy megebédeltettek, ez az ember pedig ideadta a kabátját, azt hirdetik nekem, hogy te vagy a parancsnok. Kérlek, adj értelmet, hogy a kedvesség parányi gesztusaival viszonyuljak azokhoz a hátrányos helyzetű emberekhez, akikkel találkozom az utazás során.”

Bekötött szemmel, dobáltatva a hegyi úton, azon az éjszakán Davidnek volt ideje gondolkodni. Nem aggódott amiatt, ami rá várt. Ezt Isten kezébe tette. A sötétben és hidegben gondolatai szeretett Beckyjére irányultak. Az évek eltörpültek, amint felidézte a dédelgetett emlékeket.

David visszaemlékezett szülei elbeszélésére, amikor Isten csodát tett, hogy még mint csecsemőt megmentse őt. Bélel-

záródással született és malrotációval (a belek szakaszosan elzáródtak, és a vakbele a bal oldalon volt). Davidnek nem volt bélmozgása (perisztaltikája), semmilyen idegműködése, amely előremozgatná a táplálékot. Az orvos odament az édesanyjához, Meraldine-hoz, aki akkor ápolástant tanított a Washingtoni Missziós Főiskolán, Marylandben (David apja, Richard éppen egy közeli szemináriumon tanult), és azt mondta:

– Mrs. Gates, elsőszülött fiuk meg fog halni. Valószínűleg nem lesz életképes, még akkor sem, ha megpróbálnánk elvégezni valamilyen helyreállító sebészeti beavatkozást.

David életének első három hete alatt az orvos háromszor operálta meg. Megpróbálta helyreállítani a kicsiny beleket, de nem működtek. Később eltávolított egy nagyobb bélszakaszt, azonban ez sem hozott gyógyulást. A harmadik próbálkozásakor David gyomrának egy részét helyezte át, és egy különleges összeköttetést alakított ki, hátha a gravitáció viszi lefelé a táplálékot.

Sajnos azonban úgy tűnt, semmi sem segít a csecsemőn, és semmiféle étel nem ment át a belein élete első három hetében.

– Nagyon sajnáljuk, de nem tudunk többet tenni – mondta az orvos szomorúan. – A gyermekük meg fog halni.

David szülei hitben megkérték dr. Leslie Hardinge-t, hogy kenje meg olajjal kisgyermeküket. Huszonnégy órán belül az egyik ápolónő bélhangokat kezdett észlelni. Az orvos megrönggeneztette a csecsemő hasát, majd nagy örömmel jelentette ki:

– A vakbele most a megfelelő helyen van. A belek, úgy tűnik, normálisan működnek, annak ellenére, hogy a csecsemő működő perisztaltikus idegrendszer nélkül született.

Ez az agnosztikus (= aki azt vallja, hogy Isten létét nem lehet bizonyítani) orvos így folytatta:

– Ha van Isten, Ő kímélte meg a kicsi életét. Biztos vagyok benne, hogy nagy terveik vannak vele.

David még csak egyéves volt, amikor misszionárius szülei Bolívia dzsungeléibe vitték, ahol spanyol nyelvet beszélve nőtt fel. Apja, a prédikátor és missziós pilóta családját a mélyföldeken fekvő dzsungelből elvitte látogatóba La Paz városába, amikor David hároméves volt. A több mint 4000 méteres magasság beteggé tette a kislányt. Még emlékszik arra, amikor ott először látott meg egy helyes, szőke kislányt. A lány anyja azt mondta neki:

– David, ez a mi hatéves kislányunk, Becky Sue.

Becky kihozta a játékait és a kirakóit, azonban mielőtt elkezdtek volna játszani, azt mondta mosolyogva:

– Nem bánád, ha megfésülném az összekuszálódott hajadat? – Anyáskodó figyelmességétől David máris jobban érezte magát. Később azt javasolta:

– Csináljunk ujjfestést. Lefesthetjük a hóval borított hegyeket mind, ha kinézünk az ablakon.

Ötleteivel a kislány lefoglalta Davidet, aki végül elfeledkezett a fejfájásáról és a hányingeréről. Becky apja, Monroe Dal Duerksen, az adventisták bolíviai missziójának pénztárosa gyakran látogatott a dzsungellel borított területre, ahol David élt. Alkalmanként a családját is magával hozta. David boldogan állt elő elképzelésekkel, és Becky követte őt. Keresztülvágtak mezítláb a dzsungelen, virágokat gyűjtöttek, színes pillangókat és különös bogarakat fogtak. Néha számok alapján festettek együtt.

– Pénzt kellene keresnünk, hogy jégkrémet és rágót vehessünk. Van valami ötleted? – kérdezte David egy napon.

– Fessünk egy képet Jojóról, az én gyönyörű majmocskámról – javasolta Becky. Ez beletelt egy időbe, mert Jojo nem ült nyugodtan a portréhoz. Amikor befejezték, David azt mondta:

– Nekem tetszenek a majmocskádról készített képeink. Van egy ötletem. Keressünk konzervdobozfedeleket, lyukasszuk ki őket, fűzzünk zsinórt a lyukba és készítsünk belőle képkeretet. A majomképeinket és legjobb számképeinket felragasztjuk a fedélkeretekre, és eladjuk őket.

A kis vállalkozók sok vásárlót találtak, amint megálltak a házaknál a faluban.

A Gates és a Duerksen család egyszer együtt utazott a misszió motorcsónakján, és a falvakban megálltak kezelni a betegeket. David nem felejtette el, hogy azon az úton lett ötéves. Aztán, amikor már kicsit idősebbek voltak, szerettek halászni a motoros hajó orráról. Örömmel hallotta, amint Becky nevet, amikor visszadobták a halat a vízbe és figyelték, ahogyan elúszik.

– Építsünk házat az egyik fán! – indítványozta David.

– De nem tudunk olyan magasra felmászni a törzsén – vetette ellen Becky.

– Nem, azonban kivághatjuk a fát és készíthetünk egy házat az ágak és a lombok között. Tudom, hogyan kell használni a fejszét és a bozótívágó kést.

A bolíviai dzsungelben sok millió fa van, egynek az elvesztéséből nem csináltak gondot a kis építők. Három napig csapkodták, amíg ledőlt. Mivel mezítláb voltak, könnyű volt felmászniuk a most már vízszintes törzsön, és készíteniük egy barátságos faházat az ágakon.

A misszió megvásárolt egy birtokot az alföldön, és a két család együtt tartott fenn egy szarvasmarhatelepet. A helyi diákok itt dolgozhattak egy évig, hogy megkeressék az iskola látatásukhoz szükséges pénzt.

Amikor David nyolcéves lett, bejelentette Beckynek:

– Amikor majd nagy leszek, elveszlek feleségül.

– Tényleg? Jól van, boldog leszek, hogy hozzád mehetek, amikor elég nagy leszel – válaszolt a tizenegy éves lány.

David úgy döntött, hogy eljegyzési ajándékot kell adnia, ezért a megtakarított pénzével elment egy boltba a kisvárosban, Santa Anában.

– Egy üveg parfümöt szeretnék venni.

– Kölnit? Talán már van barátnőd? – kérdezte a boltos.

– Olyasmi – válaszolt David tárgyilagosan.

Elégedetten adta át Beckynek a kis üveget. Ám néhány nappal ezután Becky bátyja elújságolta Davidnek:

– Tudod, mit csinál Becky azzal a parfümmel, amit adtál neki? A majmát illatosítja, miután megfürdött.

David úgy érezte, meghasad a szíve – az eljegyzési ajándékot egy majomra pazarolni! Nem értette a lányokat, és nem tudta, hogy ez a majom igen-igen fontos Beckynek. Hét éve mindenhová magával vitte, felöltöztette, és nagyon megszerette. Minden pénteken, miután megfürdött, Jójót is megfürdette. Amikor beillatosította magát, Jójóra is tett pár cseppet.

Becky tizenhárom éves volt, amikor a szülei visszaköltöztek az Egyesült Államokba. Édesapja így a kaliforniai Loma Linda Egyetemen tanulhatott. Középiskolás éve alatt Becky egyik iskolából a másikba ment Louisianában, Arkansasban, Kentuckyban és Tennessee-ben. Utána évekig nem találkoztak egymással. David sok évvel később értette meg Becky indítékát: megosztotta az ő becses ajándékát azzal az állattal, amelyet a legjobban szeretett.

Amikor David tizenegy éves volt, családja otthagyta Dél-Amerikát, és a michigani Andrews Egyetem közelébe költöztek. Később a tennessee-beli Collegedale-ben laktak tíz évig. David felidézte azt a jóleső érzést, amit akkor élt át, amikor ismét találkozott Beckyvel. Azonban az idő és a körülmények megváltoztatták őket, és David kezdte kényelmetlenül érezni magát. A Southern Missionary College (Déli Missziós Főiskola) hallgatójának vajon lenne valami köze

egy középiskolás kölyökhöz? Azonban Becky nem felejtkezett el Davidról. Minden évben gondolt rá a születésnapján, és emlékezett a régen egymásnak tett ígéretükre.

Egy szombaton a Gates család, amely az egyetem közelében lakott, meghívta Beckyt és szobatársát, Joyt ebédre. Miután megebédeltek, David azt mondta:

– Meg kell néznem egy tehenet. Lányok, nem szeretnétek velem jönni?

Amint az istálló felé mentek, David megjegyezte Joynak:

– Nagyon szép a hosszú szőke hajad.

Beckybe a féltékenység szűrő fájdalommal nyilallt, és azt gondolta: „Őt vette észre, és nem engem!” Akkor elhatározta, hogy megnöveszti a haját. Sem David, sem Becky nem említette a gyermekkori ígéretet. A kor- és nevelésbeli különbségek nyomasztónak látszottak. David fájó szívvel arra a következtetésre jutott, hogy esélye sincs feleségül venni Beckyt.

Amikor néha találkoztak, a látogatás mindig rövid volt, mint általában a barátok esetében. Még amikor beszélgettek is, Becky azt gondolta: „Ő csak egy kölyök, és most egyáltalán nem mutat érdeklődést irántam.” David pedig azt gondolta, hogy túl fiatal hozzá. Úgy tűnt, ez a gyermekkori álmok végét jelenti.

David ábrándozásai hirtelen félbeszakadtak, amikor a kisteherautó lassított és megállt. Hallotta, hogy egy kapu nyikorog, és rájött: megérkeztek a börtönhöz. Gonzalez kapitány levette a kendőket, és megparancsolta, hogy menjenek vele. David az órájára pillantott. Hajnali három óra volt. A férfiak úgy csevegtek, mint a barátok. A börtönőr tisztelgett, amikor beléptek.

– Van két rabom az ön számára – mondta a kapitány. – Tegye be őket az A cellába, de ne zárja be az ajtót.

– Mit mondott, kapitány? Ezek rabok, és ön azt mondja, ne zárjam be a cellájuk ajtaját?

– Igen, ezek az úriemberek nem fognak megszökni. Azt akarom, hogy hagyja nyitva az ajtót. Ez parancs. Érti?

– Igen, uram.

A kapitány távozás közben még odaszólt:

– Jó éjszakát, uraim.

Az őr odament Davidhez és a professzorhoz:

– Már hosszú ideje itt dolgozom – mondta –, de még sohasem volt olyan rabom, akit nem zárhattam be. Ez furcsa. De hadd mondjak valamit. Ki ne tegyék a lábukat az ajtón, mert lelövöm magukat.

Amikor lefeküdtek az ágyra, David odafordult a professzorhoz, és ezt mondta:

– Ez a harmadik kedves megnyilatkozás a letartóztatásunk óta. A kapitány kijelentései jelenthetik azt, hogy rabok vagyunk, de mégsem vagyunk igazán rabok? Biztosan Isten keze van e mögött. Most nem értem, de bízom abban, hogy Istennek van egy terve. Ő hívott el bennünket, és Ő hűséges, megbízhatunk benne. A maga idejében majd véghez is viszi, amit eltervezett velünk kapcsolatban.

David és a professzor két napig a cellában maradt. Hogy jobban teljen az idő, bibliai ígéreteket osztottak meg egymással. Vajon pihenőt adott nekik Isten, hogy megerősítse őket arra, ami előttük van, vagy mint Keresztelő János esetében, a börtönben töltött idő azt a célt szolgálja, hogy „tanúskodjon a világosságról” (Jn 1,8)?

– Érdekes lesz meglátni, Isten hogyan munkálkodik azok javára, akik szeretik Őt, akiket szándéka szerint elhívott – mondta David.

A harmadik napon az őr megparancsolta:

– Jöjjenek velem!

A kisteherautó elvitte őket a közeli városba a kerületi ügyész hivatalába. A kihallgatási szobában különböző gépirók dolgoztak írógépeiken. Egy tisztviselő felállt, és elkezdte olvasni a vádakat David és a professzor ellen. Csak akkor jöttek rá, mi idézte elő a repülőgép-eltérítést.

– Különböző büntetekkel vádoltuk meg önöket, többek között a repülőgép használatával.

David az illegális tevékenységek hosszú listáját hallgatta, úgy tűnt, mindent belefoglaltak, amire csak gondolhattak.

– Önöket, foglyokat mindezzel vádoljuk – hangsúlyozta a szónok.

David tudta, hogy sohasem működtette illegálisan a repülőgépet. Azonban a kihallgatásért felelős ember nem adott alkalmat, hogy akár egy mondatot is mondhassanak. David

azt gondolta: „Úgy néz ki, ezek a kormánytisztviselők azt tervezik, hogy ránk fogják az összes titkos fegyverüket, és az ágyúgolyókat, lövedékeket, puskagolyókat mind egyszerre szórják.”

– Van egy tanúnk, hogy bizonyítsuk, a vádak igazak. Ő hajlandó tanúskodni önök ellen – mondta az ügyész.

David hallotta egy férfi nevét, aki szintén rab volt.

– Vigyék vissza őket a börtönbe – kiáltotta a hivatalnok.

David emlékezett a tanú nevére, és elhatározta magában: „Amikor bejutunk a börtönbe, szembesíteni fogom azt az embert. Ki fogom deríteni, miért döntött úgy, hogy tanúskodik valami teljesen hamis dolgról.”

Visszafelé a kisteherautón David látta, hogy az állam szövetségi börtönébe viszik őket. Miután beléptek a börtönbe, David újra eltökélte: „Meg kell találnom azt az embert, aki hamisan megvádolt engem.”

Az őr bezárta a kaput mögöttük, és ujjlenyomatot vett tőlük. Attól a pillanattól fogva a vádolójával való szembenézés gondolata eltűnt David elméjéből.

Az örök Davidet és a professzort a belső börtönépületbe vitték. Azonnal rabok tömege gyűlt köréjük.

– Szóval ti vagytok azok a nagy bűnözők! – kiabálták.

– Mire gondoltok? – kérdezte David.

Kezükből voltak a legfrissebb napilapok. Az első oldalon a szalagcím így szólt: „A hn. adventista kórházat azzal gyanúsítják, hogy orvosokat, ápolónőket és repülőgépet használt illegális tevékenységek végzésére. Arra képezték ki a nővérképző hallgatóit, hogy bűntényeket kövessenek el. A szervezet vezetőit letartóztatták.”

David világosan látta, hogy ez egy politikai húzás Isten egyházának a meggyalázására. A rabokhoz fordult, és megkérdezte tőlük:

– Mindent elhisztek, amit az újság címlapján olvastok?

Valaki hazudott. Az igazság az, hogy az egyház misszionáriusai vagyunk.

– Nem azok vagytok. Tudjuk, hogy van pénzetek. Látjuk, jól vagytok öltözve, ami azt bizonyítja, hogy van pénzetek, mint az összes bűnözőnek.

– Nincs pénzünk.

– De van. Biztosan sok pénzetek van.

– Sajnálom, fiúk, de tévedtek. Sohasem foglalkoztunk bűnözéssel, és egyáltalán nincs pénzünk.

– Figyeljetez ide. Van valami, amit el kell mondanom nektek! – kiabált a rabok szóvivője. – Ebben a börtönben mi rabok működtetünk mindent. Megköveteljük, hogy fizessetek nekünk. Ha nem fizettek, rákényszerítünk titeket arra, hogy az összes végét kipucoljátok naponta kétszer.

– Tehát?

– Nem akartok végét pucolni. Nyilvánvalóan kulturált, művelt emberek vagytok, akik sohasem végeznének ilyen munkát.

– Ápoló vagyok, az Adventista Egyház misszionáriusa. Semmi kifogásom a végétisztítás ellen.

– Mr. Gates, maga nem akarja tisztogatni ezeket a végéket. Ürülék úszik mindenfelé. A csőhálózat mindenütt tönkrement. A víz befolyik az esős évszakban, és a „tartalom” ott úszik mindenfelé a fürdőben. Fel kell lapátolni az egészet mindennap. Biztos vagyok benne, hogy nem akar foglalkozni azzal a büdös anyaggal.

– Úgy gondolom, hibásan ítélték meg engem. Elmondtam, hogy ápoló vagyok, és régebben az emberek ürülékét tisztogattam. Egyszer öregotthonban is dolgoztam. Egyáltalán nem zavart, hogy azokat az öreg embereket tisztába kellett tennem. Próbáljatok ki.

– Nem, Mr. Gates. Adunk magának egy esélyt. Tudjuk, hogy nem akar megbirkózni azzal a munkával. Két napot

adunk maguknak, hogy döntsenek. Ha akkorra nem fizetnek, meg kell csinálniuk.

– Most is megmondhatom önöknek. Kérem, adjanak egy vödröt és egy lapátot, és nekilátok a munkának. Két nap múlva ugyanaz lesz a válaszom. Nem fizetek önöknek egy fillért sem.

A professzor félbeszakította Davidet.

– Nem értek egyet veled. Talán fizetnünk kellene.

David ránézett.

– Szabadságodban áll, hogy fizess, ha akarsz – mondta. – Ez a te döntésed, azonban én, barátom, ha piszkos munkát kell végeznem, akkor sem fizetek. Az anyáknak sem lesz semmi bajuk, amikor a pelenkákat cserélik. Először nem igazán élvezik a kakis pelenkát, de kettő vagy három után hozzászoknak, nem olyan nagy dolog.

Azon az éjszakán az örök öt hosszú sorban felsorakoztatták a rabokat. Davidet és a professzort különböző sorokba parancsolták. Miután minden egyes sort megszámoztak, megparancsolták a raboknak, hogy menjenek be külön-külön a maguk cellájába, hetvenen egy cellába, és bezárták a kapukat.

A cellában David cementágyak hosszú sorait látta – körülbelül kilencven centis távolsággal az egyes sorok között –, amelyek majdnem a mennyezetig terjedtek. A cella vezetője tájékoztatta az új rabokat:

– Három dollárt kell fizetni egy ágyért, vagy a padlón kell aludniuk.

Megmakacsolva magát David azt gondolta, hogy ha elkezd fizetni mindenért, a követeléseknek sohasem lesz vége. Majd egyre több és több pénzt akarnak egész idő alatt. Emellett a cementágyak éppen olyan kemények voltak, mint a padló.

– Úgy döntöttem, hogy a padlón alszom – mondta a cella vezetőjének.

– Mivel újonnan jött vagy, az ágyam mellett kell aludnod – parancsolta.

Davidnek, mivel mélyen szokott aludni, még egy problémát meg kellett oldania. Azt gondolta: „Ezek a fickók mindenemet ellopnák, amim csak van. Mit tegyek?” Mivel a cellát melegnek érezte, David így döntött: „Fogom a pénztárcámat, kulcsaimat, fésűmet, tollamat, és beledugom őket a cipőmbé. Aztán az ingemmel körültekerem a cipőmet, amit párnaként használok, és csupán nadrágban alszom.”

Miután ezt megoldotta, lefeküdt. Abban a pillanatban, amikor a fejét letette az ideiglenesen összetákoltt párnára, egy fontos dolog jutott az eszébe. Elfelejtett imádkozni.

Felkelt, letérdelt és várt, hogy valaki majd hozzávág valamit, vagy odakiált valami trágárságot. Azonban semmi sem történt, így elkezdte kiönteni érzéseit Barátjának:

– Uram, szükségem van rád! Nem tudom, miért engedted meg, hogy keresztülmenjek ezen a traumán, gyűlölöm az ilyenfajta bánásmódot. Csüggedtnek és frusztrálnak érzem magamat. Te tudod, milyen sok ember függ a mi repülőgépes látogatásunktól. Ki fog most nekik segíteni? Ki fogja végezni azt a munkát, amit nekem jelöltél ki? Nem lesz elvégezve. Az egyház visszakapja-e valaha a repülőgépet? Miért engedted meg, hogy ezen a rettenetes helyen végezzem? Mi az indokod arra, hogy ide tettél engem? El kell mondanom neked, mennyire szörnyen érzem magamat. Tudom, hogy velem vagy. Kérlek, segíts meg engem, hogy túléljem ezt! Taníts meg arra, hogy bízzam benned! Adj bölcsességet, hogy bizonyosságot tegyek rólad, még akkor is, ha nem értem. Légy Beckyvel és a gyerekekkel, és amikor jónak látod, hozz minket ismét össze. Szeretlek téged, bár szerencsétlen vagyok. Jézus nevében imádkozom hozzád, aki oly nagyon sokat szenvedett értem. Ámen.

David újra lefeküdt. Majd egy kiáltást hallott:

– Hé, te vallásos vagy, vagy micsoda?

– Igen, vallásos vagyok. Isten misszionáriusa vagyok – válaszolta –, a Hetednap Adventista Egyháznak dolgozom.

– Hiszel Istenben?

– Természetesen.

– Gondolod, hogy Isten létezik?

– Igen, tudom, hogy létezik. Személyesen ismerem Őt.

– Akkor válaszolj a kérdéseimre!

David bölcsességért könyörgött magában. Hetvenen hallgatták a beszélgetést. Nemsokára egy másik hang félbeszakította. Akkor valaki más tett fel egy kérdést, majd egy másik és másik, több mint két órán keresztül. A Szentlélek újra meg újra Biblia-szövegeket juttatott David eszébe. A sötétben ezek az emberek feltárták szívüket, és kérdéseket tettek fel Istenről, akit szerettek volna megismerni. Mindenki figyelt. David tudta, hogy a Szentlélek szervezte meg ezt a foglyokból álló hallgatóságot.

A következő nap reggelén, amikor David felébredt, azonnal feltérdelt, hogy imádkozzon.

– Várj, várj, várj! – szólította meg egy fiatal rab, és odarohant hozzá. – Nem bánod, ha veled imádkozom?

– Egyáltalán nem. Örülök, hogy itt vagy – válaszolta. A két ember együtt imádkozott, és David tudta, hogy Isten mosolyog.

A következő este, amint David letérdelt imádkozni, egy harmadik férfi is csatlakozott hozzájuk. Most már Isten három gyermekének imájára figyelt. Majd négyre, ötre, hatra, hétre, és egészen tizenegyig nőtt a számuk. Isten ismerte a vágyódást a szívükben. Megértette, arra vágnak, hogy csatlakozzanak a családjához. Talán ezért küldte Davidet, hogy velük legyen, hogy bátorítást hozzon erre a lehangelő helyre?

Sok rab jött Davidhez, és elmondták neki a történeteiket. Az egyik ember azt mondta:

– Feleségem van és gyermekeim. Ártatlan vagyok. Valaki igaztalanul bevádolt engem. Tízévi börtönbüntetésre ítélték, a feleségem és a gyerekek szenvednek.

Egy másik férfi szeme megtelt könnyel:

– Nem tettem semmi rosszat, de itt kell lennem tizenöt évig, és nincs senki, aki gondját viselné a családomnak.

A szomorúság hulláma átcsapott Daviden. Tudta, hogy nem várhat igazságos ítéletre ő sem. Vajon mennyi időre ítélik el őt? És hogyan lesz meg Becky a három- és az ötéves kislányukkal, és az egyéves Carlosszal?

David letartóztatása után három nappal Becky még mindig nem tudott semmit arról, hol van a férje, látja-e őt még valaha. A guatemalai határ közelében éltek, és emlékezett rá, hogy egy másik misszionáriust, Lon Cummingst elrabolták. Vajon ez történt Daviddal is? Váltásdíjat kérnek majd érte, vagy megölik? Rettenetes gondolatok gyötörték, amint Istenhez esedezett:

– Kérlek, add őt vissza nekem!

Azokban a napokban Becky úgy érezte magát, mintha a gyomrát csomókba kötötték volna. Nem tudott enni. Ott állt a fürdőszobamérlegen, és látta, hogy 50 kilót mutat. Ez azt jelentette, hogy három és fél kilót fogyott három nap alatt. Megpróbálta kényszeríteni magát, hogy egyen, de a stressz szinte lehetetlenné tette számára a nyelést.

Tudta, hogy példát kell mutatnia a gyerekeknek, ezért térdre borult, és így esedezett:

– Uram, segítened kell nekem! Úgy érzem magamat, mint aki megzavarodik. Szükségem van a te békédre ebben a felfordulásban. Most van szükségem rá. Tudod, mennyire szeretem a te ígéretedet János 14,27-ben: „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen.”

Abban a pillanatban Becky érezte, hogy Isten békéje járja át. Néhány óráig megint normálisan tudott tevékenykedni. Majd rettenetes szorongás vett erőt rajta. Térdre esett, és megismételte a kérést:

– Kérlek, Istenem, szükségem van a te békéségedre! Éppen elveszítem...

Egész nap és rendszertelen, görcsös éjszakákon át Jn 14,27-et igényelte újra meg újra. Nagyra becsülte ezt az ígéretet, mint a levegő után kapkodó fuldokló.

Barátok toppantak be, és megkérdezték:

– Becky, hogyan lehetsz ilyen erős?

– Nem vagyok erős – válaszolta. – Jézusra támaszkodom.

Az Ő ígéretei nélkül nem tudnám elviselni ezt, mert fogalmam sincs, mi történik Daviddel. Azonban Isten tudja. Egy dolgot én is tudok: Isten különleges erőt ad különleges alkalmakra.

Egyik este a hároméves Katrina látta, hogy az édesanyja sír.

– Mama, az angyal ki tudja nyitni az ajtót.

Becky zavartan kérdezte:

– Milyen ajtót?

– Tudod. Mint Péter esetében.

Becky visszagondolt arra, hogy ő olvasta a bibliai történetet Péter apostol meneküléséről a gyermekeknek néhány héttel ezelőtt. Lehajolt és megölelte Katrinát.

– Kicsikém, több hited van, mint a mamának. Köszönöm, hogy eszembe juttattad!

Becky minden órában átélte azt a tüzes megpróbáltatást, amit Péter említ első levelében (1Pt 4,12.13). Megértette, Isten azért engedi meg neki, hogy Krisztus szenvedésének részese lehessen. De a szenvedés során nem tudott örülni. Csak hit által tudta felfogni, hogy egy napon majd örülni fog, amikor Isten dicsősége megnyilatkozik.

David tudta, hogy sok szem figyeli, amint aludni készült a második éjszakán. Két rab imádkozott vele együtt. Miután lefeküdt, és csend töltötte be a termet, Jézus édes jelenlétét érezte.

Elaludni viszont nem tudott. Elárasztották a gondolatok. A repülőgépek igen nagy szerepet játszottak az életében, s gondolatai arra a gépre terelődtek, amelyet éppen most vesztett el – letartóztatásának és bebörtönzésének okára –, és a többi repülőre, amelyekkel eddig repült. Visszaemlékezett, hogyan áldotta meg Isten az első repülőgéppel. Mivel gyerekként gyakran repült az édesapjával, arra vágyott, hogy a középiskola utolsó évében repülési órákat vegyen. Elhatározta, megtalálja a módját annak, hogy megszerezze a pénzt az oktatás költségeire, és talált is magának állást a főiskolán.

Nemsokára társak lettek két barátjával, akiknek volt saját repülőgépük. A munkával eltöltött hosszú órák végül kifizetődtek, és mielőtt tizennyolc éves korában leérettségizett, már saját kis repülőgépe volt.

Egy napon – a repülési jogosítvány megszerzése előtt – apja, a tapasztalt bozótpilóta elvitte őt egy repülésre David gépén, egy kis kikövezett leszállópályára a Georgia-Cumberland középiskolához Észak-Georgiában. Gates prédikátor a leszállást gyakorolta kétszer, minden egyes alkalommal észrevéve egy kombájnt, amely éppen a kukoricát vágta a mezőn, a leszállópálya közelében.

David maga is meg akarta próbálni a landolást.

– Ez túl keskeny neked – figyelmeztette az édesapja. – Nem akarom, hogy leszállj, amikor a kombájn a leszállópálya széléhez olyan közel dolgozik. Ki kellett kerülnöm oldalvást mellette. Leszállok és megkérem, hogy húzódjon egy kicsit beljebb, mielőtt átveszed az irányítást.

David apja normális leszállást hajtott végre, de azután, hogy letette a gépet, a bal oldali futómű becsukódott, és kiesett a kerék a repülőgép alól. A bal oldali szárny leesett, ők pedig előretörték, keresztül a szántóföldön. A körökben dolgozó kombájn éppen előttük tűnt fel. Miután nem tudták a repülőgép sebességét befolyásolni, Gates prédikátor lehúzta az orrot és frontálisan összeütközött a kombájnnal 110 km/órás sebességgel. Ezzel a gyors manőverrel a repülőgép elkerülte a kombájnt vezető embert.

Majd halálos csend lett. Amikor David és édesapja feleszméltek, vér szivárgott le a fejükön és felhasított karjukon. A biztonsági övek mentették meg az életüket. A repülő- és az aratógép egyaránt súlyosan megrongálódott.

A közeli elsősegélynyújtó helyen varrta össze őket az orvos.

– Sérüléseik nem súlyosak, de időbe telik, amíg begyógyulnak – mondta nekik.

Lábadozása alatt Becky hazament egy szemeszterre. Egy pár soros levelet írt Davidnek:

„Nagyon sajnálom, hogy a repülőgéped tönkrement – írta. – Mindig szerettem volna megtanulni, hogyan kell repülni, és reméltem, hogy a te repülődön majd meg is tanulok. Úgy örülök, hogy egyikőtök sem sérült meg súlyosan.”

Mivel repülőgépük biztosítva volt, David nemsokára megvásárolta az utódját. Egy pislákoló reménysugár villant David elméjébe. Isten ezt a balesetet arra használja, hogy jóra fordítsa a dolgokat ezzel a Beckytől való pozitív megnyilatko-

zással? Mivel előző barátnője szakított vele, szabadnak érezte magát, hogy válaszoljon a levélkéjére. A levelek nemsokára igen gyakoriakká váltak.

Rövid idővel ezután Becky és szülei eljöttek, hogy meglátogassák a lábadozó pilótákat. Miután elmentek, David édesapja azt mondta:

– Híreim vannak számodra. Becky édesanyja elmondta anyukádnak, hogy Becky éppen most szakított a barátjával, mivel ő nem igazán érdeklődött a missziószolgálat iránt. Arra célzott, hogy Becky még beszél a neked tett gyermekkori ígéretéről, David.

– Tényleg, apa? Egy ideje olyan szomorú voltam emiatt, mert azt gondoltam, hogy semmi esélyem Beckynél. Ez nagyszerű.

David emlékezett a Fil 1,6-ban olvasható ígéretre: „Még lévén győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáiig.”

Így imádkozott: „Köszönöm neked, Istenem. Neked semmi sem lehetetlen. Ha azt akarod, hogy Becky és én együtt munkálkodjunk Érted, kérlek, mutasd meg nekem, mit tegyünk!”

Mindig gyorsan cselekedett, kedélybetegségéből kitörve most a fellegekben járt. Írt egy levelet Beckynek, amit feladott, de a levél négy nappal később visszajött – izgatottságában elfelejtett bélyeget tenni rá.

Barátságuk gyorsan fejlődött. Becky elment autóval David ballagására a collegedale-i középiskolához. Büszke volt rá, amint ott menetelt le az oldalajtón át. Az ünnepség után megpróbált nem borzongani, amikor kint álltak a hűvös szellőben. Majdnem elállt a szívverése, amikor David levette az érettségi talárját és szelíden a vállára terítette.

Nemsokára elkezdtek beszélgetni a missziómunka iránti kölcsönös érdeklődésükről. Becky éppen egészségügyi tech-

nológiát tanult a főiskolán. Egy este, amikor a főiskola területén sétáltak, David ezt mondta Beckynek:

– Ha mindketten misszionáriusok akarunk lenni, az ápolási szakot kell felvennünk. Bárhová is szólít minket Isten, az ápolásban szerzett jártasság segíthet az embereken.

– De David, én mindig mondtam neked, hogy sohasem leszek ápolónő. Nem gondolod, hogy mivel a szüleink amúgy is ápolók, elég egy családban az egészségügyi dolgozókból?

David csendben maradt, időt adott Beckynek, hogy gondolkodjon.

– Biztos vagyok benne, hogy sohasem akarok ápolónő lenni, ami a hivatásomat illeti – folytatta lassan –, de ha nem kell kórházi osztályon dolgoznom, talán ha betegeken tudok segíteni, az erősítené a missziós szolgálatunkat.

– Engem sem érdekel, hogy hivatásszerűen végezzem az ápolást, ez csak egy értékes eszköz, hogy segítsek az embereken.

– Jól van, David, benne vagyok. Menjünk az ápolási tanuszékre, és iratkozzunk be.

Az ápolási igazgatónő a fejét rázta.

– Sajnálom, már az összes hely betelt erre az évre. Fel tudnám venni önöket a várólistára. Önök lennének a 78. és a 79. helyen. Viszont letehetnek egy vizsgát, hogy megbizonyosodjunk a képességeikről.

Néhány nappal később David és Becky visszatért az ápolási igazgatónőhöz, hogy megnézzék az eredményeiket.

– Jól sikerültek a tesztek – jegyezte meg az igazgatónő. – A várakozólistán a hetedik és nyolcadik helyre léptek elő. Ez azonban még mindig túl messze van attól, hogy erre az évre elfogadjuk a jelentkezésüket.

Három héttel később, a főiskolai beiratkozás első napján David azt javasolta Beckynek:

– Biztos vagyok benne, hogy Isten ezt akarja nekünk. Ezért ne iratkozzunk be egyszakosként ma, hanem várjunk és imádkozzunk.

A második nap reggelén megkérdezték újra.

– Sajnálom! Nincs esély – volt a válasz.

A beiratkozásra vágyakozó pár mégis egész nap várt, és gyakran emlékeztették Istent, hogy Ővele minden lehetséges (Mk 10,27)...

– Ha ez az Isten ránk vonatkozó akarata, véghez fogja vinni. Ha nem, akkor jobb terveket mutat majd nekünk – mondta Becky bizakodva.

– A beiratkozásnak négykor vége – dűnyögte David az órájára pillantva –, csak öt percünk van, hogy beiratkozzunk. Nézzük, vannak-e fejlemények.

Közeledtek az „ápolási tanácsadók” asztalához.

– Két hely nyitva maradt, de azt gondoljuk, hogy a két lány még jön – mondta nekik az ápolási igazgatónő.

– A beiratkozás már két napja tart, és még nem jelentek meg. Arra gondoltam, beszélek a hallgatók dékánjával – fűzte hozzá David.

– Ahogy óhajtja! – válaszolta, és rámutatott a dékán íróasztalára a beiratkozásra kijelölt terem másik oldalán. David elmondta a dékánnak a vágyukat, miszerint azért vennék fel az ápolást, hogy jobban megfeleljenek a missziós szolgálatra.

– Van egy problémánk – tette hozzá David. – Ha nem jutunk be ebbe az évfolyamba, nem tudunk várni még egy évet. Akkor nem vesszük fel az ápolási szakot. Vagy most, vagy folytatjuk a korábbi hivatásunkat, ahogy elterveztük.

– Jöjjön velem. Beszélek az ápolási igazgatóval.

Az igazgató asztalához érve azt kérdezte:

– Igaz, hogy van két diák a listán, akik még nem iratkoztak be, és nem is léptek érintkezésbe önnel? Ha így van,

ésszerűnek látszik, hogy ezen a napon, ilyen későn, beengedjük ezt a két jelentkezőt az ápolási szakra.

Néhány perccel később véget ért a beiratkozás. David és Becky felvételt nyert a kétéves ápolási kurzusra. Becky odafordult Davidhez, miután maguk mögött hagyták a felvételi helyiséget:

– Nem csodálatos az Isten?! Most együtt tanulhatunk ápolástant. Nem bánom, hogy megváltoztattam a fő tárgyat, ráadásul az utolsó évben. Tudom, hogy ez Isten akarata.

A pár elkezdett mindent együtt csinálni, de Becky úgy érezte, hogy még várniuk kellene a házassággal, amíg be nem fejezik az egészségügyi iskolát.

David ellenkezett:

– Becky, te mindent olyan vonakodva csinálsz. Egyszerűen nem mozdulsz elég gyorsan. Talán én mozgok túl gyorsan, de állandóan visszafelé, az ellenkező irányba húzol engem. Úgy érzem, te vagy az eke, és én vagyok a traktor.

– Lehet, hogy Isten tudja, egyensúlyra van szükségünk. Én jobban szeretek az Úrra várni, te pedig inkább olyan vagy, mint Pál, mindig versenyt futsz – nevetett, és David nem cáfolta meg.

Néhány hónappal azután, hogy a tanítás elkezdődött, részt vettek az egyik barátjuk esküvőjén mint koszorúslány és násznagy. A fogadáson egy barátjuk megkérdezte:

– Ti tervezitek már, hogy összeházasodtok?

Becky szülei meghallották a kérdést, és válaszoltak rá:

– Szerintünk bármikor bejelenthetik.

– Mit értesz azon, hogy bármikor? – szólt közbe David. – Becky azt mondja, várni akar, amíg be nem fejezzük a főiskolát. Hogyan lehet bármikorra gondolni, amikor az ő tervei egy-két év távolságra vannak?

Amikor David abban az évben karácsonyra hazament, az apja rákérdezett:

– Eljegyeztétek már egymást?

– Nem, apa. Sohasem jegyeznék el senkit, mielőtt veled meg nem beszélném. Mindenképp kiképném a véleményedet.

– Feleségül akarod venni Beckyt?

– Biztos vagyok benne, hogy feleségül fogom venni.

– Biztos vagy abban, hogy megtaláltad azt a valakit, aki szeret, és hozzád akar menni feleségül?

– Ó, igen, megtaláltam. Éppen ő az, akire vágytam. Mindketten szeretjük az Urat, és egy nagy célunk van, hogy miszionáriusok legyünk és szolgáljuk azokat, akiknek segítség van szükségük.

– Ebben az esetben ti alapvetően eljegyeztétek egymást, még akkor is, ha hivatalosan még nem kérted meg a kezét.

– Érzelmileg jegyesek vagyunk. Ő hozzám tartozik, én pedig hozzá tartozom.

– Anya és én megbeszéltük, és úgy gondoljuk, ideális pár vagytok. Isten felkészített benneteket, amint felnőttek Bolíviában. Mindig is barátok voltatok. De féltünk titeket. Ha a kapcsolatokat egyre bensőségesebbé válik, és túl sokáig vártok, hibát követhettek el, amely megronthatja vagy legalábbis megsebezne a házasságokat. Vagy azért, hogy megőriznétek a kapcsolatokat, távolabbra húzódnátok egymástól, amíg vártok néhány évet. Úgy érezzük, mindkét esetben negatív eredmény születne. Tehát ha össze akartok házasodni, áldásunkat adjuk rá és engedélyezzük.

David meglepődött, hogy mindkettőjük szülei támogatják a mielőbbi házasságkötést. Azonnal felhívta Beckyt.

– Ráérsz most? Olyan szép nap a mai. Azt gondoltam, hogy elvihetnénk Becky Sue-t egy körre.

– Jól hangzik – válaszolta –, találkozunk ott.

Becky elmosolyodott, amint Davidre gondolt. Mennyire szerette pajkos, barna szemét, hosszú szempilláit és ferde

mosolyát. Még emlékezett a napra, amikor izgatottan elvitte őt, hogy lássa, mire keresztelte kis Cessna 140-esét. Nagy betűkkel rá volt írva a repülőgép orrára: „Becky Sue”.

Becky hamar megérkezett a repülőtérré, és David szelíden kezébe vette a kezét, s a szemébe nézve azt mondta:

– Tudom, egyszer már megkértelek, de ismét meg akarlak kérni, Becky Sue mellett... Feleségül jössz hozzám?

Becky arcán mosoly fakadt.

– Szeretnék hozzád menni feleségül – suttopta.

David úgy érezte, hogy a szíve meghasad a boldogságtól.

– Beszéljük meg a részleteket repülés közben! – javasolta. Nem is tudott visszaemlékezni rá, hol, merre repültek. Csak azt tudta, hogy ez a mellette ülő gyönyörű lány örökre az övé lesz.

Amikor David leszállni készült a géppel, a lenyugvó nap élénk vörös és narancs színre festett mindent körülöttünk. Miközben örömeiket lelték az előttük feltárulkozó szépségben, Becky felkiáltott:

– Nézd, Isten feldíszíti a világot, hogy megünnepelje ezt a különleges pillanatot.

Mielőtt leszálltak, David megcsókolta Beckyt az arcán. Ez volt az első csók.

– Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túl korai? – kérdezte Becky.

– Egyáltalán nem – válaszolta David őszintén.

– David, azt javaslom, hogy várj a következő csókkal Valentin-napig.

– Nem a legjobb javaslat – felelte mosolyogva –, de mivel így gondolod, nincs más választásom.

Elhatározták, hogy David engedélyt kér Becky szüleitől is, mielőtt az eljegyzés hivatalossá válik. Egész éjjel vezettek, és kora reggel érkeztek meg a kórházhoz, 1979. január 1-jén. Becky szülei éppen az éjszakai műszakban dolgoztak, apja

az egészségügyi berendezések műszaki szakértőjeként, anyja pedig ápolónőként a sürgősségi osztályon. David Becky apját találta meg először.

– Mi a csodát csináltok itt ilyen korán reggel? – kérdezte Dale Duerksen. – Most voltatok itt karácsonykor!

David összeszedte a bátorságát, és izgatottan kibökte:

– Szeretném feleségül venni a lányát.

Becky édesapja elmosolyodott:

– Hadd gondolkodjak el erről. – Szünetet tartott, szeme ragyogott. – Nos, az igazat megvallva, már gondoltam rá, és örülnék – válaszolta.

A boldog pár sietett a sürgősségi osztályra. Becky édesanyja, Pat éppen egy problémás pácienssel volt elfoglalva, aki a betegbiztosítása miatt üvöltött vele, mivel az nem engedné meg a kezelést a kórházukban. Hallották Pat tapintatos szavait:

– Mi szeretnénk kezelni önt, de az ön biztosítása nem teszi lehetővé, hogy ezt megtegyük. Kérem, menjen el abba a kórházba, amely pár mérföldnyire van innen, lefelé az úton, és ott gondoskodni fognak önről.

Ekkor Pat hirtelen észrevette őket:

– Becky, David! – és futva indult feléjük. A nő tovább kiabált, amíg észre nem vette, hogy már senki sincs ott...

Pat azonnal gyanút fogott.

– Ti eljegyeztétek egymást? – kérdezte, miközben megölelte mindkettőjüket.

Becky testvére, Betsy és a vőlegénye, Ted Burgdorff – ugyancsak misszionárius, aki szintén Bolíviában nőtt fel – azt tervezték, hogy nemsokára összeházasodnak. Így Davidékkel együtt úgy döntöttek, kettős esküvőt tartanak a Gates család Collegedale-hoz közeli farmján, a tó mellett. A teljes pompájukban ragyogó rózsák szolgáltak virágként. Becky apja karon fogva vezette lányait a sétányon.

A börtöncella kemény cementpadlóján fekvő David lelki szemeivel ismét látta gyönyörű menyasszonyát. Szinte halotta apjának és nagyapjának szavait, ahogyan a szertartást végezték. Szíve hevesebben vert, amikor felidézte menyasszonya kedves hangját, amint kimondta az igent. 1979. június 17-én Becky egy életre a társa lett. Nem számított többé a korkülönbség, hogy éppen most lett húsz, felesége pedig huszonhárom. Egyek voltak Krisztus Jézusban.

Hangos horkolás zökkenetesen ki Davidet ábrándozásából. A durva valóság ismét megérintette. Mikor látja Beckyt újra? Meddig tartják itt, e börtönfalak között?

Szombat reggel David és a professzor arról beszélgettek, hogy meg akarják tartani a szombatot azáltal, hogy istentiszteletet rendeznek a börtönben.

– Istennek különleges terve, hogy együtt tartsuk meg a szombatiskolát – jegyezte meg David.

– De hogyan? – kérdezte a professzor. – Tudod, hogy nem mehetünk oda a börtön hivatalnokaihoz, és nem kérhetjük meg őket: hadd végezzünk gyülekezeti szolgálatokat. Úgysem engednék meg.

– Van egy ötletem. Nyújtsunk be egy másik kérelmet.

Együtt mentek fel a börtönigazgatóhoz.

– Uram, van rá lehetőség, hogy egészségügyi munkát végezzünk itt a többi rab érdekében?

Érdeklődve nézett rájuk:

– Hogy gondolják ezt?

– Hivatásos ápoló vagyok. A professzor pedig a gyülekezeti iskoláinkat irányítja egész Dél-Mexikóban. Szeretnénk szólni a rabokhoz az egészség és nevelés kérdéseiről. Megengedné?

– Persze! Itt a mikrofon. – Átnyújtotta Davidnek. – Jelentse be!

– Figyelem! 9.30-kor egy különleges összejevetelt tartunk mindenkinek, aki szeretne többet tudni a nevelésről és az egészségről. Ha van valami kérdésük az egészségre vonatkozóan, megpróbáljuk megválaszolni. Kérem, jöjjenek el.

– Köszönöm – mondta a börtönigazgató, és David visszanyújtotta neki a mikrofont.

Később David rájött, hogy Isten csodát tett azon a reggelen. A raboknál van egy szigorú ranglétra, és volt egy íratlan szabály, hogy senki sem használhatja a mikrofont, amíg el nem töltött öt évet a börtönben. Azonban a börtönigazgató abban a pillanatban öt évvel előbbre sorolta be Davidet, amikor azt mondta: „Jelentse be az összejövetelt.”

A börtönben több mint négyszáz embert tartottak fogva. Körülbelül háromszázötvenen eljöttek, hogy meghallgassák. Az örök még sohasem tapasztaltak ilyet, hogy ennyien eljöttek volna valamilyen összejövetelre. A zavarkeltés lehetőségére felkészülve felsorakoztak a teremben hátul és kétoldalt fegyvereikkel.

Amint David látta, ahogy bevonulnak, magában így imádkozott: „Istenem, te tudod, kételkedtem a hűségemben, mert megengedted, hogy eltérítsék a gépet és bebörtönözzenek, de most már van fogalmam arról, miért engedted meg ezt. Még soha sehol nem csatlakoztak hozzánk ilyen sokan a szombatiskolán. Látom, hogy megtartod ígéretedet: te »véghezviszed«, és egy újabb csodát viszel végbe. Használj fel bennünket ezen az istentiszteleten, hogy megdicsőítsük a te nevedet.”

A rabokkal elénekelték néhány lelkesítő keresztény éneket. A professzor imádkozott, majd beszélt a keresztény nevelés előnyeiről Dél-Mexikóban. David követte, beszélt a teremtésről, a teremtéskor adott tökéletes egészségről és étrendről, majd a bűn, a gonoszság bejövételéről, illetve az emberiség megromlásáról. Ezután elmagyarázta Isten csodálatos tervét, mely szerint szeretné helyreállítani az embereket a saját képmására. Bemutatta, hogy az egészség nyolc természetes törvénye milyen jótékony hatást gyakorolna mindenkire.

– Bárcsak Ádám és Éva nem az ellenségre, hanem Istenre hallgatott volna, ha így tettek volna, még mindig az Édenben lennénk. Nem lenne szükségünk börtönökre. Sátán lezüllesztette az emberiséget a bűn és az önzés állapotába. Néhányan közületek azért vannak itt, mert bűnt követtek el és csak az énnék élnek. Mások talán igazságtalanul vannak itt, valakik önzése, gyűlölete miatt. Azonban van remény mindegyikőtök számára, ha elfogadjátok Isten feltétel nélküli szeretetét és Jézus Krisztus ingyen ajándékát, a megváltást. Ne felejtsetek el, Ő helyettünk szenvedett és halt meg.

Miután David elmagyarázta a Golgota értelmét és a megváltás tervét, megkérte a jelenlévőket, hogy kérdezzenek. Kezek emelkedtek fel a magasba a terem minden részéről.

Egy órákor David végül befejezte az összejövetelt:

– Barátaim, ebédszünetet kell tartanunk, de ha vissza akartok jönni, ma délután folytatjuk.

Nagy számban jöttek vissza, és a program tovább folytatódott egész délután. Amikor véget ért, férfiak tolongtak David körül.

– Már napok óta nagyon fáj itt – mondta egy férfi –, tudna segíteni nekem?

Csak úgy áradtak a panaszok:

– Fejfájástól szenvedek már hetek óta!

– Hányingerem van, és nem marad meg bennem az étel.

– Ez nőtt a szememen, és állandóan fájdalmat okoz!

Végül David azt mondta:

– Menjünk, keressük meg a börtönigazgatót. Itt nem tudlak megvizsgálni benneteket. Talán van valami javaslat.

A börtönigazgató azt mondta:

– Van egy kis beteggondozó helyiségünk. Egy orvos el szokott jönni a börtönbe, hogy megvizsgálja a pácienseket, de ez már régen volt. Ha használni tudja, használja. Jöjjön, megmutatom önnek azt a helyet. Most éppen üres.

– Nem vagyok orvos, csak ápoló. De ha segíthetek valakin, boldogan megteszem – magyarázta David, amint mentek a helyiség felé. Körülnézett, és talált néhány silány felszerelést, azonban egyetlen orvosi könyvet sem, amelyhez folyamodhatott volna. „Talán bejelenthetném, hogy holnap reggeli után megvizsgálom a pácienseket” – gondolta.

Attól a naptól kezdve David naponta legalább ötven beteget látott el. Nemsokára észrevette, hogy néhány rab súlyos állapotban van, ami sebészeti beavatkozást igényelne. A börtönigazgató megengedte Davidnek, hogy telefonáljon az otthonához közel lévő missziós kórház orvos-igazgatójának. David Isten kezét látta ebben is, mert tudott üzenni drága Beckyjének. Tudni szeretete volna, Becky hogyan nézett szembe ezzel a válsággal otthon a gyerekekkel, és arra vágyott, hogy közvetlenül érintkezzen vele.

A lehetőség, hogy Beckyvel beszéljen, csak egyszer kínálkozott, egy másik alkalommal. Miután engedélyt kapott, hogy használja a telefont, találomra felhívta egy barátját, akinek a háza néhány mérföldnyire volt a kórháztól. Mivel a kórháznak nem volt telefonja, Becky benézett, hogy meglátogassa barátnőjét, Jane-t, miután befejezte a vásárlást. Fő célja az volt, hogy David felől kérdezősködjön. Néhány pillanattal azután, hogy Becky belépett a házba, megcsörrent a telefon. David telefonált a börtönből. Arra vágyott, hogy megossza feleségével az aggodalmát. Kétségbe volt esve:

– Úgy tűnik, itt leszek tizennégy évig, úgyhogy talán ide kellene költöznötök, hogy a látogatási napokon együtt lehessünk – mondta neki.

– David, el kell mondanom neked, mi történt tegnap este. A lányok ágyban voltak velem együtt, és meghallgattuk az esti történetüket, Péter megmenekülését a börtönből. Katrina azt kérdezte: „Mama, nem gondolod, hogy Jézus ki

tudja nyitni a börtönajtókat apa előtt is, ahogy Péter esetében is tette?” „Igen, ki tudja nyitni” – válaszoltam. „Nem gondolod, hogy imádkoznunk kellene ma este, hogy Jézus megtegye ugyanezt apáért is?” – kérdezte. „De igen, úgy gondolom, imádkoznunk kellene.” „Meg fogja tenni?” – kérdezte. „Ha ez az Ő akarata” – ezt mondtam neki. De ahogyan imádkoztunk, Isten óriási békességet árasztott rám. Tudtam, hogy Isten jelen lesz – téged is, minket is bátorít védelmező, oltalmazó szeretetével.

A telefonbeszélgetés csupán néhány percig tartott, de a világot jelentette mindkettőjüknek.

A missziós kórházban az orvos előkészületeket tett a börtönben elvégzendő sebészeti beavatkozásra. A következő napon hosszú utat tett meg a hegyeken át a kórházból a sebészeti készletekkel. Minden baj nélkül bejutott a börtönbe.

– Üdv, dr. Mauricio – üdvözölte őt David. – Nem is tudja, mennyire boldog vagyok, hogy látom önt.

– Kapitány, nem tudom elviselni, hogy a börtön korlátai mögött látom. Nem úgy néz ki, mint eddig.

– Nem is vagyok ugyanaz.

Az őr azonnal elkezdte átkutatni a sebészeti készleteket. Miután az elsőt kinyitotta, David rákiáltott:

– Nem nyithatja ki azokat a steril csomagokat. Beszenyezi őket és tönkreteszi a sterilitásukat.

– Parancsunk van rá, hogy minden csomagot meg kell vizsgálnunk, amely bekerül a börtönbe.

– Álljon meg egy pillanatra. Gyorsan hívja a börtönigazgatót – mondta David határozottan.

David magyarázta a börtönigazgatónak:

– Uram, az örök nem nyithatják ki ezeket a csomagokat. A doktor hozta őket a kórházból, hogy elvégezze a műtétet. Sterilen kell tartani őket, hogy a páciensek ne kapjanak fertőzést.

– Egyet se nyissanak ki többé – rendelkezett a börtön vezetője. – Legyen az bármi, amit Gates hoz be, semmiképp ne nyissa ki. Világos?

– Igen, uram.

Az összes felszerelés és készlet közvetlenül a betegellátó helyiségbe jutott. Az orvos David asszisztenciájával tizenöt kisebb műtétet végzett el aznap, és a következő napon még többet. Néhány férfinak komolyabb sebészeti beavatkozásra volt szüksége, ezek miatt a doktor beszélt a helyi sebészszel. Az orvos látogatása nyomán az Adventista Közösségi Szolgálat hivatala engedélyt kapott, hogy ruhákat vigyen a börtönbe. Amikor a közeli gyülekezetekbe járó nők meghalották, hogy a missziós pilótát bebörtönözték, rizsből, zöldségfélékből és gyümölcsökből álló ételeket hoztak.

David a professzorral nem is tudták mind megenni a nekik behozott sok finom ételt, ezért megkérdezte az igazgatót:

– Kérem, kaphatnánk engedélyt, hogy szétosszuk az ételt a többi rabnak?

Miután engedélyt kaptak rá, sokan jöttek lelkendezve, hogy kapjanak az ennivalóból. Egy férfi odasúgta Davidnek:

– A ti egyházatokhoz tartozom. Kaphatnék az ételből?

– Persze, hogy kaphatsz. De kérdeznék valamit. Ez azt jelenti, hogy péntekenként csak halat eszel?

– Igen.

– És szombatoként csak disznóhúst?

– Igen.

David nevetett.

– Legközelebb, kérlek, ne hazudj nekem. Nem kell a mi egyházunkhoz tartoznod. Mindenki kaphat, akinek szüksége van ételre, nem számít, milyen gyülekezetbe jár. Te is kaphatsz ételt bármikor, de kérlek, mondj igazat.

A rabokat este hattól reggel hatig bezárják a cellájukba, viszont egyfajta szabadságot élveztek a nap folyamán. Reggelenként a családtagok találkozhattak velük a börtönudvaron. Néhányan élelmiszereket hoztak be, hogy megfőzzék és eladják a többi elítéltnak. David oly sok pozitív dolgot talált e börtönben, hogy levelet írt a börtönigazgatónak:

Kedves uram!

Mély benyomást gyakorol rám az a mód, ahogyan ön ezt a börtönt vezeti. A börtöntestületben helyet kapnak a leginkább megbecsült rabok, akik részt vehetnek a fegyelmezésben. Ön meghívja a rabok családjait, a gyerekek a szüleikkel lehetnek napközben. Kétlem, hogy ilyen valaha is történik az Egyesült Államokban.

Úgy tudom, az Egyesült Államok követsége üzenetet küldött önnek, hogy ha elítélnék, büntetésemet letölthetem az Egyesült Államokban. Nem áll szándékomban letölteni semmilyen büntetést sem itt, sem az Egyesült Államokban, de ez a jó Isten problémája, nem az enyém. Történjék bármi, úgy döntök, Mexikóban maradok, ahol mindennap láthatom a felségemet és a gyermekeimet. Jó, hogy ön a házastársi látogatásokat is lehetővé teszi hetente kétszer, s a régebbi rabok feleségei éjszakára is itt maradhatnak.

Igazán méltányolom a szervezett röplabdacsapatot is. Jó testedzést nyújt, és lehetőséget, hogy néhány órára elfelejtse az ember: börtönben van. A rabok értékelik a magasságomat és képességeimet, és könyörögnek nekem, maradjak a börtönben, hogy győzelemre segítsen csapatukat. Nem fogadom el a meghívásukat...

Ön sokat tett azért, hogy a börtönélet elviselhető legyen. Köszönöm.

David Gates

Néhány rab szokás szerint meg akarta vesztegetni az őrköt, hogy engedjék be kedden a barátnőjüket, csütörtökön pedig a feleségüket. Nem sokkal zárás előtt az egyik délutánon David hangos lármát és sivalkodást hallott a börtönudvar felől, amit nevetés és taps kísért. Az ablakon kinézve egy meztelen férfit látott, amint rohant az udvaron, és egy nő üldözte, túsarkú cipőjével ütlegelve a fejét. A szemlélők ujjongva kiáltozták:

– Adjon neki, hölgyem! Kapja meg a magáét!

Az történt, hogy az őr beengedte a rab barátnőjét, de elefejtkezett róla, amikor később megjött a férfi felesége. Rátalált a férjére, amikor éppen a barátnőjével volt elfoglalva.

David a börtönélet ostoba monotóniáját igen nehezen viselte. Minden egyes nap egy örökkévalóságnak tűnt. Tevékeny természete megrekedt a börtönben. Az egészségügyi munka azonban folytatódott. David ráeszmélt, hogy ez a munka nemcsak a rabok fájdalmát, hanem az ő szívfájdalmát is enyhíti. Megkérdezte magától: „Működhet-e a szeretet akkor is, ha én dühös és megbántott vagyok?” Végül azal vigasztalta magát, hogy a börtönbizottság sohasem követte, hogy az illemhelyeket tisztítsa.

Bebörtönzésének első néhány napja alatt felfigyelt egy idősebb férfira, aki figyelte őt. Amerikainak látszott, de gyönyörűen beszélt spanyolul. Egy napon a férfi odament Davidhez:

– Üdvözlöm. A nevem Donovan. Hallottam, hogy bűntettek miatt van benn – kezdte a beszélgetést a férfi.

– Ez az, amiért itt vagyok – válaszolt David –, amit azonban el sem követtem. Valójában egészségügyi misszionárius vagyok.

– Igazán? Melyik egyházhoz tartozik?

– A Hetednapos Adventista Egyházhoz.

– Hol tanult meg spanyolul? Úgy beszél, mintha az anyanyelve lenne.

– Bolíviában nevelkedtem.

– Szóval az inka unióban nőtt fel – mondta a férfi, sokatmondó mosollyal.

– Várjunk egy kicsit! Honnan tud az inka unióról?

– Misszionárius szüleim hetednapos adventistának neveltek és tanítottak. Apám és én nyitottuk meg Isten művét Kolumbiában. Látja ezt a golyóütötte lyukból visszamaradó forradást a lábamon? Egy pap vezette tömeg szembeszegült apámmal és velem, amikor hitünkről tettünk bizonytságot. Megrohmozták a gyülekezetet, és elkezdtek vagdosni az embereket, amint rohantak ki az ajtón. Apámnak is vannak bozótvágó késtől eredő vágások a hátán, de mindketten megmenekültünk. Egy velünk lévő másik misszionárius nem úszta meg. Apróra vágták, darabokban zsákba rakták és a gyülekezet lépcsőire szórták az alábbi üzenettel: „Így tesszünk az összes idegen misszionáriussal.” Erőszakos időkét éltünk át. Dél-Amerika sok országában a misszionáriusok nagy nehézségekkel és rettenetes üldözéssel néztek szembe. Mindennek ellenére úgy döntöttem, belépek a missziószolgálatba. Teológiát tanultam a Pacific Union College-ben. Később mesterfokozatot, majd doktorátust szereztem nevelésből. Amikor az Antillákon lévő főiskola először megnyílt Kubában, kineveztek igazgatónak. Apám a dél-amerikai divízió titkára volt.

– Ismerem a testvéredet – szakította félbe David. Amikor a szüleimmel Bolíviában munkálkodtunk, ő szokta postázni a havi fizetésünket a divízió hivatalából.

– Igen, segédpénztárosként dolgozott ott.

Együttérzéstől áthatva David szelíden megkérdezte:

– Akkor miért vagy itt a börtönben?

– Megengedtem magamnak, hogy megkeseredjem az

egyház iránt. Faképnél hagytam a feleségemet és a családomat. Néhány évig idegenforgalommal foglalkoztam, de aztán belekeveredtem az illegális drogkereskedelembé. Tíz évig felügyeltem a repülőgépek kábítószerrel való feltöltését és Kolumbiából való kijuttatását. Mexikóban fogtak el, és tizenhárom évre ítélték. Már kilencet letöltöttem ebből.

– Most már tudom, hogy miért küldött ide Isten! – kiáltott fel David. – Isten érted hozott ide engem.

– Azonban én úgy döntöttem, hogy sohasem nézek vissza. Bárcsak tudnék, de nem tudok.

– Donovan, Isten azt akarja, hogy tekints vissza most. Ide hozott engem, egy misszionáriust Dél-Amerikából, éppen olyat, mint te, így láthatod az összefüggést. Feladtad, otthagytad a családodat, feleségedet, gyermekeidet, otthonodat és Istenedet. Megsebzett, magányos ember vagy, de békére lelhetsz, ha visszatérsz Istenhez. Van már új családod?

– Igen, van egy Costa Ricából származó feleségem és két gyermekem, akik eljönnek mindennap, hogy meglátogassanak a börtönben. Nem akarom, hogy a gyermekeim olyanok legyenek, mint én, és átéljék azt, amin én mentem keresztül.

– Iskolába járnak?

– Igen, általános iskolások, de bárcsak egyházi iskolába mehetnének, és gyülekezetbe járnának. Tudnál segíteni nekem?

– Persze. Intézkedek ez ügyben. Szeretnék találkozni a feleségeddel és a két gyermekeddel.

David elbeszélgetett Donovan családjával, amikor másnap a börtönbe látogattak. Az egyház tagjainak és a terület vezetőinek a segítségével David ösztöndíjat szerzett a gyermekeknek, hogy egyházi iskolába járhatnak. Nemsokára elkezdtek a szombatiskolára is járni.

A két férfi gyakran találkozott, hogy elbeszélgessenek, imádkozzanak és tanulmányozzák Isten Igéjét. A rabot újra meg újra kétségek gyötörték:

– Istent még mindig érdeklek, azok után, amiket elkövettem? Mi Isten akarata a számomra most?

David elárasztotta őt az Isten szavából eredő reménységgel és bizonyossággal. Isten visszahozta makacs fiát, és minden egyes bűnére felírta: megbocsátatott.

David belső küzdelme fokozódott. Minden egyes börtönben eltöltött nap csak hozzájárult annak a mély, súlyos felhőnek a terhéhez, ami fojtogatta: A dél-mexikói unió gyorsan cselekedett, és elküldte jogi tanácsosát, Hayasaka prédikátort, hogy megpróbálja a két férfit kiszabadítani. Azonban csak kevés reménnyel tért vissza. Sok órán át tartó hiábavaló kísérletezések után a jogtanácsos eljött a börtönbe, megpróbálni a két rabot kiszabadítani, és kérte, hadd találkozhasson Daviddal és a professzorral.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom nektek, de attól félek, semmit sem tehetek – mondta nekik Hayasaka prédikátor. – A hadsereg eltökélte, hogy megtartja a repülőgépeteket. Ennek érdekében bármit megtesznek, még ha ez azt is jelenti, hogy börtönben tartanak titeket. Elítéltetéseitek érdekében valószínűleg bűnösségeket igazoló bizonyítékokat fognak gyártani. Miután minden vádat tanukkal igazoltak, és bizonyítékokkal támasztották alá bűnösségeket, nincs mód arra, hogy kiszabadítsalak benneteket. Újra meg újra engedélyért folyamodom, hogy lássam a rátok vonatkozó feljegyzéseket, de mindeddig elutasítottak. Nem találtam egyetlen katolikus ügyvédet sem, aki vállalná egy protestáns védelmét. Félek, hogy nincs bírósági védelem számotokra ebben a városban. Csak egyetlen reménységem van. Hallottam egy nazarénusról. Ő az egyetlen ügyvéd a városban, aki talán felvállal egy protestánst. A jelentések arról szólnak, hogy nagy

tiszteletnek örvend, viszont senki sem akarja megmondani nekem, hogy hol találhatom meg az irodáját. Napok óta járkálok és kérdezősködöm, azonban nem tudtam a nyomára akadni. Sokat imádkoztam. Most eljöttem, hogy veletek együtt imádkozzam. Csak Isten segíthet ebben a kétségbeesítő helyzetben.

– „Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” – idézte David a Biblia-szöveget (Lk 1,37), amint együttesen letérdeltek.

6. fejezet

A FELHŐ LASSAN SZERTEFOSZLIK

Az imádkozás alkalma Hayasaka prédikátort bátorsággal és hittel töltötte el. Másnap már kora reggel elkezdett kutatni a protestáns ügyvéd után. Járkált, nézelődött és megkérdezett mindenkit, akivel csak találkozott. Senki sem adott neki információt. Néhány óra múlva megállt egy csendes helyen, hogy Istenhez esedezzen: „Drága Uram, nem tudom, merre menjek tovább. Ha azt akarod, hogy megtaláljam a nazarénus ügyvédet, aki Gates kapitányt és a professzort védené, el kell hogy vezess hozzá. Nem tudom, hová forduljak. Kérlek, add meg nekem isteni vezetésedet.”

A prédikátor kinyitotta a szemét és felnézett. Egy kis táblát látott, amin ez állt: „Közjegyző”. Tudta, hogy Latin-Amerikában ez a cím mindig olyan valakit jelöl, aki ügyvéd is. Bement az irodába.

– Egy nazarénus jogászt keresek ebben a városban. Kérem, meg tudná mondani nekem, hogy hol találom?

– Miért jött ebbe az irodába? – kérdezte az íróasztalnál lévő titkárnő.

– Órák óta keresgélek, és megálltam pihenni. Megláttam a táblát – válaszolta, odamutatva a feliratra. – Így aztán bejöttem ide, az első irodába. Kérem, tudna nekem segíteni?

– Igen. Csak néhány ember tudja, hogy ez az ő irodája, de most épp fenn van az emeleten.

Magában hálaimát mondva Hayasaka prédikátor követte a titkárnt fel a lépcsőkön, az ügyvédi irodába. Miután bemutatkozott, a prédikátor elmagyarázta az ügy részleteit. Az ügyvéd utána ezt mondta:

– Igen, szeretnék segíteni ezeken az embereken. Menjünk a bíróságra és vizsgáljuk meg a feljegyzéseket, a jegyzőkönyveket.

A bíróságon az ügyvéd tanulmányozta egy ideig a feljegyzéseket.

– Egyetlen bizonyítékot sem találok meggyőzőnek – mondta. – Mindkét ember helyesen válaszolt az összes kérdésre. Még ha mellettük ültem volna, akkor sem tudtam volna további segítséget nyújtani nekik, hogy körültekintőbben válaszoljanak. Isten bizonyára bölcsességet adott nekik a kihallgatás során. Azonban ha a kormányzat bizonyítékokat szolgáltat, foggal-körömmel kell majd harcolnunk. Amennyire én tudom, a védelem nem tudja igazolni, hogy a bizonyítékok teljesen hamisak. Ha valamilyen bizonyítékkal állnak elő, amiről azt állítják, hogy a repülőgépen találták, és tanukat, akik megesküsznek arra, hogy a repülőgépből vették ki, akkor mi a védelem részéről hogyan bizonyítjuk be, hogy ez a két ember ártatlan?

Szünetet tartott, megrázta a fejét és azt javasolta:

– Imádkozzunk együtt, és kérjünk Istentől bölcsességet.

Az egészségügyi munka ez idő alatt folytatódott a börtönben, David mindennap sok pácienszt kezelte. Kívülről egy szeretetteljes keresztény ápolónak látszott, aki boldog a kedvező lehetőség miatt, hogy Istent szolgálhatja azokról az emberekről való gondoskodás által, akiknek fájdalomuk voltak. Belülről pedig negatív gondolatokkal, lehangoltsággal és elcsüggedéssel küzdött. Ilyen gondolatok fakadtak fel belőle: „Mit érdekel engem, hogyan érzitek magatokat?”

Egy páciens így panaszkodott:

– Itt nagyon fáj. Váladékozom. Képtelen vagyok éjjel aludni, annyira fáj a hátam.

Davidet a kétségbeesés felhője borította be, érzelmei belül forrongtak, és azt gondolta: „Nagy dolog! Nem gondolod, hogy nagyobb problémáim vannak, mint neked, haver?” Hiába küzdött, hogy lerázza magáról ezt a hozzáállást. Végül arra a következtetésre jutott, hogy a szeretet nem mindig érzem. A keresztény szeretet cselekedet. Oda tudott figyelni rájuk. Tudott gondoskodni a szükségleteikről. Noha nem érzett úgy, mint egy szeretetteljes keresztény, együttérzését ki tudta fejezni. Rá tudott hagyni Istenre, hogy kimutassa azt a részvétet, amit valójában nem érzett. Belülről szabadságra vágyott. Beckyvel és a gyerekekkel akart lenni, hogy meneküljön a rabok fizikai szükségleteinek kezelésétől. Kétségbeesetten így imádkozott: „Istenem, csak azt tudom tenni, hogy rád bízom: változtasd meg a viselkedésemet. Eközben add nekem a Lélek gyümölcseit, hogy folytassam a munkát, ahogyan Jézus is tette. Tudom, azt akarod, hogy enyhítsem a szenvedéseket. Add nekem Jézus gondolkodásmódját és szeretetét.”

Miután elmondta imáját, elcsodálkozott: Isten erőt adott neki, hogy türelmes legyen, amikor türelmetlenséget érzett. Nap mint nap érezte Isten jelenlétét, amint lehajolt hozzá, hogy a bizalom leckéjét megtanítsa neki. David korábban a legtöbb problémát meg tudta oldani a saját intelligenciájával. Most érezte, hogy erőtlenséget. Nem tudott mást tenni: Istennek rendelte alá magát.

Végül meghozta a döntést, hogy teljesen alárendeli magát Istennek: „Uram, még ha tizennégy évig leszek is itt (ó, remélem nem tartasz itt engem ilyen sokáig), hajlandó vagyok bízni benned. Jobban szeretnék kiszabadulni a börtönből, mert te tudod, hogy ártatlan vagyok abban a bűntettben, amivel vádolnak. De ha nem intézkedsz szabadulásom felől,

akkor is teljesen bízni akarok benned. Alig indult el misszió-náriusi pályafutásom, de ha ez az én küldetésem a következő tizennégy évre, akkor is úgy döntök, hogy bízom benned, történjen bármi. És Istenem, ha ez a kiképzés időszaka, mint amelyet Mózesnek biztosítottál a jövőbeli munka miatt, hogy türelmet tanuljak, Tőled való függést és megingathatlan bizalmat, akkor úgy legyen. Köszönöm neked, bármit is tervezel a jövőre vonatkozóan. Nem félek, amíg a kezem a te kezében van.”

Isten két gondolatot ébresztett David elméjében: „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal...” (Mt 7,12), még ha nincs is kedvetek hozzá. És akkor „vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva megtalálod azt” (Préd 11,1). A katonákkal való kedves bánásmódja akkor, amikor a repülőgépet eltérítették, azt eredményezte, hogy kedvesen bántak vele is. Az, ahogyan a rabok fizikai és érzelmi szükségleteit kezelte, megváltozott magatartást vonhatott maga után. A Lélek azt sugallta: „Isten szereti az adott áldásokat kapott áldásokká változtatni. Minden egyes alkalommal, amikor mi adunk, sokkal többet kapunk.”

Később David hallotta, amint a börtönigazgató megjegyezte, milyen hosszú órákat tölt azzal, hogy egészségügyi segítséget nyújt a raboknak. Meglepődött az egyház segítőkészségét látva, amint ruhákat és élelmiszereket hoztak be, és elcsodálkozott, amikor az adventisták fizettek az orvosnak, hogy a hegyekbe jöjjen elvégezni kisebb sebészeti beavatkozásokat, aki később megbeszélte egy helyi sebésszel, hogy lássa el a komolyabb eseteket – az igazgató készletre érezte magát, hogy tegyen valamit. Elhatározta, felkeresi a körzeti ügyészt, és elmondja neki, amit látott.

– Ön azt mondja, hogy ezek az adventisták bűnözők – mondta az igazgató a kerületi ügyésznek. – Hadd mondjak

önnek valamit! Ez a legcsodálatosabb dolog ami valaha is történt a mi börtönünkben. Folyamatosan végzik az egészségügyi munkát, és segítenek az összes rabnak. Egy orvost küldtek a hegyeken túlról, hogy műtéteket végezzen. Ruhákat és élelmiszereket hoznak be, és úgy segítenek a raboknak, ahogyan csak tudnak. Ha nem ejtik ezeket a vádakat, kénytelen leszek megjelentetni egy cikket az adventistákról és azokról a jó cselekedeteikről, amelyeket a börtönünkben végeznek.

A kerületi ügyész elgondolkodott. Nem hagyhatta, hogy megjelenjen az a cikk. Hirtelen behívatta az adventista jogtanácsost, akit az előbb elküldött. Felnézett íróasztalától és azt mondta:

– Hajlandók vagyunk elejteni az embereik ellen felhozott vádakat.

– Valóban?

– Igen. Egy nagyobb büntett helyett egy kisebb vétséggel fogjuk vádolni Gates-t.

– Miért akarja ezt tenni?

– Ilyen vád ellen könnyen megvédheti magát. Nincs semmi bizonyíték arra, hogy ez igaz. Az embereik kikerülhetnek óvadék ellenében, és hazamehetnek.

Sok latin-amerikai országban a jogi eljárások fizetési követelésekkel társulnak. A jogtanácsos megkérdezte:

– Mennyit kell majd fizetnem?

– Ötszáz dollárt a hivatalos óvadékért, és ötszázat a további költségekre.

Azonnal elment az egyházterülethez, hogy megszerezze a pénzt. Még mielőtt visszatért volna a pénzzel, a hatóságok kiengedték a professzort. Mivel David nem tudta a professzor elengedésének okát, letaglózva érezte magát, amikor látta őt elmenni. A csüggedéstől elcsukló hangon panaszkodott Istennek: „Szóval úgy döntöttek, hogy a saját

emberüket kiengedik, az amerikaiakat börtönben tartják. Mindketten ártatlanok vagyunk. Istenem, ez nem igazságos! Meddig hagysz itt engem, hogy megtanuljam az alázat és a Tőled való függés leckéit? Bárcsak megnyugodhatnék a te szeretetedben azáltal, hogy tökéletes békességet adsz nekem!”

7. fejezet

EGY HOSSZÚ-HOSSZÚ ÉJSZAKA

Nem jött álom David szemére, csak forgolódott a cella cementpadlóján. Újra és újra imádkozott: „Miért, Uram? Ez a terved számomra?” Ekkor mintha ismét hallotta volna: „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nekem?” (Zsolt 56,12) „Sajnálom, Uram! Tudom, hogy te velem vagy, és én igenis bízom benne, hogy véghezviszed a tervedet. Segíts nekem, hogy derűsebb gondolatokkal foglalkozzam.”

Gondolatai ismét Beckyre és házasságuk első éveire irányultak. Megemlékezett arról a csapatszellemről, amit ő és Becky alakított ki, amikor elvégezték az ápolói tanfolyamot. Becky biztatása képessé tette arra, hogy elvégezze a hivatásos repülői képzést. Mivel nem kaptak elhívást missziós szolgálatra, elfogadták a meghívást, hogy csatlakozzanak David szüleihez a perui Pucallpában mint önkéntes misszionáriusok. Hat hónapig dolgoztak a dzsungelbeli emberekkel. Elmosolyodott, amint arra az imára gondolt, amit egy napon Istennek mondtak: „Istenünk, adj nekünk elgondolást arra vonatkozóan, hogyan tartsuk fenn magunkat, és hogyan dolgozzunk továbbra is a te művedben.”

Másnap David észrevett egy férfit a faluban, aki egy kalapot viselt ezzel a felirattal: „Az aranyban bízom”. Odasietett a férfihez és megkérdezte:

- Honnan lehet aranyat szerezni errefelé?
- A folyóban.
- Megmutatná nekem, hogyan kell csinálni?
- Persze, semmi gond. Kemény munka, de van arany mindenkinek, aki hajlandó időt fordítani rá.

David alig tudta kivárni, hogy elmondja Beckynek.

- Szerintem jó multság lenne. Isten segítségével eleget tudnánk keresni élelemre és gyógyszerre a betegeknek.

Így aztán David és Tim, egy másik önkéntes munkás, aki a repülő karbantartásáért felelt Pucallpában, úgy döntöttek, hogy kipróbálják ezt a kalandot kéthetes vakációjuk során. Ez elég idő lesz ahhoz, hogy tapasztalatot szerezzenek mint aranybányászok – határozták el. Becky és Jenny, Tim felesége a pucallpai légibázison maradt.

A leendő bányászok a folyó partján éltek, távol a kisvárostól, Puerto Incától, és mindennap ástak. Egész nap mosták a földet, és a szemükkel kutatva keresték az aranyat. Ez a kísérlet meggyőzte őket arról, hogy Isten segítségével és sok-sok kemény munkával elég aranyat tudnának találni ahhoz, hogy gyógyszereket és élelmiszereket vásárolhassanak.

A két feleség, férjeiktől külön, magányosan úgy határozott, hogy meglátogatja őket.

- Van valami lehetőség arra, hogy valamelyik következő jótékonysági repülőutadon kitegyél minket ott, ahol David és Tim dolgozik? – kérdezte apósát Becky.

– Hát persze. Kedden éppen a közelbe megyek.

David visszaemlékezett az öröme, amit akkor érzett, amikor meglátta szeretett feleségét kilépni a repülőgépből. Az éjszakát a homokra terített lepedőkön töltötték. Egy műanyag ponyvát feszítettek ki, és az alatt helyezték el hálózsákjaikat – ez lett az éjszakai szálláshelyük. Mivel már három hónapja nem esett, egyáltalán nem aggódtak. Azonban

az éjszaka során az időjárás megváltozott, és eső ébresztette fel őket. A szelíd esőcseppek pillanatok alatt mindent átázató trópusi esővé változtak.

Becky felgöngyöltette az egyik plédet, és föléje kuporodott több órán keresztül. Legalább valami szárazon maradt. A fiúk a vizet merték a műanyag ponyváról, de nemsokára minden átázott.

Végül elállt az eső, és mind a négyen az egyetlen száraz hálózsák alá bújtak. Micsoda szörnyű éjszaka! Másnap, pénteken a nők kimosták a nedves homokos lepedőket és takarókat a folyóban, és kiterítették őket száradni. Egy Emerson nevű farmer jött arra segítőivel, hosszú kenujában. Megállt beszélgetni velük:

- Gondolják, hogy a folyó tovább fog áradni? – kérdezte David.

– Nem, nem kell aggódniuk. Valószínűleg nem fog tovább emelkedni a vízszint – felelte.

Tim és David arról beszéltek, hogy hol fognak aludni a nap éjjel.

– Építünk egy kellemes kis menedéket a homoktól távol, a fűvön. Így biztosak lehetünk benne, hogy jól alhatunk, és egy boldog szombatot tölthetünk el együtt. Könnyű balsafát találunk a dzsungelben. A műanyag ponyvákat tetőként használjuk.

Az elkészült tető mindenkinek tetszett.

– Essen az eső, nem számít többé – kiáltotta David. – Szárazon maradhatunk a barátságos menedékünkben az erdő szélén.

Az előző éjszakai alváshiánytól igen-igen elfáradva, korán aludni tértek péntek este. A tiszta égbolt úgy tűnt, arról biztosítja őket, hogy nem lesz több eső. Azonban hajnali kettőkor arra ébredtek, mintha úsznának. David kinyújtotta a kezét, amely közel tíz centiméter vízbe csobbant.

– Ó, nem! – kiáltotta. – A folyó bizonyára gyorsan árad. Súlyos esőzések lehettek a folyó forrásvidékén, a hegyekben. A sötétben összeszedték az összes holmijukat, és felfelé gázoltak a dombon, a fák gyökereiben botladozva, elesve. De a folyó követte őket. Hét és fél métert emelkedett azon az éjszakán. Amit csak tudtak, felaggattak a fákra, és többször is visszatértek, hogy összeszedjék az élelmiszereket, a generátorukat és a többi felszerelést, amelyek leúsznának a folyón, ha nem hoznák vissza gyorsan. Egy másik rettenetes éjszaka.

Másnap reggel a maradék el nem ázott kevés élelemből álló szegényes reggeli után úgy határoztak, hogy együtt élvezik a szombatnapot az erődben. Később Emerson, aki arról biztosította őket, hogy nem lesz eső, eljött a folyón egy csónaknyi emberrel, és látták a kis házukat, amint ott úszott a vízen, de embereknek semmi jelét nem látták.

– Jaj! – kiáltotta. – Mi történt a gringókkal? Azt mondtam nekik, hogy a folyó nem fog emelkedni, és mégis tovább áradt.

Emerson kivitte a partra a csónakját, és az emberek elkezdtek keresni az elveszett misszionáriusokat. Amikor éneklést hallottak, követték a hangot és megtalálták őket. Széles mosollyal indítványozta:

– Kérem, hadd vigyem el önöket a házamba. Az összes ruhájuk, ágyneműjük és élelmük nedves.

– Inkább nem költöztetnénk az összes felszerelésünket szombaton, mert ez a mi nyugalomnapunk. Sohasem végzünk ilyen munkát szombaton. Jobban szeretnénk holnap elmenni. Valahogy csak megleszünk itt.

– Értem, önök hetednapos adventisták, és nem dolgoznak szombaton.

Az embereihez fordult, és azt parancsolta:

– Szedjétek fel a cuccaikat és pakoljátok be a kenuba.

A tizenegy ember szinte azonnal felszedte az összes csomagjukat, felszereléseiket, és elhelyezte a kenuba. David azt mondta Beckynek:

– Úgy néz ki, hogy a „szolgáink” dolgoznak, mi pedig megszenteljük a szombatot...

Emerson elvitte őket a dombon, messze a folyó felett épült, kényelmes otthonába. Barátságos felesége, Lina örömmel üdvözölte őket, és gyorsan ízletes ételt és kényelmes fekhelyet készített nekik. Mindkét házaspár e kedves katolikus vallású gazdálkodó vendégszeretetét élvezte. Barátságuk később nagy áldásnak bizonyult David és Becky számára.

Felfedezték, hogy az elszigetelt Puerto Inca területén a falubeliek között végzett munka igen eredményes. Az egészségügyi gondoskodás közvetlenül lelki érdeklődéshez vezetett.

A gyorsan fogyó egészségügyi felszerelések és élelmiszerek láttán David és Becky rájött, mekkora szükség van egy repülőgépre, elrepülni a sok kis faluba, hogy gondoskodjanak a betegekről. Egy nap David meglepte a feleségét egy ötlettel:

– Drágám, menjünk el az Államokba, és dolgozzunk ápolóként Tennessee-ben, a Madison Kórházban, amíg nem keresünk annyit, hogy vegyünk egy repülőt. Ha megígérjük Istennek, hogy mindent megteszünk, ami rajtunk múlik, és nem dolgozunk szombaton, tudom, Ő meg fog áldani. Nem akarom azt tenni, amit láttam más ápolóknál: túlórának szombaton, hogy több pénzt keressenek. Ha betegekről kell gondoskodnunk Isten napján, készséggel megteszem. Viszont mindaz a pénz, amit szombaton megkeresek, az Istené. Talán beosztathatjuk magunkat vasárnaptól csütörtökig, amikor csak lehetséges.

Ezzel az elhatározással visszaköltöztek Tennessee-be, és elkezdtek a kórházban dolgozni. Isten megáldotta őket

anyagilag, azonban meg kellett fizetniük az elszántságuk árat. A felügyelő úgy osztotta be őket, hogy más és más emeleten dolgozzanak, szinte minden héten.

– Nem engedjük meg, hogy a családtagok együtt dolgozzanak ugyanazon az emeleten – mondta nekik a felettesük.
– Az elmúlt idők tapasztalata azt bizonyította, hogy nem jönnek ki jól egymással.

Azonban egy napon a sürgősségi osztályon a személyzetnek nem volt más választása, mint hogy a házaspárt együtt ossza be. Megállapították, hogy David és Becky összeszokott csapatot alkot. Becky örült David mosolyának és kedves szavainak, amelyeket odasúgott neki, amikor elmentek egymás mellett a kórház halljában.

A kórházban eltöltött hat hónap után elég pénzt takarítottak meg ahhoz, hogy megvásároljanak egy Cessna 150-es repülőgépet. Nagyszerű alkalom volt a repülőt felkészíteni a misszióterületre tartó hosszú repülésre. David egy barátjával elrepült a kis repülővel Peruba, majd aztán visszatért Beckyért. Visszaemlékezett Becky szavaira: „Ez olyan, mint egy újabb nászút. Milyen öröm együtt lenni.”

Amikor visszatértek Peruba a repülőgéppel, Emerson, a kedves gazdálkodó, aki elvitte őket otthonába, adott Beckynek és Davidnek egy kis házat, hogy lakjanak ott. A közeli kapcsolatból értékes barátság jött létre ezzel a családdal. Becky és David végül elsőszülött lányukat Linának nevezték, Emerson felesége után. Ez a szorgalmas, kétkezi munkásember arra inspirálta őket, hogy éljenek hitük szerint, mint ahogy ő is. Négy fiával ételt és gyógyszert adtak bárkinek, aki segítséget szenvedett körülöttük, a gyakorlatban megvalósítva Jézus evangéliumokbeli tanítását: „Amennyiben megcselekedtél egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtél meg.” (Mt 25,40) Mivel Emerson tudta, hogy még több egészségügyi munkára van szükség,

eladott egy kiválasztott földdarabot Davidnek és Beckynek. Később David eladta az ingatlant Becky szüleinek, akik egészségügyi rátermettségükkel kialakítottak egy virágzó klinikát. Az ott eltöltött hét munkásév során több mint huszonnyolcezer embert kezeltek. Mindez egy helyi farmer kedvessége révén jött létre, aki törődött az emberekkel.

Amikor ott feküdt a cementpadlón a sötétben, David megrázta a fejét. Sokéves tapasztalattal rendelkező hivatásos pilótaként elcsodálkozott Isten szerető gondviselésén: „Állandó elfoglaltságot adtunk az angyaloknak, amint azzal a kis, gyenge teljesítményű, kétüléses repülőgéppel repültünk mindenfelé a dzsungel felett Peruban, landoltunk csekély, rossz minőségű leszállópályákon – gondolta. – Micsoda öröm élelmiszert és gyógyszert vinni az elszigetelt munkásoknak, és kezelésre vinni a pácienseket. Csak néhány ember ismeri ezt az örömet. Félnék kockáztatni pénz nélkül.”

Egyik napon, miközben éppen a perui dzsungel felett repült, Isten megértette Daviddal, hogy meg kell tanulnia saját repülőgépeinek karbantartását is.

– Édesem, hatékonyságunk növelése érdekében vissza kell térnünk az Államokba, további képzés miatt – mondta a feleségének. – Amikor valami nem jól működik a repülőgépénél, tudnom kell, hogyan javítsam meg. Jó repülőgép-szerelőt nem lehet találni a dzsungelben.

A házaspár Kentuckyba költözött, David pedig két évig tanulhatta a repülőgép-karbantartást. Időközben Becky várandós lett, ezért egyikük sem tudott részmunkaidős állást találni. Így aztán megtanulták, hogy a tanulás nagy áldozatvállalást kíván. Az első néhány hónap alatt egy kis tábori lakókocsiban laktak egy állami parkban. A második évben mindketten találtak munkát a manchesteri adventista kórházban. Két lányuk, Lina és Katrina ott született.

Röviddel a tanulmányai befejezése előtt David egyik barátjával egy repülőgépen dolgozott. Egyszer a kezében tartott egy hegyes csőrű fogót, amikor társa azt mondta neki:

– Húzd felfelé a vezetékét, amennyire csak tudod.

David erőteljesen meghúzta a drótot, amely megcsúszott, és a fogót mindkét kezével a bal szemébe vezette. Vörös vilanást látott és térdre esett. Azonnal arra gondolt, hogy repülés pályafutása véget ért. Arra számított, hogy majd valami folyadék végigfolyik az arcán, de nem, odanyúlt, és az arca száraz volt.

Azonban azzal a szemével semmit sem látott. Félelemmel telve megnyomta ujjával a szemét, arra számítva, hogy az egészen benyomódik. Ehelyett nyomást érzett. „Ó, Uram, nem tudom elhinni. A szemem még most is a helyén van.”

Rohant a fürdőszobába, és belenézett a tükörbe. Hangoosan felkiáltott:

– Egy hatalmas lyukat látok a szemhéjamon. A hegyes csőrű fogó lepattant a szememről, a szemhéjamon átment és kijött a másik oldalon anélkül, hogy komoly kárt okozott volna a szemből.

David most felidézte odaszánására vonatkozó imádságát: „Uram, megmentetted az életemet, amikor csecsemő voltam. Most pedig megmentetted a szemem világát, amikor idősebb vagyok. Semmit sem tekinthetek a magaménak abból, amim van. Ha valaha is megengeded, hogy repüljek a misszióterületen, ha valaha is lehetőséget adsz nekem, hogy a tengeren túl szolgáljak, ismét odaszánok neked mindent, amim csak van, és egész életemet. Ha elveszítem az életemet, az a te akaratod. Már oly sokszor visszaadtad nekem. Visszaadtad, amit el kellett volna veszítenem. Amit te helyreállítottál, az egészen a tiéd, hozzád tartozik.”

Miután hivatásos pilótaként, repülőgép-szerelőként és bejegyzett, nyilvántartott ápolóként befejezte misszionáriusi

felkészülését, Davidet egyre inkább a közösség repülési programjai foglalkoztatták, amelyek lezárultak szerte a világon. Rájött, hogy több lábra kell állítani képzsét.

– Kedvesem, a gazdasági és politikai helyzet nemsokára véget vethet az egyház repülési programjának Peruban – mondta a feleségének. – A számítógépek kerülnek előtérbe. Gyakorlott programozókra és kezelőkre óriási szükség lesz. Képeznem kell magamat e téren is, hogy hasznomat vehessék a misszióterületen.

David tehát folytatta tanulmányait az Egyesült Államokban, miközben Beckyvel együtt ápolásból tartották fenn magukat. Informatikát, programozást tanult, majd miután szoftvermérnöki diplomát szerzett, a Hetednap Adventisták generálkonferenciájának titkársága tájékoztatta őt, hogy három ország kéri szolgálatait: Brazília, Peru és Mexikó. El kellett gondolkoznia, melyik lenne Isten választása Becky és az ő számára? Hol van rájuk a legnagyobb szükség?

– A te segítségedre van szükségünk, Istenünk! – imádkozott David. – Emlékezz meg a te ígéretedről: „Ő aki elhív téged, hűséges, aki majd meg is cselekszi azt.” Barátok készítenek bennünket, hogy vegyük figyelembe az előnyöket Brazíliában és Peruban egyaránt. De éppen most tudtuk meg, hogy egy huszonkét ágyas kórháznak és nővérképzőnek Dél-Mexikóban adminisztrátorra van szüksége, aki segíteni tud azoknak a fogász- és orvostanhallgatóknak, akik Loma Lindáról önkéntesként kerülnek oda egy évre. Egy pilótára van szükség, hogy a repülőgépünkkel sok faluba eljusson, ellátást vigyen és tanácsot adjon a fiatal munkásoknak. Van képesítésünk efféle felelősség ellátására?

– Egy másik kérés, Istenünk – tette hozzá Becky –, a dél-mexikói unió azt mondja, hogy most egyáltalán nincs költségvetésük egy tengeren túli alap létrehozására, és nincsenek juttatások az Egyesült Államokban sem. A havi mintegy

300 dolláros helyi fizetésből kell megélnünk. Két gyermekről is kell gondoskodnunk, ezzel együtt ez a te terved számkra? Hiszünk Filippi 4,19 szerint: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteteket az ő gazdagsága szerint, dicsőségesen a Krisztus Jézusban.”

Így aztán elutasították a jövedelmezőbb ajánlatokat, és Istenre bízták, hogy vezesse és irányítsa őket Dél-Mexikóban.

*

A börtöncella padlóján fekvé David felidézte azt a sok kihívást és örömet, amit Isten adott nekik a másfél év alatt, amíg e szükségben lévő területen szolgáltak. A kis Carlos, adoptált mexikói fiuk sok örömet hozott az életükbe. De ha Isten vezette őket, miért engedte meg, hogy elragadják a repülőt és Davidet börtönre kárhoztassák, talán tizennégy évre?

Miközben ezek az aggasztó kérdések kavargtak a fejében, David visszaemlékezett Isten drága ígéreteire: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, akiket az ő szándéka szerint elhívott.” (Rm 8,28) „Mert Istennél semmi sem lehetetlen.” (Lk 1,37) „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened, megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” (Ésa 41,10)

„Ez elég, Istenem – gondolta David. – Tudom, hogy kezre bízhatom a jövőmet. Köszönöm neked azt a békét, amely abból fakad, hogy mindent a te szeretetednek és hatalmadnak rendelek alá.”

Zaklatott elméje lenyugodott, és mélyen elaludt.

8. fejezet

ÚJRA OTTHON

Kétségbeesésében David elfelejtkezett a következő nap különleges jelentőségéről. Azonban Isten nem felejtette el. Isten úgy döntött, „az amerikaiit” még egy napig börtönben tartja, hogy szeretett gyermekét meglepetésben részesítse.

Azon a napon a jogi tanácsadó átadta a pénzt a kerületi ügyésznek David szabadon bocsátásáért. A kerületi ügyész a zsebébe gyömöszölte a pénzt, majd íróasztalához ment, aláírta a papírt, átnyújtotta a jogi képviselőnek és azt mondta:

– Ejtettük a vádat. Most menjen, fizesse ki az óvadékot és hozza ki Gates-t.

David csak akkor érzékelte, milyen kis árat fizetett – tíz nap egészségügyi munkát – egy életre szóló szabadságért. Örült, hogy nem engedett a kedélybetegség kísértésének, és nem tiltakozott minden tőle telhetőt megtenni azért, hogy segítsen másokon. Szabadulásáig nem értette, Isten hogyan adta meg a kulcsot a börtönhöz. Ennek az ismeretnek a hiányában másokat szolgált, és nem tudta, hogy ez az egészségügyi munka nyitja majd ki a börtönajtókat előtte.

Mielőtt elhagyta volna a börtönt, kijelentkezett. Ezután kiment a kapun, majd hallotta, amint becsapódott mögötte. Abban a pillanatban eszébe jutott, hogy ugyanezt a hangot hallotta, amikor belépett a börtönbe. Hirtelen rájött, ez volt az a pillanat, amikor elhatározta, hogy kapcsolatba lép azzal az emberrel, aki hamisan megvádolta őt. A tíz nap alatt tel-

jesen elfelejtkezett utánaézni annak a rabnak, aki hamisan tanúskodott ellene, aki hazudott felőle. Csalódottan rájött, milyen könnyen véghezvihette volna ezt az elhatározását. Miért nem gondolt arra az emberre? Még a férfi nevét is tudta.

Miután David beszállt a jogi képviselő autójába, elmondta csalódottságát, hogy nem kereste meg a vádolóját.

– Örülj, hogy sohasem tetted meg – mondta a jogi képviselő. – A kormány állapodott meg veled, hogy megvádol téged. Mivel azt mondta, kapcsolatban volt veled a bűntény idején, arra számítottak, majd érintkezésbe lépsz vele. Kémekeket küldtek, hogy kövessenek téged egész idő alatt, és figyeltették minden mozdulatodat. Soha, egyetlenegyszer sem láttak téged beszélni veled. Egész idő alatt körülöttem járkált. Elmentél mellette, amint emberek százaival találkozál, azonban sohasem néztél rá, és ő sem nézett rád. Ha megkerestél volna és megkérdezted volna, miért hazudott, ma nem lennél szabad.

David csalódottsága azonnal öröme fordult.

– Hála az Úrnak! – kiáltotta. – Ő nemcsak arra képes, hogy ígéreteket és igeverseket juttasson eszünkbe, hanem ki is tud venni gondolatokat a fejünkből. Egyáltalán nem emlékeztem arra az emberre a börtönkapu becsukódásának pillanatától kezdve egészen addig, amíg ki nem nyitották, hogy kiengedjenek. Csak akkor gondoltam rá. Milyen csodákat tesz Isten a mi elménkkel, amikor alárendeljük magunkat Őnek.

Amint David a hegyeken át hazafelé haladt, alig tudta magában tartani érzéseit. Isten iránti hálájából állandóan ezt az ígét ismételte magában: „Annak pedig, aki végzetlenül bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogyan nem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint.” (Efész 3,20)

Majd szeretett Beckyjére gondolt és arra az öröme, hogy viszontlátja őt és a gyerekeket. A tíz nap tíz évnek tűnt. Még belegondolni is rossz abba, mi üldözte őt minden ébren töltött pillanatában: tizennégy év börtön. Azonban most már nemsokára otthon lesz!

Az óráján megpillantotta a dátumot, és még valami eszébe jutott: nyolc évvel ezelőtt, ezen a napon tettek ígéretet egymásnak Beckyvel, hogy hűségesek lesznek mindörökké. Majd elállt a szívverése. Az ő figyelmes, kedves Istene hazahozta őt a házassági évfordulójukra.

Becky semmit sem tudott David szabadulásáról. Ahogyan ott állt és nézett ki a konyhaablakon mosogatás közben, látott egy kisteherautót elhaladni. Észrevette rajta a hivatalos feliratot, majd látta visszatoltni és megállni a házuk előtt. Földbe gyökerezett a lába a félelemtől: „Azért jöttek ide, hogy még több bajt csináljanak? Istenem, adj nekem bátorságot” – fohászkozott, miközben megtörölte kezét, majd elindult a bejárathoz. Kinyitotta az ajtót és egy idegen embert látott kiszállni a kisteherautóból. Jaj! Olyan sovány, rettenetesen sovány, gondolta, amint nézte, ahogyan lassan felmegy a kocsifeljárón. Úgy tűnt, hogy lassan mozog, és kicsiket lép.

Hirtelen rájött, hogy ki is ez a férfi. Kirohant, sikoltva:

– David!

Összeölelkeztek. Egymáson csüggték és sírtak. Végül David azt suttogta:

– Boldog házassági évfordulót, édesem.

Egymásba karolva mentek a házhoz. Amikor beléptek a nappaliba, a gyerekek is meghallották, ki jött haza:

– Apa! Apa! – kiáltották, és odarohantak hozzá. David tudta, milyen öröm az, amikor valakit elhalmoznak szeretettel, az Isten szeretetével és az ő drága családjának szeretetével.

– Gyertek, gyerekek, térdeljünk le, és köszönjük meg Jézusnak, hogy megnyitotta a börtönajtókat és hazahozta apát
– hívta őket Becky.

– Tudtam, hogy megteszi. Meghallgatta imádságainkat. Apa itthon van. Itthon van! – szavalta Lina és Katrina kórusban újra meg újra. Majd lehajtották fejüket és segítettek a kis Carlosnak is, hogy összekulcsolja kezecskéjét, mialatt David köszönetet és hálát mondott menyeyei Atyjuknak.

Becky és David hosszú ideig beszélgettek azon az estén, miután a gyerekek elaludtak.

– Édesem, olyan sok mindent tanultam a börtönben. Megváltoztam. Végül rájöttem, hogy semmim sincs ezen a világon. Minden Istené. Abban a börtöncellában nem volt otthonom, sem családom, hogy örüljek nekik, sem autóm, sem repülőgépem. Sem könyveim, sem számítógépem. Nem volt semmim, csak Isten és az a békesség, amit Ő adott, amikor mindent Rá bíztam. Egyedül Ő adott nekem szabadságot. Megnyitotta a börtönajtókat, és megengedte, hogy visszajöjjek az én drága családomhoz. Az Ő könyörületese szeretete miatt használhatok minden dolgot, amelyekről gondoskodott, hogy életünk kényelmes legyen. Neki tartozom életemmel, egészségemmel, lélegzetvételemmel, mindennel. Egész lényem az Övé, és mindenem, amim van, örökre.

Becky is hozzátette az ő háláját és dicséretét:

– Amint búskomorsággal és félelemmel viaskodtam, új értelmet nyert az Istenbe vetett bizalom. Amikor a hitem ingadozott, Őhöz fordultam, és békesség költözött a szívembe. Micsoda drága leckéit adta nekem Isten a teljes odaszánásnak és elkötelezettségnek e tíz nap alatt. Annyira örülök, hogy Őrá bízhatjuk magunkat. Nemcsak meghallgatja imáinkat és válaszol azokra, hanem felbátorít, amikor minden zordnak, sivárnak és reménytelennek látszik.

A helyzet Dél-Mexikóban feszült maradt. A dél-mexikói unió, a hetednapi adventista adminisztratív központ vezetői nyomást gyakoroltak a kormányra, hogy adja vissza a repülőgépet. A katonaság rájött, hogy elvesztheti ezt az értékes repülőgépet, mert kaptak egy bírósági rendelkezést a mexikói kormánytól, hogy adják vissza a gépet. Mivel nem állt szándékukban ennek eleget tenni, egy másik tervet gondoltak ki. Elhatározták, hogy az ártatlan Davidet újra bebörtönzik. Ennek érdekében elintézték, hogy egy egész falu aláírjon egy papírt, amely szerint látták Davidet, amint törvényellenes célokra használta a repülőgépet, noha még sohasem szállt le annál a falunál. Aztán kiküldtek egy végzést a letartóztatására.

Egy egyházi ügyintézőnek, aki a helyi rendőrség központjánál azért állt meg, hogy átvegyen egy jogi dokumentumot, az ügyeletes tiszt azt mondta:

– Parancsunk van arra, hogy letartóztassuk a kapitányukat. Tudjuk, hogy ártatlan, ezért azt javasoljuk, juttassák ki innen gyorsan, mert egyáltalán nem akarunk vele találkozni. Ha meglátjuk, megint le kell tartóztatnunk. És ez esetben nem fogjuk engedni, hogy elhagyja a börtönt.

A terület vezetői azonnal azt tanácsolták Davidnek:

– Gates kapitány! Készülj, és amilyen gyorsan csak lehet, hagyd el az országot! Pakold össze a holmidat, de maradj otthon. Ne beszélj senkinek a terveidről. Mihelyt indulni tudsz, lépj kapcsolatba velünk, és mi segítünk neked és családodnak, hogy elhagyhassátok az országot. Azt javasoljuk, éjszaka menjetek, hogy a távozásokról ne tudjon senki. Később, miután elmentetek, a holmitokat utánatok küldjük.

A Gates család a hála és a szomorúság vegyes érzéseivel hagyta el az országot, amelyet megszerettek. Bízta az ígértben: „Avagy nem parancsoltam-e meg neked: légy bá-

tor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz.” (Józs 1,9) Isten művét Dél-Mexikóban más kezekre bízta, azokra az emberekre, akiket majd az Úr választ. Buzgón vágyakoztak meglátni, mit tervez Isten, hova küldi őket ezután, ahol Őt szolgálhatják.

Rövid pihenés után – miközben meglátogatták szüleiket az Egyesült Államokban – David és Becky meghívást kapott a hetednapi adventisták inka uniójától, hogy térjenek vissza Peruba: „Szükségünk van valakire, aki az informatikai szolgáltatások igazgatója lehet az unió egész területén. Arra kérünk benneteket, hogy gyertek és dolgozzatok velünk Limában” – szolt a felhívás.

David számára ez a kinevezés szinte folyamatos utazást jelentett. Szünet nélkül érkeztek a sürgős hívások, hogy szükség van a számítógépes szakértelmére. Egy hónapig távol volt az otthonától, egy hónapig az irodában volt, majd egy újabb hónapot töltött kinn, utána megint vissza az irodába. A szolgálatnak ez a megerőltető mókuskereke drága időt vett el a családjától és az Istennel való közösségtől.

Még több leckére lett volna szüksége, hogy Isten tanítsa őt a hitről és a bizalomról? Vajon David teljesen Istentől függött, és értékelte a vele való szorosabb kapcsolatot? Megtanulta már, hogy egész életét Istenre bízta?

Egyszer, amikor Limában autózott, David rátért az egyik mellékútról a forgalmas főútra, ahol őt sávban álltak a járművek. Balra nézett, és meglátott egy pisztolyt, amit a fejéhez szegeztek. Elállt a lélegzete, amint belenézett a fegyver csövébe, amely körülbelül harminc centire volt tőle. Várta a lövést, és hogy ez lesz az utolsó pillanata. Majd rálépett a fékre, s megálltak a mögötte lévő autók is. A férfi a pisztoly-

lyal továbbhajtott. David később megtudta, hogy menekülni próbáló bankrablók útját keresztezte. Keresztülkigyózva a forgalmon, az egyik férfi más sofőrökre is ráfogta a pisztolyát. Mindegyik autó vagy lelassított, vagy megállt, a rablók pedig elmenekültek és eltűntek a forgalomban. David érezte Isten jelenlétét, és hálát mondott neki angyaláért.

Egy másik délutánon, amikor Lima belvárosában volt, kapott egy üzenetet: „Egy számítógép-szállítmány érkezett a Port Callao kikötőbe. Légy szíves, menj el érte.”

Bement a városba a régi furgonjával, annak ellenére, hogy nem működött az önindítója. Limában igen nehezen lehet új autóalkatrészt kapni. Ahhoz, hogy a problémát megszüntessék, fel kellett újítani, ezért az önindítót elvitte egy autóvillamosági szerelőhöz, újratekercseltetni. De sokáig tartott volna megvárni, és mivel nem volt más járműve, önindító nélkül kellett vezetnie, másokra számítva, hogy majd betolják induláskor. Tudta, hogy az egyetem messze van, a Port Callao pedig ott van a közelben, ezért úgy döntött, megkockáztatja. Majd csak lesz valaki, aki segít beindítani, miután a számítógépeket bepakolta.

Minden baj nélkül eljutott a kikötőig. Amilyen gyorsan csak tudta, kitöltötte a papírokat, kiegyenlítette a vámot, és a hetvenezer dollár értékű számítógépet bepakolta a furgonba. Ezeket az égetően szükséges gépeket majd szétszertják a misszió, az egyetem, más iskolák és kórházak között. Elcsodálkozott azon, mennyi ember adakozott ezekre az igen szükséges számítógépekre.

Miközben pakolta őket, hallotta a körülötte lévő gyerekek beszédét – ostoba, trágár, sem gyermekek, sem felnőttek szájába nem illő beszédet. Aggasztó gondolatok kerítették hatalmukba: „Ha ezek a gyerekek így beszélnek, milyenek a felnőttek? Callao mindig is durva környék volt. És a városnak ez a része egyre rosszabb, ahogy az egyetem felé hala-

dunk.” Talált három férfit, hogy a súlyosan megpakolt autót betolják. Amikor kifelé tartott az útra, emlékeztette Istent: „Te megígérted, hogy az Úr angyala táborát jár az őt féltők körül, és kiszabadítja őket.” Majd hangosan hozzátette: „Hála neked, Istenem, hogy autóban ülve haladok keresztül ezen a külvárosi környéken.”

Néhány pillanattal később a műszerfal piros jelzése azt mutatta, hogy a motor túlmelegedett. Nem sokára „köhögött” egyet a motor, majd nem mozdult. David lehúzódt az útról, és leparkolt a kavicsos-murvás útszélen. Amikor körülnézett, látta, hogy egy kerekek nélküli öreg busz mellett áll, dombnak felfelé. A busz valószínűleg itt áll már vagy húsz éve, a helyi drogosok gyakori tartózkodási helye lehet. Az órájára pillantott – tíz perc múlva hat, és mindjárt lemegy a nap. Gyorsan levette a nyakkendőjét és a zakóját, s hangosan ezt mondta:

– Istenem! Szívesebben lennék bárhol, mint most itt. Maradj velem.

Elrohant a közeli boltba. A boltos ránézett, mintha őrültet látna, csodálkozott azon, hogy egy ilyen ember, mint ő, mit csinál az utcán szürkületkor.

– Kérem, adjon egy kis vizet az autómhoz – mondta David sürgetően.

A férfi talált egy vödört, amit megtöltött. David beleöntötte a hűtőradiátorba. Visszatért egy másik vödörrel, és azt is beleöntötte. De a hűtő nem telt meg. Benézett a kocsi alá, és látta, hogy a víz kifolyik a hűtő alján lévő zárócsavar nyílásán. Akkor már tudta, hogy nagy bajban van. Semmiképpen nem tud vizet tölteni az autóba, nincs önindítója, és Limában minden üzlet bezár hatkor.

Miközben ott állt és azon tűnődött, hogy mit is csináljon, hallotta a csörgést, amint a boltos becsukta az ajtókat és bezárta őket éjszakára. Végignézett az utcán, és látta, hogy

minden bolt bezárt. Lefelé a lakótömb felé látott egy férfit eltűnni a saroknál. Egyedül állt ott. Csak egyetlen megoldást látott: az imát. „Kérlek, Istenem, te látod, hogy nagy bajban vagyok. Semmiképpen nem tudom elindítani az autót, és ott van hetvenezer dollár értékű számítógép, hogy a te művedben használjuk majd őket. Igen-igen kétségbeejtően szükségem van a segítségedre.”

Éppen akkor két férfi szállt ki a buszból. David észrevette, hogy két nagy, hegyes követ vesznek fel. Egyikük a kocsis egyik oldala felől jött, a másik átment az ellenkező oldalra. David tudta, milyen gyakran történnek támadások Limában. Pár héttel ezelőtt barátainak egy csoportjával volt éppen, amikor néhány férfi csővel, láncsal és fegyverrel közeledett feléjük. Az egyik követ vágott hozzá. David idejében észrevette és félreugrott, a kő pedig elzúgott a feje mellett.

Most meg itt áll a furgon mellett, és tudja, ha egy ilyen durva, éles kő eltalálja a halántékán, óriási kárt csinálhat. Megértette a szándékukat. Arra várnak, hogy vajon előhúzza a fegyvert. Miközben lassan közeledtek, David azt gondolta: „Uram, te azt mondtad nekünk, hogy adjuk oda az életünket barátainkért, viszont nem mondtál semmit az adományként kapott számítógépekről. Ezek a gépek nem olyan értékesek, mint a családom. Nem kell az életemet adnom a számítógépekért. Hagynom kellene őket? Értékelem azt, ami a tiéd, de úgy döntöttem, hogy nem bocsátom áruba az életemet ezért a holmiért. Ha meg akarod védeni a felszerelést, tedd meg. Én nem vagyok képes rá.”

Tett egy lépést hátrafelé, és beleütközött egy másik férfi-
ba. „Honnan jött elő?” – tűnődött. Pillanatokkal ezelőtt senkit sem látott, csak a gengsztereket a kövekkel. David érezte, hogy a férfi a vállára teszi a kezét. Gyorsan megfordult. A férfi arca megdöbbenett. Még sohasem látott ilyen ar-

cot, ilyen hibátlan, tökéletes arcot. Mindent elfelejtett a támadásról, amint meglepetten bámult arra az arcra, amely nézett rá.

– Az élete veszélyben van! El kell mennie!

– Tudom, igaza van – kiáltotta David –, de nem tudok elmenni. A motor lerobbant. Nincs önindítóm, és nincs senki, aki betoljon.

– Én majd betolom. Üljön be az autóba.

– Soha nem tud betolni. A furgon igen-igen súlyos, és tele van felszereléssel. Három férfi kellett hozzá, hogy beinduljon a rakparton. Emellett murván parkolok, és dombnak felfelé. Semmi esetre sem tudja megtenni. Attól tartok, ezek a fickók kövekkel fogják megdobálni.

David a két férfira pillantott, akik ott álltak mozdulatlanul, szinte dermedten. „Különös – gondolta. – Miért nem mozdulnak? Talán rokonságban vannak Lót feleségével?”

A férfi megint azt mondta:

– Üljön be. Megtolom, ismerem ezeket a fickókat. Igen veszélyesek. Négyen közülük abban a régi buszban laknak. Éppen most raboltak ki egy busznyit. Mihelyt visszajöttek és meglátták önt itt vesztegelni, idejöttek a felszerelését ellopni. Azért jöttem, hogy betoljam az autóját.

Elámulva azon, amit megtudott, David beleegyezett:

– Jól van, de nem fog indulni.

Mivel féltette a férfi életét, David figyelte őt, amint hátra ment a kocsi mögé. Azonban a két ember nem mozdult, csak álltak és tartották a köveket. David visszaemlékezett a zsebtolvajokkal és tolvajokkal kapcsolatos általános gyakorlatra. Ha bárki közbeavatkozik és azt kiáltja: „Vigyázz, valaki viszi a holmidat!”, egy másik személy jön elő hátulról, ujjai között három borotvapengével. Felhasítják az arcát annak, aki segíteni próbál, és lógva hagyják a bőrét. Ez a rettenetes gondolat töltötte el Davidet. „Vajon szétszabják azt a

tökéletes, szép arcot?” Annak ellenére, hogy tudta, a férfi nem bírja betolni, elfordította a kulcsot. Érezte, hogy a kocsi megmozdult, így második sebességfokozatba tette. Még mindig szkeptikusan és pesszimistán David azt gondolta: „Nem fog elindulni. A motor besült.” Abban a pillanatban felengedte a kuplungot, és a motor duruzsolt, mintha tökéletesen működne.

Rálépett a fékre, a férfi pedig rákiáltott:

– Gyerünk innen. Siessen! Kérem, kérem!

David letekerte az ablakot.

– Itt Limában az a szokás, hogy fizessünk a szívességért. Nem mehetek el, amíg nem adok önnek egy kis pénzt.

– Nincs szükségem a pénzére – mondta a férfi határozottan. – Menjen már. Mondom, hogy távozzon.

David önfejűen kitarított:

– Nem, pénzt kell adnom önnek.

A férfi előrejött, és David átadott néki néhány érmét.

– Kérem – könyörgött a férfi –, tűnjön el innen. Menjen már!

David engedelmeskedett, és kikanyarodott a főútra, majd lefelé haladt a dombon. Úgy két háztömbnyire jutott, amikor a motor megint köhögni kezdett és leállt. Sikerült begurulnia egy benzinkúthoz. Amint megállította az autót egy kivilágított területen, elkezdett gondolkodni arról az emberről, aki odajött, hogy megmentse őt.

Összerakta a tényeket. Az a tökéletes arcú férfi a semmiből tűnt elő, értette David problémáját, ismerte a két bűnözőt, rettenetes bűnlajstromukat, és azt, hogy mit terveznek. Mitől dermedt le a két férfi, kövekkel a kezükben? David rájött, hogy csak természetfeletti erő tehet képessé egyetlen embert, hogy megtolja a súlyos furgont dombnak felfelé, murvás úton. Minden kis részlet összeállt, mint egy gyönyörű kirakó.

A 139. zsoltár 5. versének szavai töltötték be gondolatvilágát, és megdöbbenésre készítették. „Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.” Valójában egy angyal tette rá a kezét David vállára.

Hálásan, ugyanakkor szégyenkezve értetlensége miatt, megköszönte mennyei Atyjának, hogy elküldött egy hatalmas angyalt gondjaiba venni nehézkes gyermekét, aki úgy tűnik, nem kapcsolt még akkor sem, amikor segítséget kért. Milyen jó az Isten!

David egy kis önvizsgálatot tartott útban hazafelé: „Miért van az, hogy ennyi problémát okozok az őrangyalomnak? Félek, sohasem hagyom pihenni. Ha az angyalok szoktak aludni, az én angyalom csak nagyon keveset alhat. Talán azért van ez, mert Isten úgy döntött, hogy engem a szolgálat frontvonalába helyez, ahol veszély van? Szeretetében angyalokat küld, hogy közbelépjenek és megmentsek az életemet. Nem akarok nehézséget okozni, de ritkán tétovázom, hogy elfogadjak egy veszélyes küldetést. Esetleg Isten azt akarja mondani nekem, hogy legyen bátorságom jobban hinni? Különleges segítséget küldött, annak ellenére, hogy nem szolgáltam rá. Viszont mi akadályozott meg abban, hogy felismerjem isteni jelenlétét és azonnal elfogadjam javaslatait anélkül, hogy kételkednék? Bármilyen fogatkozásom van, kérlek, mutasd meg nekem, Istenem!”

Két héttel később David megérkezett a limai buszállomásra, miután az észak-perui misszió területéről visszatért. Feltelepített egy olyan könyvelési rendszert az ottani számítógépekre, amelyet ő írt. Miután egész éjjel utazott a buszon, dél körül érkezett a buszállomásra. A limai buszállomás a város közepén van, egy igen veszélyes környéken. Sajnos három-négy háztömbnyit kellett gyalogolnia a városnak ezen a rossz szegletén, hogy eljusson oda, ahol a taxik várakoztak. Aktatáska volt nála, és mivel a buszon utazott,

már jó néhány órája nem tudott elmenni vécére. Mit tegyen? Körülnézett az utcán, és észrevett egy kis nyilvános vécét az egyik mellékutcában. Tudta, hogy egy veszélyes, védelem nélküli környéken kellene áthaladnia. Mivel senkit sem látott, azt gondolta: „Csak be- és kirohanok, és senki sem fog észrevenni.” Ugyanakkor arra is rájött, hogy ha megkockáztatja, az esélye annyi, mint egy vérző emberé a cápák medencéjében.

Felsietett a mellékutcán, és odaadta az ajtónál állónak a szokásos tíz centet. Berohanás közben azt gondolta: „Csak tizenöt másodpercig leszek itt, aztán gyorsan lelépek.”

Azonban valaki észrevette őt; lármát hallott odakint. Miközben ott állt, igen kiszolgáltatott helyzetben, egy férfi vörös tarka selyemkendővel a fején és egy házi készítésű karddal a kezében futott, mögéje kerülve. Davidnek semmi módja nem volt arra, hogy megvédje magát. Tudta, a férfi a pénztárcáját akarja, illetve az óráját és mindazt, ami a zsebében volt.

Amint a rablójelölt David közelébe ért a kivont karddal, hirtelen megállt. Azt gondolta, David magában áll ott. David is azt gondolta, hogy egyedül lépett be oda. Azonban ekkor észrevette, hogy a rabló felnéz valamire, ami Davidnél sokkal magasabb volt. Arca elfehéredett, szája tátva maradt. Leeresztette a kardot, és maga mögött tartotta. Hátrálva ott állt csendben a sarok felé fordulva, zavarodottan.

Mihelyt David végzett, megragadta levéltárcáját és kísért. A vécés meglepődve bámult rá. Nem gondolta, hogy újra látja őt élve kijönni. Ahogyan sietett lefelé a főúton, ismét bizonyos lett abban, hogy őrzőangyalának a jelenlétét tapasztalta. Noha David nem látta őt, azonban tudta, hogy a rabló látta.

„Köszönöm neked, Atyám – mondta imájában, gyaloglás közben –, azt a kiváltságot, hogy annak a jelenlétében élhe-

tek, aki elküldi isteni hírnökeit, hogy betöltse minden szükségletemet. Köszönöm neked, hogy elküldted angyalodat, »tábort járni körülöttem és megszabadítani engem.«.”

Mialatt egy taxi vitte hazafelé, David folyton azokon a dolgokon töprengett, amelyek képesek megrontani Istennel való kapcsolatát: „Vajon olyan elfoglalt vagyok a miszsiómunkával, hogy nem szerepel a terveimben elég idő naponta Isten Szavát tanulmányozni és imádkozni? Szabad perceimet arra használom, hogy magazinokat, újságokat vagy könyveket olvassak, illetve tévét, videót nézsek, olyasmiket, amelyek képesek elvenni a lelki dolgok iránti érzékenységemet? Megengedem a barátaimnak, hogy elvonjanak Jézustól? Vajon olyan ételeket és italokat választok, amelyek tisztán tartják értelmemet, hogy éber lehessenek Sátán törekvéseivel szemben, aki tönkre akar tenni engem lelkileg? Élvezem-e a drága közösséget Istennel, hogy engem mindig szerető karjaiba zár?”

Hangosan így imádkozott:

– Segíts nekem, Istenem, hogy minden tettemmel neked adjak dicsőséget!

TÚL SOK FESZÜLTSG

Az inka unió egyházvezetése 1990-ben elküldte Davidet az indianapolisi generálkonferencia ügyrendi üléseire. Szükségük volt valakire, aki angolról spanyolra fordít. David portugálul, németül és franciául is beszél, s gyorsan tud fordítani spanyol nyelvre is. A spanyol delegátusok nagyra becsülték a szolgálatát, melynek köszönhetően a prédikációkat és az ügyrendi ülésen elhangzottakat lefordítva hallhatták. Ez kora reggeltől késő estig lefoglalta Davidet. Nyolc hetet töltött az Egyesült Államokban, állandó stressznek kitéve. Amikor visszatért Limába, olyan fáradtságot, kimerültséget érzett, amit nem tudott lerázni magáról. Kikészült idegei, negatív hozzáállása, tehetetlensége miatt rá sem lehetett ismerni a régebben mindig jókedvű Davidre. Pesszimista szemléletmódja érthetetlen volt Becky és a gyerekek számára is. Nehéz volt vele együtt élni a következő három hónapban. Mint ha mindenkit gyűlölt volna. Utált otthon lenni, dolgozni. Mindenkinek nehéz perceket okozott. Becky úgy gondolta, hogy a túlmunka kiégést okozott nála, és talán már az idegösszeroppanás határán van. Imádkozott bölcsességért, hogy megérthesse gondterhelt férjét, és Istentől kért megoldást.

Ami hirtelen mindkettőjüket felrázta, az legjobb barátainak, egy másik misszionárius pár házasságának a hirtelen felbomlása volt, akik úgy döntöttek, hogy elválnak.

David féltette Beckyt. Attól tartott, a perui diákok úgy gondolják, hogy egy amerikai feleség könnyű préda. Egyszer

hallotta, amint egy hallgató a keresztnevéen szólítja Beckyt. A spanyol társdalomban a diákok soha nem szólítják keresztnevükön a tantestület tagjait. Nem helyénvaló, hacsak nem olyan emberekről van szó, akik közeli barátokká váltak. David elkezdett gyanakodni erre a fiatal diákra. Vajon megpróbálja elcsábítani Beckyt?

Becky segített a teológushallgatónak: begépelte a szakdolgozatát. Egy este, amikor a diák átjött, David ismét hallotta, amint Beckynek szólítja. Ez felbőszítette. Hogyan hághatja át egy hallgató a szokást azzal, hogy a tantestület egyik tagját így szólítja meg? Ismét az a gondolata támadt, vajon ez a diák képes kihasználni a feleségét? Elfeledkezett a szokásos gyakorlatáról, hogy minden helyzetben imádkozzon. Ahelyett, hogy megoldást keresett volna, David megnehezítette Becky életét:

– Dobd ki őt a házból. Jobban tennéd, ha megmondanád neki, hogy ne tegye ezt többé! – fenyegetőzött.

Becky úgy érezte, a férjének beszélnie kellene a diákkal, és azt kellene mondania neki: „Soha többet nem szabad ezt tenned. Ha megteszed, nem jöhetsz vissza ide.” Amikor ezt elmondta Davidnek, ő mérgesen válaszolt:

– Sohasem szabad megengedned annak a diáknak, hogy a keresztneveden szólítson!

Soha nem beszélt még így vele. Becky megértette, hogy férje feszült állapota megvakította őt. Egyre türelmetlenebb lett. Még egy olyan ideális házasság is, mint az övék, veszélynek volt kitéve. Ezért Becky kérte Istent, készítse arra Davidet, hogy fogadjon el tőle egy javaslatot:

– David! Már régóta nem voltunk szabadságon – mondta neki. – Menjünk el innen. Tudnál találni egy csendes helyet, ahová elmehetnénk, hogy magunk legyünk és pihenjünk egy ideig?

Becky terve bevált.

– Üzleti útra kell mennem, hogy elvégezzem a könyvelés lezárását az egyik kis kórházunknál a brazil határ közelében. Miután elvégzem a munkámat, megszállhatnánk egy vidéki faházban az Amazonas folyó mentén. Biztos vagyok benne, hogy kenut is lehet bérelni – válaszolta David. – És ez a tizedik házassági évfordulónkra esik. Szeretnéd?

– Ó, persze! – mondta Becky. – Szeretnék csak veled lenni bárhol, akár az Amazonas folyó közepén is.

Megállapodtak egy megbízható fiatal nővel, hogy gondoskodik a gyermekekről, ők ketten pedig elutaztak, amire nagyon nagy szükségük volt.

– David, ez nagyszerű! – mondta Becky, amikor már egy fatörzsből kivájt kenuban eveztek. – Micsoda kiváltság, hogy az én jóképű férjemmel lehetek ezen az óriási folyón! Itt akár öt-hat kilométer széles is lehet. A száraz Limából ideérkezve a zöld dzsungel és a színes madarak a mennyre emlékeztetnek.

– Bámulatba ejtesz, édesem. Nem sok lány szeret kenuba szállni a dzsungelben, átevezni a folyón, és ezt a lehető legromantikusabb dolognak nevezni. Miért mulatságos szerinted ott élni, ahol nincs hűtőszekrény, elektromos áram, csapvíz, és ahol mezítláb járkálhatsz?

– Ezen a helyen találkoztunk, David, amikor kisgyerekek voltunk. Itt alakult ki a barátságunk. Micsoda drága emlékek! De becsülöm a „civilizált” meglepetéseket is. Örülök, amikor rózsát és más virágokat kapok tőled. Olyan figyelmes vagy, amikor kis meglepetéseket találsz ki a születésnapomra és az évfordulókra.

– Egyszer mégis elfelejtettem. Abban az évben, amikor Mexikóból Peruba költöztünk.

– Rettenetesen érezted magadat, amikor rájöttél, az a nap úgy múlt el, hogy egy szót sem szóltál. Azonban egy pár nappal később korán jöttél haza, és olyan különösen visel-

kedtél. Állandóan kifelé néztél az ablakon, bámultál le az utcára, járkáltál, aztán megint lenéztél.

David mosolygott:

– És amikor te megkérdezted, „Mi folyik itt?“, én azt mondtam: semmi.

– Néhány perccel később pedig láttam, hogy egy nagy teherautó áll meg a házunk előtt. Majd azok az emberek kicsomagoltak egy zongorát. Micsoda izgalom! Bőségesen kárpótoltál a születésnapom elfelejtéséért.

– Isten olyan sok örömet adott nekünk így együtt – mondta David eltöprengve. – Emlékezz csak vissza arra a szombatnapra, röviddel azelőtt, hogy összeházasodtunk, amikor együtt ültünk egy függőágyban, és szövetséget kötöttünk Istennel: „Oda megyünk, ahova küldesz, csak tarts meg igaznak önmagad számára. Ha ez a te akaratod, kérünk, tarts meg bennünket együtt, ahogy itt állunk kéz a kézben, és arra várunk, hogy Jézus eljőjön a felhőkben.”

– Igen, David! És Isten békét adott. Bárhova vezetett bennünket, otthonunkat egy kicsit mennyországgá tette. Bízhatunk benne, hogy megtart minket, amíg eljön.

Az Amazonason töltött rövid vakáció során David visszatért régi önmagához. Csak akkor jött rá, hogy súlyosan kimerült volt.

Becky átkarolva így imádkozott: „Istenem, kérlek, tégy éberré gyengeségemmel szemben. Bocsáss meg nekem, mert elkövettem azt a hibát, hogy agyondolgoztam magamat. Tarts olyan közel Magadhoz, hogy soha ne kerüljek megint ilyen szerencsétlen helyzetbe.”

Majd öt éven át tartó folyamatos utazgatás után Beckyvel közösen úgy döntöttek, hogy többé nem tudják elhordozni azt a munkát, amely ilyen hosszú, otthontól távoli időt igényelt. Családjuk megnőtt. Két másik gyermeket is örökbe fogadtak – Katiát, a kedves perui lányt, aki öt évvel volt idő-

sebb Lina lányuknál, és a szintén perui kis Christophert, ő négy évvel fiatalabb volt Carlosnál.

1992-ben David időpontot egyeztetett az inka unió vezetőivel, mert fontos megbeszélőnivalója volt velük:

– Nagyon élveztem, azt a kiváltságot, hogy veletek dolgozhattam – mondta nekik. – Szeretem a munkámat, azonban megbizonyosodtam róla, hogy változtatnom kell. Már öt tagú családunk van. Ezeknek a gyerekeknek apára van szükségük, főleg a két legfiatalabbnak, mindkettő fiú. Nem szabad feláldoznunk gyermekeink lelkiéletét a munkám követelményeinek. Talán taníthatnák az egyetemen. Örömmel teszem azt, amire Isten kér, azonban több időt kell otthon töltenem a családommal.

– Sajnáljuk, de jelenleg le kell építenünk a személyi állományt – válaszolták. – A divíziónk részére megállapított kilencven tengerentúli fizetést kényszerűségből le kell csökkentenünk huszonkettőre. Szükségünk van a képességeidre, szakértelmedre abban a munkakörben, amit most betöltesz. Számítástechnikai szakemberekre alig tudunk szert tenni.

– Megértem a problémákat – mondta nekik David. – Sok imádság után azonban úgy érezzük, Isten arra készített bennünket, hogy nem folytathatom tovább ezt a feszültséggel terhes munkát, annak ellenére, hogy öt évig boldogan végeztem. Gyermekeink alig látják az apjukat. Mindkét szülőre szükségük van. Azt hiszem, a legjobb, amit tehetünk, ha kérjük a végleges visszatérésünket az Egyesült Államokba. Úgy érzem, be kell fejeznem egyetemi tanulmányaimat a számítógépes programozás területén.

Döntésük után felszabadultnak érezték magukat, azonban volt némi hiányérzetük is. Azon az éjszakán jó néhány órát beszélgettek, a gyerekek lefektetése után:

– Bizonyos vagyok benne, hogy Istennek különleges tervei vannak családunk jövőjére vonatkozóan – mondta Da-

vid. – Ő hit által megláttatja velünk, amit mások csak földi szemszögből látnak. Vezetése során meglátjuk hatalmát. A mi részünk az, hogy akaratára összpontosítsunk, nem pedig arra, amit emberek mondanak. Hajlandók vagyunk-e megtanulni, hogy kizárólag a mindenható Istenre támaszkodjunk?

Becky David vállára hajtotta a fejét.

– Hajlandó vagyok bárhova elmenni, ahova Isten küld bennünket. Hiszem, hogy Ő megláttatja velünk a feladatunkat, és képessé tesz minket arra, hogy a sok-sok probléma helyett végtelen lehetőségeket lássunk. Vajon nem lesz izgalmas látni Őt, amint lehetőségeket teremt és eltávolítja az akadályokat? Alig várom, hogy megtudjam, mi Isten terve a számunkra.

Miután David 1993-ban befejezte egyetemi tanulmányait a szoftvermérnöki karon, megismerkedett dr. Sylvan Lashleyvel, a trinidadai Port of Spainben működő Caribbean Union College (a Karibi Unió főiskolája) elnökével.

– Nagyon nagy szükségünk volna rád mint a számítógépes szolgáltatások igazgatójára, de van egy problémánk – mondta az elnök. – Nincs tengerentúli fizetési keretünk.

– Tudtok találni valaki mást, aki elvégezhetné ezt a munkát? – kérdezte David.

– Nincs senki, akinek olyan képzettsége és szakértelme lenne, mint neked.

– Eljöhetnék mint az AVS (Adventista Önkéntes Szolgálat) munkása? Gondoskodnátok otthonról egy héttagú család számára, és annyi fizetésről, hogy enni tudjunk? Ha igen, örömmel elfogadjuk a meghívásokat. Mi Istenért dolgozunk, nem pénzért. Tudjuk, hogy Ő gondoskodni fog rólunk, ha előrehaladunk.

És Teremtőnk ismét kinyilatkoztatta magát. A munkában eltöltött három hónap elteltével hirtelen elérhetővé vált egy tengerentúli fizetési keret, amit a főiskola Davidnak ítelt. Így aztán részmunkaidőben tanítani kezdett a Caribbean Union College-ben, Trinidadon, és a számítógépes szolgáltatások igazgatójaként az adventisták karibi konferenciájának területén. Gyakran magával vitte utazásaira informatikus hallga-

tóit, hogy segítsenek neki programokat telepíteni a különböző országokban, szerte az unióban.

Néha Georgetownba (Guyana) kellett repülnie. Amikor Guyana területi vezetőségével együtt látogatást tett a dzsungel belsejébe, David tudomására jutott a dél-amerikai indiánok óriási szükséghelyzete, főleg az Akawayo és az Arecuna törzseké, akik a Roraima hegy környékén élnek. Dél-Guyanának ez a része nagy távolságra van mindentől, óriási őserdő veszi körül, alattomos folyók, meredek hegyek és sok-sok vízesés. Három ország határai találkoznak itt: Venezuela, Brazília és Guyana.

Ezen a helyen fedezte fel David a Davis-indiánokat. Ezek az emberek az öreg Owkwa törzsfőnök leszármazottai voltak, aki látomásban egy angyallal beszélt sokszor, és nehezebbnek látszottak, mint a többi indián. Az angyal iránymutatására a főnök sok bibliai igazságra megtanította őket, amelyeket a Davis-indiánok követtek. 1911-ben a bátor misszionárius, Ovid E. Davis beteljesítette az angyal Owkwa főnöknek tett ígéretét egy fehér emberről, aki majd eljön a fekete könyvvel, hogy még többet tanítson nekik Istenről és a mennyről. Csak rövid ideig élt, de szerették Davist, és elfogadták tanításait.

Sok más indián törzssel ellentétben – akikkel David együtt dolgozott más országokban – a Davis-indiánok nem kéregettek, hanem ők adtak. Odaadták másoknak nagylelkűen, amijük csak volt.

David megtudta, hogy misszionárius még sohasem lakott Kaikan faluban. Amikor visszatért otthonába, elmondta gondolatait Beckynek és a gyerekeknek:

– Ezek közül a drága indiánok közül sokan halnak meg egészségügyi és lelki segítség hiányában. Milyen nagy áldás lenne egy repülőgép, hogy elérhessük e megközelíthetetlen falvakat.

– Ó, édesem – kiáltott fel Becky –, milyen jó lenne, ha segíthetnénk azokon a kedves embereken!

A Karibi Unió főiskoláján eltöltött néhány év után David rátalált egy ismeretlen szerző alábbi soraira:

„Ne könnyű életért imádkozz, azért imádkozz, hogy erős légy! Ne erőddel azonos feladatokért imádkozz, hanem erőért, amely megegyezik a feladataiddal, akkor munkád nem lesz csoda, hanem te magad leszel a csoda annak dicsőségére, aki azzá tett téged, aki vagy.”

– Becky, kérlek, olvasd el ezt, azután beszéljünk. Van egy ötletem.

David heves megnyilvánulása Beckyt arra engedte következtetni, hogy valami különleges dolgot akar megbeszélni vele.

– Már majdnem tizenhat éve külföldön dolgozunk. Önkéntesekként kezdtük. Később egy fizetésből éltünk, közel négy évig. Most Isten megáldott egy kényelmes megélhetést biztosító, külföldieknek járó fizetéssel és juttatásokkal. Isten megáldott bennünket öt gyerekkel is, akiknek nemsokára középiskolai és főiskolai oktatásra lesz szükségük. Ők a mi első számú felelősségünk.

Szünetet tartott. Becky szíve kezdett gyorsabban verni, arra várt, hogy férje folytassa.

– Isten arra készítetted, hogy legyek misszionárius a Davis-indiánok között, Guyana belsejében, Kaikan faluban. A guyanai uniónak nincs fizetéskerete arra a területre. A Szentlélek készítését érzem, hogy újra önkéntesek legyünk. De hogyan tudnánk ezt megtenni az öt gyerekünkkel?

– Azt javasolod, hogy vigyük el a mi nagy családjunkat a dzsungelbe, mindenféle túléléshez szükséges eszköz nélkül egy őserdei faluba, ahogy szüleink tették Peruban és később Afrikában? Lánytestvéreim és családjuk követték a példájukat. Mi is követhetnénk. Már elhatároztuk, hogy jövőre ha-

zamegyünk. Miért nem halasztjuk el az Egyesült Államokba való utazást egy évvel, hogy próbát tegyünk Istennel? Hiszem, hogy ez az a pillanat, amikor teljesen fel kell adnunk életünket az Őiránta való elkötelezettség jegyében. Beszéljük meg ezt gyermekeinkkel is. Isten tud gondoskodni minden szükségletünkről, több mint háromszáz kilométer távolságban, bent az őserdőben is. Hajlandók vagyunk-e vállalni ezt a kockázatot és teljesen Tőle függni? Nem beszélünk senkinek a szükségleteinkről, és majd meglátjuk, Isten mit tud tenni. Nemsokára megtudjuk, Isten igazat mond-e. Nincs itt az ideje, hogy magunk győződjünk meg erről?

– Én hajlandó vagyok, édesem – válaszolta David.

– Istenünk, aki fenntartja a világegyetemet, biztosan képes gondoskodni egy héttagú családról. A gyermekeinknek első kézből kell megtudniuk, hogy Isten valóság-e, mielőtt elmennek otthonról, és főiskolára kerülnek – tette hozzá Becky. – Akkor megtanulnak egyszerűen élni, ahogyan te és én is gyerekeként megtanultuk. Hozzánk hasonlóan ők is igaz boldogságra lelnek majd a szolgálatban.

David beszélt a főnökével, az unióelnökkel:

– Határozottan eldöntöttük, hogy visszamegyünk az Államokba. Azonban először szeretnénk engedélyt kapni, hogy egy évre önkéntesként Guyanába menjünk és megalapozzuk Isten üzenetét a Davis-indiánok között, Kaikan faluban.

– Miért nem maradtok itt még egy évig? Fogalmunk sincs, honnan szerezhethetnénk egy hozzáértő informatikatanárt – mondta az elnök.

– Biztos vagyok benne, hogy Isten majd pótolja a tanárihiányt. Visszamehetnénk egyenesen az Egyesült Államokba, de arra az évre inkább Guyánának ajánlanánk fel önkéntes szolgálatunkat.

Az elnök vonakodva bár, de beleegyezett:

– Ez jó munka. Szükségük van rá, ezért elengedünk titeket – válaszolta.

Azon az estén, vacsoránál David ismertette a jó hírt a gyerekekkel.

– Nagyszerűen hangzik, apa! Olyan, mint egy igazi kaland.

Katrina mindig valami újdonságot keresett. Az egyik lány kételkedve hozzátette:

– Nincs áram? Nincs vízvezeték? Fürdőszoba? Tudunk így élni?

A többiek figyelembe sem véve őt, közbeszóltak:

– Mikor kezdünk csomagolni, apa?

– Minél előbb, annál jobb. Megszervezem, hogy Georgetownba repüljünk. Mivel egyetlen út sem vezet Kaikanba, fel kell fogadnunk egy bozótpilótát, hogy elmenjen az őserdőbe.

David megosztotta álmát az Államokban élő rokonaival e-mailen keresztül: „Azt tervezzük, hogy kialakítunk egy önkéntes egészségügyi misszióállomást a Davis-indiánok között” – írta. Becky lánytestvére, Betsy és sógora, Ted Burgdorff, akik a kaliforniai Chowchillában élnek, úgy határoztak, hogy egy rövid időre csatlakoznak hozzájuk.

Aznap, amikor David megkapta az utolsó fizetését, érzései elérték a pánik határát. Leugrott egy szikláról? Ez elbizakodottság volt vagy hit? Nincs több pénzbevétele. Így imádkozott: „Istenem, adj nekem bizonyosságot, békét és bizalmat.” Azonnal Jeremiás 33,3 villant az eszébe: „Kialts hozzá, és én megfelelek, nagy dolgokat mondok neked, és megfoghatatlanokat, amelyeket nem tudsz.”

Megtartotta az összes repülőjegyet a hazautazásra, hátha rájönnek, hogy nem ez Isten terve a számukra.

– Ez egy teszt számodra, Istenem! – mondta hangosan. – Ha nem tudsz táplálni minket, és nem tudod kezelni anya-

gi gondjainkat, akkor haza kell mennünk. De szívem mélyén úgy gondolom, hogy ezeket a jegyeket csak egy rövid hazalátogatásra használjuk majd valamikor.

Kaikan népe hallotta, hogy talán egy misszionárius család fog eljönni, azonban nem hittek a jó hírnek. Viszont amikor a Gates család megérkezett Georgetownba, értesítették a falut rövidhullámú rádión:

– Jövünk. Egy másik család is jön, három lányukkal együtt.

Kaikanban a fogadtatás szinte lenyűgözte őket. A falu népe kis oszlopokat állított fel a leszállópályától végig az úton a gyülekezetig, amelyeket őserdei virágokkal díszítettek fel. A gyülekezet ajtaja felett elhelyeztek egy nagy feliratot: „ISTEN HOZOTT KAIKANBAN!” A 150 emberből álló falu minden tagja a leszállópályánál várt, hogy találkozzanak velük. Majd amikor a Gates család belépett a gyülekezetbe, egy kórus csendült fel.

– Úgy érzem magamat, mint David király, amikor Jeruzsálembé jött a szövetség ládájával – súgta David Beckynek. – Nem bánhattak volna jobban az ország elnökével sem. Ezek az emberek tényleg szerettek volna egy misszionáriust. Menynyire áldottak vagyunk! Hallottunk olyan misszionáriusokról, akiket megöltek vagy kövekkel dobáltak meg azok az emberek, akikhez mentek, hogy szolgáljanak nekik. Ez pedig valóságos vörös szőnyeges bánásmód.

Becky és David elkezdtek sírni, amint őket és a gyermekeiket különösképpen feldíszített, előkészített üléshelyeikhez vezették. Két órán keresztül hallgatták a jól megtervezett koncertet.

Akkor a falusiak elvitték a családot egy kis házhoz a folyó közelében, amely hasonló volt saját otthonukhoz. Az egyik falubeli mosolyogva azt mondta:

– Ezt nektek készítettük. Reméljük, tetszik.

Tudták, hogy az őserdei emberek gyakran egyetlen ház-

ba több családot is bezsúfolnak, ezért szorongva léptek be. A felnőttek mosolyogtak, amint körülnéztek a szűkös szálláshelyen, de a kölykök azt gondolták, hogy nagyszerű mulatság lesz a padlón játszani. A kis tálalószekrényben nem volt élelem, így kissé éhesen mentek lefeküdni.

Másnap a falusiak rájöttek, hogy misszionáriusaik keveset ettek reggelire. Minden irányból emberek kezdtek jönni, csomagokkal a hátukon, tele banánnal, papayával és gyökéres zöldségfélékkel – mindenféle élelmiszert hoztak, amijük csak volt.

Az egyik jellegzetes személy azok közül, akik élelmiszereket hoztak a házhoz, Claude Anselmo volt, aki azonnal felajánlotta szolgálatait. Jól beszélt angolul, és azt mondta:

– Rendőr voltam Georgetownban, ám az otthoni problémáim miatt visszatértem igazi otthonomba, Kaikanba. Örülnék, ha segíthetnék nektek letelepedni és beilleszkedni a falusi életbe. Ha bármit tehetek értetek, csak szóljatok.

Claude nemsokára David jobb keze lett, aki sok-sok részlettel törődött, amelyeket nélküle figyelmen kívül hagytak volna. A felnőtt misszionáriusok, ápolók lévén, észrevették a nép egészségügyi szükségleteit. Annak ellenére, hogy a kormányzat fenntartott egy kis rendelőt a faluban, a közösség egészségügyi munkása csak néhány hónapos képzésben vett részt, és sok gyógyszer hiányzott. Arra a következtetésre jutottak, el kell kezdeniük terveket készíteni az egészségügyi munka fejlesztése érdekében, hogy el tudják látni a falubeliek egészségügyi szükségleteit.

Otthonuk közelében egy gyönyörű tiszta, üde vízű folyó csobogott. Ez szolgáltatott vizet a főzéshez, fürdéshez és a mosáshoz. A közeli forrás pedig ivóvízről gondoskodott. Egy kényelmes melléképület pedig mellékhelyiségként funkcionált. Először úgy főztek, mint a falubeliek, fát hasogatva és házon kívüli, szabad tüzelésű kályhát alkalmazva. Azonban

nemsokára rájöttek, hogy a nők sok időt töltenek ezzel a primitív módszerrel, így David szerzett egy propán-bután gázkályhát, amely felgyorsította a főzést, ezáltal több idő maradt arra, hogy a falubelieket segítsék. Napelemek töltöték tizennégy voltos akkumulátorukat, amely működtette a nagy frekvenciájú rádiót és az éjjeli világítást. Egy átalakító gondoskodott elektromos áramról a laptopjuk működtetéséhez, és Becky varrógépének is ez adott áramot. A gyermekeknek óriási játszóterük volt – az őserdő és a folyó.

Néhány Kaikanban eltöltött hónap után Becky megszerette új lakókörnyezetüket:

– Örülök, hogy a gyerekeink is felfedezték: a boldogság nem a dolgokból származik, hanem az Úr szolgálatában keresendő. Ragyognak az örömtől és az elégedettségtől, hogy ilyen egyszerű életmódot folytatnak – mondta Davidnek.

A ruhákat egy deszkalapon mosta a folyónál, egy alumíniumcsónakot pedig arra használtak, hogy átkeljenek a folyón, ha vásárolni szerettek volna a kis boltban – mindez nevetésről, játékról, mókáról gondoskodott, amint együtt munkálkodtak.

Később mind a misszionáriusok, mind a falusi emberek rájöttek, hogy nagyobb otthont kell építeniük. Claude vezetésével a szomszéd falvakból való emberek csatlakoztak a kaikaniakhoz, hogy fákat vágjanak ki, faanyagot készítsenek elő fűrészekkel, és segítsenek az építkezésnél. A kétszintes ház földszintjén volt egy nagy konyha, egy ebédlő meg egy szoba, amelyet rendelőnek használtak, hogy megvizsgálják a pácienseket. A felső részen volt egy tágas nappali, egy nagy, üveg nélküli sarokablakkal, és négy hálószoba. A férfiak összeszereltek egy külső zuhanyzót, amit körülkerítettek, különösen Becky részére.

David sógora, Ted ágyakat, szekrényeket, faliszekrényeket, padokat és egy asztalt készített. Hordókat is felállított,

hogy felfogja az esővizet, és becsövezte egyenesen a konyhai mosogatóba.

Az összes Gates és Burgdorff gyerek hozzájárult a vállalkozáshoz. Segítettek a szombatiskolában, odamentek, ahol szükség volt rájuk a gyülekezeti tevékenységben. Az idősebb lányok felhasználták zenei adottságaikat, hogy megszervezzék a fiatalabbak kórusát. A falubeli gyerekek szerettek énekelni.

Az első év során a kaikani általános iskola egyik tanítójának el kellett mennie, mielőtt az iskolaév befejeződött volna. A falubeliek David és Becky lányához, Linához, valamint unokatestvéréhez, Heidihez fordultak, mindketten tizenégy évesek voltak:

– Tanítanátok a gyerekeinket? – kérdezték.

Lina és az unokatestvére elfogadta a feladatot. Minden nap Istennek ajánlották a drága diákokat, s Tőle kértek bölcsességet. És Isten megáldotta erőfeszítéseiket. Amikor az iskolaév véget ért, a vezető tanárnő azt mondta Beckynek:

– A kaikani általános iskola feljött az első helyre a vizsgákon, a ti lányaitok kitűnő tanításának köszönhetően. Később a második lányuk, Katrina, unokatestvére, Kristen, és barátjuk, Sarah Eirich is segített tanítani az iskolában.

– A falubeli embereknek meg kell tanítanunk, a gyakorlatban hogyan gondoskodhatnak a testükről – javasolta Becky a húgának.

– Igen, mivel egyáltalán nem ismerik az egészséges életmód elveit és a betegségmegelőzést – tette hozzá Betsy. – Tervezzünk hat hónapos tanfolyamokat. Csoportos tanítást végezhetünk. Ted is ápoló, ezért ő is csatlakozhat hozzánk.

A tanfolyamok sikereseknek bizonyultak. A közeli falvak is hallottak az elsősegély-tanfolyamról, amit a misszionáriusok nyújtottak. Sok héten át hosszú utakat tettek meg vasár-

naponként, hogy ők is részt vehessenek a képzésen. Becky ráadásul zenei tanfolyamokat is tartott, és elindított egy ösvénykereső klubot. Az ADRA szerzett néhány pedálos varrógépet, amelyek segítségével Becky megtanította a falubeli nőket, hogyan varrjanak. Amellett, hogy saját ruháikat megvarrták, a nők azt is megtanulták, hogyan varrjanak egyenruhát a klubtagok részére.

– Olyan izgalmas látni e drága emberek szemében az örömet, ahogyan életük egyre értelmesebbé válik az új szakmájuknak köszönhetően! – mondta Becky Davidnek egyik napon.

Néhány hónappal később David szülei eljöttek segíteni. Az apja azonnal elkezdte előkészíteni a talajt, és veteményezett a kertben. Édesanyja az egészségügy terén szerzett tapasztalatai alapján a rendelőben tudott segíteni.

Az egyik szombaton, David apjának a prédikálása hatására Claude Anselmo azt mondta neki:

– Ha felhívást intézett volna hozzánk ma, átadtam volna az életemet Istennek.

A Gates család már régóta imádkozott ezért a pillanattért, és nagyon örültek, amikor David apja néhány nappal később megkeresztelte Claude-ot a folyóban. Attól a naptól fogva Claude-nak erőteljes jó befolyása volt a faluban. A fegyveres erők és a kormányzat is igen megbecsülte őt. Amikor Gates-ék elhagyták Kaikant, ő vigyázott otthonukra, és sok apró ügyet elintézett a faluban.

Amint elterjedt a misszionáriusok jelenlétének híre, más falvakból is jöttek emberek a kérésükkel:

– El tudnátok jönni a mi falunkba is tanítani?

– Hol laktok? – kérdezte David.

– Nem túl messze. Csak négy napig kell gyalogolni abban az irányban – mondták, és felmutattak az őserdő borította hegyekre. David el sem tudta képzelni, hogy négy napig gya-

logoljon, másszon, folyókat szeljen át, aztán ott maradjon egy napig, és visszagyalogoljon megint négy napig. Nyolc nap anélkül, hogy végzett volna bármit is!

Ez volt az a fajta szükséglet, amely David és Becky szemelőtt lebegett Guyanába költözésük előtt. Utak vagy hajózható folyók hiányában a repülési program szinte nélkülözhetetlen volt. Erről álmodtak és ezért imádkoztak egy repülőért, melynek eredményeként Isten készítette őket, hogy menjenek csak előre hitben, és nagyobb terveket készítsenek.

A GAMAS SZÜLETÉSE

Becky, csak egyetlen megoldás van: egy repülőgép – mondta David meggyőződéssel. – Azonban mostanában arra is ritkán van elég pénzünk, hogy gyógyszereket és élelmiszereket vásároljunk.

Becky és David Isten vezetéséért imádkozott.

– Isten meg fogja nyitni az utat! Legelőször fel kell vennünk a kapcsolatot a kormánnyal, és le kell fektetni az alapját egy repülési programnak.

A hatóságok kezdettől fogva ellenálltak folyamodványainak. Viszont ő nem vette figyelembe az elutasításait, és megkérdezte:

– Milyen adatlapot kell kitöltenem?

Átnyújtottak neki egy papírt, amelyet gyorsan kitöltött. Letette a szükséges vizsgát is.

Mindent megtett, amit csak kívántak, és egy guyanai kereskedelmipilóta-engedéllyel ért véget a procedúra, annak ellenére, hogy majdnem egy évet vett igénybe és úgy tűnt, senki sem akarja, hogy ilyen jogosítványa legyen.

– Nos, Becky – újságolta –, megvannak az alapok. Viszont semmi pénzünk nincs, hogy elindítsunk egy repülési missziós szolgálatot Guyanában. Az ígéret még ott cseng a fülemben: „Aki hív téged, hűséges, aki meg is cselekszi azt.”

– Már sokszor építettünk erre az ígéretre. Nem koptathatjuk el azzal, hogy sokat használjuk – mondta Becky. – Az a benyomásom, hogy mielőtt letelepszünk Guyanában, el kel-

lene menned az Államokba egy repülőgépet vásárolni. Van ötezer dollár megtakarított pénzünk az Egyesült Államokban. Az a pénz, amit a generálkonferencia adott nekünk, hogy hazaköltöztessük minden holminkat Trinidadból és Tobagóból. Használjuk fel a repülőgép megvásárlására, annak ellenére, hogy úgy döntöttünk, a pénzt a bankban hagyjuk vészhelyzetre.

– Igazad van, édesem – válaszolta David. – Amikor a falvakban haldokló sok betegről hallok, mert nincs mód arra, hogy kórházba szállítsák őket, úgy érzem, ez vészhelyzet. Annak ellenére, hogy ötezer dollár nem visz közelebb a repülővásárláshoz, tudom, Isten meg fogja sokszorozni. Igen, elmegyek.

Becky szorosán megölelte férjét:

– Neked fantasztikus a kapcsolatod Istennel – mondta. – Tudom, hogy válaszol az imádságaidra.

Isten ígéreteiben bízva David hazaiykezett az Egyesült Államokba. Miután megérkezett szülei otthonába, megvette a *Trade-A-Plane* magazin egy példányát, amely felsorolt sok ezer eladó repülőgépet. Gondosan áttanulmányozta, minden egyes hirdetés alaposan végigpásztázott, hogy megtalálja álmai repülőgépét, amely ideális lenne a dzsungelben.

– Mit keresel, David? – kérdezte az apja.

– Egy eladó repülőgépet.

– Csupán ötezer dollárral!? Tudod, hogy ezért nem lehet repülőgépet venni.

– Ez nem az én problémám, apa. Először találnom kell egy repülőgépet, aztán Isten a felelős azért, hogy gondoskodik a pénzről. Úgy gondolom, megtaláltam, amit akartam. Megyek és azonnal felhívom a tulajdonost.

David elmagyarázta neki, hogy mire kell a repülőgép és miért. A férfi így válaszolt:

– Ha eljön megnézni és úgy gondolja, jól fog szolgálni a misszióban, néhány ezer dollárt elengedek az árából.

Amikor David letette a telefont, kijelentette:

– Megnézem ezt a gépet.

– És milyen pénzből akarod megvásárolni? – kérdezte az apja ismét.

– Apa, ez nem az én problémám. Az én dolgom az, hogy először találjak egy megfelelő repülőgépet, mielőtt azt várnám, hogy Isten adja meg nekem a pénzt. Amikor szükségem lesz rá, Isten meg fogja tartani az ígéretét: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteteket, az Ő gazdagsága szerint, dicsőségesen a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,19)

Apja még mindig kérdőn nézett rá.

– Jól van, apa. Talán meg kellene magyaráznom. Tudom, hogy ez nem a megszokott módja az üzletkötésnek. A normálisan elfogadott gyakorlat az, hogy megvan a pénzed, mielőtt a repülőgépet megvásárolnád. Továbbá a pilótának egyetlen fő foglalkozása van, hogy működtesse a repülőgépet. Nem vállal további felelősségeket.

– És te hogyan tervezed a működtetését? – kérdezte az apja.

– Úgy döntöttünk, teljesen hit által élünk, és bízunk abban, hogy Isten tudja, hogyan gondoskodik anyagi szükségleteinkről. Jobban ismeri a szükségleteinket, mint mi. Én nem ítélem el azokat, akik vállalkozásaikat szilárd költségvetés alapján működtetik, mielőtt továbblépnének. Azonban mi úgy döntöttünk, hogy önkéntesek leszünk, nincs havi fizetésünk, amire költségvetést lehetne építeni. Úgy határoztunk, hogy Isten sokkal többet tud a mi anyagi dolgainkról, mint mi magunk. Ő képes arra, hogy irányítsa művét. Szeret gondoskodni a gyermekeiről. Már eddig is nagyszerű dolgokat tett. Olvastunk arról, mit tett Isten George Mullerért, Hudson Taylorért és másokért, és mi bízunk abban, hogy ugyanezt teszi értünk is. Döntéseinket tehát ígé-

reteire alapozzuk. Szándékunk szerint hit által haladunk előre, hogy meglássuk: Isten milyen új területet nyit meg előttünk.

– Értem, fiam. Anyád és én egyetértünk abban, hogy teljesen át kell adnunk magunkat Istennek hitben, és mindent kockára kell tennünk Őérte.

David sógora, Bill Norton a közelben üldögélt, és hallgatta a beszélgetést. David odafordult hozzá, és megkérdezte tőle:

– Nem szeretnél eljönni velem, hogy megvizsgáljuk azt a repülőöt? Jókora a távolság Kaliforniától Észak-Karolináig. Örülnék a társaságnak.

– Persze, szívesen! – válaszolta.

Azon a napon, amikor elutaztak Észak-Karolinába, David sógorának, Tednek a szülei azt mondták Davidnek:

– Van némi spórolt pénzünk a bankban. Készek vagyunk kölcsönadni kamatmentesen, hogy megvedd a repülőgépet. Visszafizetheted később is, amikor Isten pénzt ad neked.

Így aztán David pénzzel a zsebében távozott. Megvette a repülőgépet. Arra a következtetésre jutott: „Bár szinte minden fel kell újítani rajta, azonban az ára megfelelő. Látom a benne rejlő nagy lehetőségeket. Elrepülök Kentuckyba. Ott fel kell újítanunk a motort. A teljes generálózás után újrafestjük és beszereljük a rádiókat.”

Miközben a repülőgépen dolgoztak Kentuckyban, David elvitte a családját és Burgdorffékat Kaikanba, ő pedig visszatért az Egyesült Államokba, hogy segítse a repülő karbantartásánál. Nem sokkal ezután David azon kapta magát, hogy már be is építheti a gépbe a felújított motort. A hideg decemberi szelek lehűtötték a fűtetlen hangárt, amikor David azon dolgozott, hogy a motor beépítését befejezze. Kétségbeejtően magányosnak érezte magát, hónapok óta távol otthonától, és kényelmetlenül a hidegtől. Úgy érezte, súlyos

depresszió telepedik rá. Minden este küzdött a sötétség ellen, miközben fájdalmasan kötözgette a kábeleket és meghúzta a csavarokat.

„Ez nem normális állapot – gondolta David magában. – Úgy érzem magamat, mint akit magzati állapotba csavartak és elrejtettek a takaró alatt.” Hatalmas Menedékére emlékezve, ügyét az Úr elé vitte: „Drága Jézusom – sóhajtott belülről. – Ha ezt a nagy sötétséget az ellenség okozta valamilyen képpen, kérlek, vedd el tőlem.” Egy perccel később már azt vette észre, hogy fütyörészik és tele van normális lelkesedéssel. Miután a depresszió sötétségét megtapasztalta, rájött, hogy optimizmusa és öröme az Úr naponkénti ajándéka.

Másnap reggel – még mindig túlárada az örömtől – Davidnek hirtelen támadt egy ötlete: Miért ne lepné meg a családját, és töltené velük a karácsonyt Kaikanban? Igen, ez némi anyagi áldozattal járna, de a családért határozottan megérte. Néhány gyors telefonhívás, és minden el volt intézve. Lefoglalta az utolsó helyet a Kaikanba tartó hetenkénti charterjáraton. Senkinek sem szólt az érkezéséről.

Az idő tájt, amikor David megérkezett, Becky éppen oda-szaladt a kifutópályához, hogy küldjön néhány levelet a férjének. Húsz év alatt ez lesz a második karácsonyuk, amit távol töltenek egymástól, így rettenetesen hiányozni fog a férje, gondolta magában. Amint a repülőgép leszállt és beparkolt, az egyik dél-amerikai indián nő megkérdezte Beckytől:

– Az ott nem Gates testvér, aki a repülőgépen ül?

Egy pillanatra kihagyott a szíve, de gyorsan válaszolt:

– Ó, az nem lehet. Idén nem lesz itthon karácsonykor. Még az Egyesült Államokban van, és a repülőn dolgozik.

Egy könnycsepp gördült le Becky arcán, miközben mereven nézett a repülőgép felé. Amikor magas, barna és csinos férje kiszállt, odarohant hozzá és karjaiba vetette magát. Kézen fogva jöttek a házhoz, hogy meglepjék a gyerekeket is.

Egy hónappal később David visszatért az Egyesült Államokba, hogy Kentuckyból a Michigan állambeli Berrien Springsbe, az Andrews Egyetemre repüljön. Ott az Andrews magánrepülőter karbantartási igazgatója, Brooks Payne a repülőgép-karbantartást tanuló diákokkal a végső előkészületek elvégzésén munkálkodott, hogy a repülő felszállhasson. Brooks különös izgatottságot érzett, hogy része lehet ennek a missziós törekvésnek, és munkaidőn túl is hosszú órákat áldozott arra, hogy biztos legyen benne: az elvégzett munka első osztályú. David odaadása beléjük ültette a repülés misszió utáni vágyat, mialatt az új belső kárpitozást és új fékeket, az új műszerfalat, az új kábeleket beszerelték, és megszüntették a rozsdásodást. Egy magas frekvenciájú rádió is dolgozott.

Egy férfinak, aki hallott David vállalkozásáról és benézett a hangárba, David elmagyarázta:

– Ez a jelentősen átalakított kétüléses Cessna 150-es ideális lesz az őserdei kifutópályákhoz.

A repülőnek STOL (Short Takeoff and Landing) felszerelése volt, vagyis rövid útszakasz is elég volt a le- és felszálláshoz, és a szárnyvégi módosítások is rásegítettek a felszállásnál. A nagy felfújható gumik majd képessé teszik arra, hogy sokféle terepen leszállhasson.

– Segíthetek ennek a vállalkozásnak? – kérdezte valaki, amint elővette a csekkfüzetét.

Kezdték beáramlani összegek sok más forrásból is. Három hónappal azután, hogy a repülő megvették, teljesen visszafizették Ted családjának a kölcsönt. David felkiáltott:

– Isten újra véghezvitte! Elindultunk hitben, és a vizek kettéváltak!

A GAMAS (Guyanai Adventista Egészségügyi Repülési Szolgálat) nemsokára valóság lesz.

Végül a felújítási munkálatok befejeződtek. David moso-

lyogva ellenőrizte a sárga-piros csíkos fehér repülőgépet, rajta a fekete betűs regisztrációs számmal, és zöld betűs felirattal (ezek a guyanai zászló színei).

– Nagy munkát végeztetek, fiúk! – mondta a diákoknak. – Az új nagy teljesítményű motorral és a megemelt szárnyakkal ez az ideális repülőgép elkezdheti az egészségügyi mentés működését.

– Mindent elrendeztél a guyanai hatóságoknál? – kérdezte az Andrews csapata.

– Nem, a jövőbeli előrehaladás Isten kezében van. Valószínűleg nagy nehézségekkel fogunk még szembenézni a repülési vállalkozás kiépítésénél Guyanában. A világi kormányzat úgy tűnik, nem néz jó szemmel egy misszionárius repülőgépet az ország területén belül. Mivelhogy még nem látják, milyen nagy segítségükre lehetne az egyház az őserdei életminőség javításában. Eddig a válaszuk csak „nem, nem, nem!” volt. Bízom abban, hogy Isten nagy dolgokat fog cselekedni.

– Mondd el nekünk a működésre vonatkozó elképzelésedet, miután Isten megoldotta a problémákat.

A diákok mély érdeklődéssel figyeltek.

– Három célunk van. Először, ingyenes egészségügyi evakuációs szolgáltatások. Válaszolni fogunk bármilyen egészségügyi szükséghelyzetben, és el fogjuk vinni a páciens a legközelebbi kórházba. Másodszor, egészségügyi képzést akarunk felkínálni. Csak igen kevesen ismerik az egészséges életmód alapelveit. Harmadszor, hisszük, hogy a sikerünk kulcstényezője a kommunikáció. Minden leszállópályával rendelkező falunak van egy rádiója, hogy a páciensek tudhassák, mikor érkezünk.

– Milyen típusú leszállópályát használtok a landoláshoz?

– A hossza változik, 300–500 méterig. Mindez egy veterán bozótpilóta biztos kezét kívánja. Néhány pálya veszé-

lyes, amikor nedves. Mások szelesek, amelyek reggel még biztonságosak, azonban este már körülményesek.

– Húha, sokféle kihívással kell szembenézned. Örülünk, hogy Isten és te együttműködtök ebben. Túl keményen dolgoztunk ahhoz, hogy ez a repülő lezuhanjon.

– Nagyon köszönöm nektek, fiúk. Szükségem van rá, hogy bölcsességért és biztonságért imádkozzatok. Eljött az ideje, hogy elrepítsem ezt a gépet Guyanába. Két napot hagyok arra, hogy kitöltssem a menetnaplót és elvégezzem a Szövetségi Repülési Igazgatóság (FAA) részére a papírmunkát. Leif Aen (aki az Andrews repülőgép-karbantartó iskolában éppen befejezte tanulmányait) lesz a másodpilótám az utazás során. Úgy tervezi, önkéntesként ott marad. Megállok Illinoisban, hogy a hétvégét a családommal tölthessem, azután útra kelünk Dél-Amerika felé.

Barátok, szomszédok, családtagok gyűltek össze a repülőgép körül a Gates család illinoisi farmjának füves kifutóján. David édesapjának hangja megremegett, miközben imádkozott:

– Köszönjük neked, Istenünk, hogy gondoskodtál erről a missziós repülőgépről. Küldd el angyalaidat, hogy gondoskodjanak Davidról és Leifről Dél-Amerikába tartó többórás repülőútjuk során. Őket is és ezt a gépet is a te művednek ajánljuk Guyában.

A füves kifutópálya végéig gurulva körülbelül délután 6 órakor szálltak fel. Amikor először megálltak tankolni Chattanoogaogánál, este fél tizenegykor, nemcsak szárnytartályaikat töltötték fel, hanem a tizenöt gallonos (több mint 56 literes) tartaléktartályt is. A gyönyörű időjárás örömtelivé tette a hosszú, egész éjszakán át tartó repülést a floridai Orlando-ba. Hajnali 5-kor szálltak le, aludtak öt órányit az elsötétített pilótafülkében, majd a miamibeli Opa Locka Nemzetközi Repülőtér felé vették útjukat. Teendők Miami-ban tartották őket egész hétfő délután.

Kedden kora reggel újra feltöltötték üzemanyaggal a repülőgépet. Áramszünet miatt az irodák sötétek voltak, ezért David a repülési naplót igen gyenge világításnál töltötte ki, és hasonló körülmények között fizette ki az üzemanyagot is. Reggel hétkor már a levegőben voltak, útban Stella Maris felé, amely egy kis sziget a Bahamákon.

Miután elrepültek Nassau felett, egy hang szólalt meg a rádióban a légiforgalom-irányítóból:

– Az útleveleiket Miami-ban hagyták.

David azonnal ellenőrizte, és megvoltak a zsebében. Megzavarta az üzenet. Mi hiányozhatott?

Amikor újra tankolt Stella Marison, Leif adott kölcsön Davidnek, hogy ki tudja fizetni, ezért nem kellett megkeresnie az aktatáskáját a raktérben. Később, miután éjjel leszálltak Grand Tuck szigetén, elővette a csomagját, hogy megkeresse az aktatáskáját, amelyben volt a pénze. A kétségbeesés hulláma csapott át rajta, és felkiáltott:

– Leif, otthagytam a kétezer dollár készpénzt is tartalmazó csomagomat abban a sötétben! Ezért a legtöbb helyen, ahol majd tankolni fogunk, nem fogadják el a hitelkártyát.

David úgy érezte, émelyeg a gyomra, amint felszállt Puerto Rico felé. Sokat imádkozott Istenhez a magányos ötórás éjszakai út során: „Mennyei Atyám! Te tartod irányításod alatt ezt az egész vállalkozást, emberi baklövéseim és hiányosságaim ellenére. Ha otthagytam a pénzemet Miami-ban, látod, milyen problémával nézünk szembe. Te tudod, hogy megtalálták-e, és a készpénz a helyén van-e. A te kezredre bízom magamat.” Megint bátorítást merített Isten szavából: „Az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadította őket.” (Zsolt 107,13)

Mihelyt kiszállt a gépből a San Juan Nemzetközi Repülőtéren, elindult telefonálni. Tudta, hogy a Miami Repülési Társaság napi 24 órán át nyitva tart. Kérdéseire a szolgálatban lévő férfi így válaszolt:

– Igen, az igazgató ezt az üzenetet hagyta itt: „Megtalálták David Gates csomagját a pulton, ahol az üzemanyagért fizetett. Kinyitottam, láttam a pénzt és azonnal betettem a páncélszekrénybe. Mondd meg Gatesnek, hívjon fel reggel, hogy intézkedhessem, hogy megkapja.”

Hálával és dicsérettel telve a mennyei Atya iránt, aki továbbra is gondoskodik tökéletlen gyermekeiről, David jól aludt azon az éjszakán. Másnap reggel beszélt az igazgatóval Miami-ban, aki azt mondta, átváltja a pénzt pénztalványra.

– Azonnal elküldöm az egész táskát Puerto Ricóba – mondta. Majd hozzátette: – Ezért nem kell fizetnie. Mi minden ügyfelünkkel ugyanígy bánunk.

Noha elvesztett egy utazási napot, mivel a csomag érkezését várta, David örült Isten áldásainak, és az időt kihasználva feltöltötte a készleteket, majd élelmiszert is vásárolt az útra. Tudta, hogy van még előtte néhány hosszú repülőút, mielőtt pénteken megérkezne Guyanába.

A csomagszállító repülőgép késett, csak csütörtök délelőtt 11-re érkezett meg, így David és Leif nem szállhatott fel fél egynél korábban Martinique felé. A Montserrat vulkán legutóbbi kitöréséből származó egyik hamufelhő megváltoztatta repülési tervüket, egyórás kerülőutat kellett tenniük – útjuk végül gyönyörű naplementével zárult Fort-de-France-ban. Davidnek itt újra tankolnia kellett, szereznie egy időjárás-előrejelzést, illetve kitölteni a gép repülési naplóját.

A következő megállón, St. Lucia szigetén két magas tűzhányó is volt. Nagy adag adrenalin járta át David idegrendszerét, amint elrepült a közel ezer méteres csúcsok felett. A repülőgép fel-le billegett a vulkánból származó meleg légörvények miatt. „Köszönöm neked, Istenem, az erős angyalokat, akik velünk együtt repülnek” – mondta imában hálásan.

Később megnyugtató fénypontok tűntek fel a sötétségben St. Vincent tengerpartja mentén. Végül David meglátta Grenada fényét a ködön és az alacsonyan gomolygó felhőkön keresztül. Igazgatóvá vált, amint Trinidad partvonala kezdett feltűnni a látóhatáron.

– Három évig éltem itt, és repülést tanítottam ezen a repülőtéren – mondta David Leifnek. – Alattunk a Maracas völgy látható, ahol a Caribbean Union College-ben tanítottam.

Este fél tízkor szálltak le. Miközben a vámvizsgálatra és a bevándorlással kapcsolatos ellenőrzésekre vártak, felhívta régi főnökét és barátját, Ronald Thomsont, az unió pénztárosát, aki azonnal eljött, hogy lássa a repülőgépet és segítsen neki újra feltankolni. Meghívta a két pilótát, hogy az este még hátralévő néhány óráját töltsék vele otthonában.

Reggel 6.30-kor szálltak fel, három és fél órával később pedig leszálltak Guyanában. Valamivel azelőtt, hogy a georgetowni belváros kis repterén leszálltak volna, David elmagarázta Leifnek:

– A repülési engedély Kaikanba csodát kíván Istentől. Gyakran heteket, sőt hónapokat kell várni a repülőgép megérkezése után a továbbutazásig. Én pedig olyan nagyon szeretnék ott lenni Katrina lányom nyolcadikos évzáróján. És unokahúgom, Kristen is most végez. Imádkozzunk!

Miután David leszállt Georgetownban, néhány repülőgép-szerelő és pilóta figyelte őt begurulni. A repülőtéri tisztviselő azt parancsolta:

– Parkolja le a gépet amott a hátsó sarokúton. Ön nagyon-nagyon sokáig nem fog repülni ezzel a géppel.

– Talán igaza van, de én egyáltalán nem hiszem, hogy így áll a dolog – mondta neki David. – Hiszem, hogy rövidesen elrepülök ezzel a géppel. Hadd parkoljak le itt, amíg beszélek a polgári repülési igazgatóval.

– Miért?

– Ma akarok az ország belsejébe repülni.

Mindenki nevetett.

– Még sohasem hallottunk ilyet. Amikor mi hozunk repülőgépeket az országba, nekünk is várnunk két-három hónapot. Ön biztos, hogy sehova sem fog repülni ma.

A polgári repülés hivatalába vezető úton David Isten ígéretébe kapaszkodott: „Istennel hatalmasan cselekszünk.” (Zsolt 108,14) David az irodában az igazgatóhelyetttel ismertette az igényét.

– Igazán nem engedhetem, hogy repüljön – válaszolta az igazgatóhelyettes. – Több tapasztalatra van szüksége.

– Tíz évig repültem az őserdőben – mondta David.

– Nem, nem. Úgy értem, Guyanában van önnek több tapasztalatra szüksége.

– Én már legalább tízszer leszálltam Kaikan faluban Islanderekkel és Cessna 206-osokkal mint másodpilóta légitaxi-pilótákkal. Igen jól ismerem mind az útvonalat, mind pedig magát a leszállópályát. Miért lenne szükségem tíznél több útra?

– Önnek legalább húszra van szüksége ahhoz, hogy hozzászokjon.

– Félek, hogy miután húszat repültem, ön majd azt mondja, negyvenre van szükségem. Kérem, hadd beszéljek az igazgatóval!

– Önnek szerencséje van. Az igazgató ma bent van, azonban ő sem fogja engedni, hogy repüljön.

– Talán mégis találkozhatnék vele, kérem?

David bement az igazgató irodájába, és menet közben imádkozott. Az igazgató első szavai ugyanúgy hangzottak:

– Nem, sajnálom, de nem engedhetem meg, hogy oda-repüljön. Önnek több tapasztalatra van szüksége. Meg kell tagadnom a kérését, mert a repülés túl veszélyes. Önnek legalább húsz oda-vissza útra van szüksége.

Úgy érezte, hogy kicsit elbátortalanodott, ezért újból Istenhez fordult imában segítségért, majd így folytatódott a párbeszédük:

– Ne haragudjon – mondta David –, de van egy további érvem is. Tudja, a családom Kaikanban lakik, és a lányom

meg az unokahúgom hétfőn fejezi be az általános iskola nyolcadik osztályát. Egy ideig az Államokban voltam. Kérem, olyan boldog lennék, ha találkozhatnék a családommal és elmehetnék az évfőzóra.

– Úgy érti, hogy az ön családja nem itt él Georgetownban? – kérdezte az igazgató.

– Nem, a családom Kaikanban él. A leszállópálya a házam közelében van. Nagyon jól ismerem – válaszolta David.

– Ó, ez mindent megváltoztat! – mondta ekkor az igazgató. – Fogalmam sem volt róla, hogy a családja ott él. Így már érthető az önbizalma. Megkapja az engedélyt, hogy repüljön. Kérem, legyen óvatos. Itt írja alá a formanyomtatványt. Még ma elmehet.

David kezében az engedéllyel, szívében pedig hálaimával lépett ki az irodából. A repülőtér ügyeletesének a szája tátva maradt, amikor David megkérte:

– Legyen szíves töltesse fel újra a repülőt, amíg kitöltöm a repülési naplót.

Átnyújtotta a légi forgalmi irányítónak a polgári repülés igazgatója által aláírt engedélyt. Senki sem akarta elhinni, hogy megengedik neki, hogy ugyanazon a napon szálljon fel az őserdő felé, amelyiken Guyanába érkezett. David azonban tudta, csak Isten képes megváltoztatni az emberek viselkedését. Repülőgépe hangja a menny felé azt harsogta: „Istennél semmi sem lehetetlen!”

David két órán keresztül repült az őserdő felett, és útja során felismerte az útjelzőket. Amikor ereszkedni kezdett Kaikan felé, szeme könnybe lábadt. Amint begördültek, látták, hogy az egész falu ott várakozik. Mielőtt még kikászálódott a biztonsági övéből és kiszállt volna a gépből, a falubeli emberek többsége már fellépett, és mind azonnal megpróbálták átölelni. A falubeliek kört alkottak a gép körül, hálát mondani Istennek, aki mindezeket lehetővé tette.

David hangja néhányszor elcsuklott, miközben örömmel adott hálát Istennek, hogy az egészségügyi szolgálatot végző repülő végül megérkezhetett Kaikanba. Az őserdő visszhangzott a dicséretektől a csodálatos Isten iránt, akit ezek az indiánok szolgáltak. Becky úgy érezte, hogy angyalok énekét is hallja a drága hazaérkezéskor. Éppen húsz perccel szombatkezdés előtt betolták a repülőt a mangófák közelében kialakított helyére.

A DAVIS INDIÁN
SZAKKÖZÉPISKOLA

A megvásárolt repülőgép Isten csodálatos gondviselését hirdette. Azonban mi lesz a repülőgép működtetésével? Az üzemanyag rendkívül drága Guyanában, főleg az ország belsejében. De a GAMAS hitben elkezdte kórházba szállítani a pácienseket és vissza. Minden egyes alkalommal, amikor David pénzt költött élelemre, orvosságra vagy üzemanyagra, valaki odarepült és hátrahagyott némi adományt, ezt mondván:

– Készítést éreztem, hogy odaadjam neked a költségeidre.

Az adásnak és elfogadásnak ez a módja mélyen beleivódott David elméjébe. „Az adás valójában nyereség. Így van ez, amikor Isten a mi Bankárunk.”

Egy alkalommal nagyobb összeget kaptak.

– Valamit rosszul csinálunk? – kérdezte Becky. – Bizonyára nem költünk eleget az itteni szükségletekre. Isten nem azt szeretné értésünkre adni, hogy tegyünk többet ezekért az emberekért?

– Nekem is úgy tűnik! – válaszolta David. – Észrevettem, hogy a tizenéveseknek iskola kell az alsó tagozat (1–5. osztály) és a felső tagozat (6–8. osztály) elvégzése után. Hiányt látok ezen a területen, egy olyan iskola hiányát, amely felkészíti a fiatalságot a szolgálatra. Tehetetlenül ácsorognak. Néhányan bajba kerülnek.

Becky körbemutatott.

– Ezekben a falvakban a fiataljaink közül túl sokan sodródnak el Isten egyházától – mondta.

– Így van! Bentlakásos középiskolára van szükségük. Építünk egyet.

David lelkesedése nőttön-nőtt. 1963-ig a misszionáriusok működtettek egy sikeres iskolát Paruima közelében. Azonban amikor az új kormányzat átvette a hatalmat, mindent bezártak. A Toll család – mivel kényszerítették őket, hogy hagyják el az országot – 1964-ben bezárta az iskolát.

– Meg kell találnunk azt a helyet. Egy mérföldnyire sincs a falutól. Úgy tudom, a talaj igen termékeny ott. Minden megterem.

David, aki mindig a tettek embere volt, elintézte, hogy elrepüljenek a paruimai leszállópályához, amit még William Toll épített sok évvel ezelőtt. Néhány kört írt le a falu felett, riasztani akarta az embereket, hogy találkozzanak vele a repülőtéren, ahova a faluból a Kamarang folyón át kellett kelniük. Látta az alatta elterülő gyönyörű vidéket – a falu egy félszigeten épült, amelyet három oldalról körülvelt a fekete, de tiszta Kamarang, melynek a partjai mentén lévő fák és gyökerek miatt sötét a vize. Aztán leírt még egy kört a valamikori iskola területei felett. Néhány kis, lerombolt épületet látott, és egy nagyobbat, amely a misszionáriusok háza volt. A háttérben ott állt a fenséges Rain Mountain, azon túl pedig az érintetlen őserdő. Landolás közben Istenhez fohászott: „Istenem, adj a népnek látást. Csak pusztulást és romokat látunk. Egyetlen fiatal sincs, csak őserdő. Te azonban mindezt meg tudod változtatni.”

David megszervezett egy találkozót Paruima tanácstestületével. Mivel olyan dialektust beszéltek, amit ő nem értett, magával hozta egyik barátját, Albert Anthont Kaikanból, hogy tolmácsoljon neki.

– Szeretnétek, ha létesülne itt egy Biblia-iskola? – kérdezte a tanácstól.

– Igen, szeretnénk. De hol találunk tanárokat?

– Ahonnan majd a pénz is származik. Istennek csodát kell majd tennie. Azonban az én kérdésem az, hogy hajlandók vagytok-e arra, amit ez igényel, vagyis keményen dolgozni?

Gondolkoztak egy ideig, majd így válaszoltak:

– Pénzt fogunk kérni a fákért, melyeket kivágunk, és a deszkákért, amelyeket felfűrészelünk – mondta a szóvivő, és megnevezett egy összeget.

– Várjunk csak – szakította félbe David –, ez a ti vállalkozásotok, nem az enyém. Nem jövök ide pénzzel. Ha iskolát akartok, építsétek fel! Én gondoskodom üzemanyagról, láncfűrészekről, viszont nektek kell megépíteni. Isten pedig majd betölti a szükségleteinket.

– Nos, pénzt kérünk a munkánkért, és...

– Nem, nem – vágott közbe David. – Mi nem munkáról és pénzkeresésről beszélünk. A kérdés az, hogy akarjátok-e az iskolát, vagy nem.

A tanács tagjai elkezdtek tanakodni maguk között. David tolmácsa tájékoztatta őt a beszélgetés irányvételéről. Arról vitakoztak, hogy minden falunak megvan a standard díjszabása a megrendelt szolgáltatásokért, és azt mindenkinek fizetnie kell. David közbeszólt:

– Figyeljetez ide, emberek, ha igazán fel akarunk építeni egy iskolát, ehhez egy adok-adsz, nyerünk-nyersz kapcsolat szükséges. Ti gondoskodtok a munkáról és a faanyagról. Én pedig gondoskodom az üzemanyagról és a felszerelésről. Őszintén mondom, most nincs meg rá a pénzem. Azonban tudom, hogy Isten betölti minden szükségletünket. Mindig megteszi. De ha ti nem gondoskodtok a munkáról, egy másik faluba megyek.

A nők, a fiatalok és a gyerekek, akik a faluháza épülete

körül álltak, hallgatóztak. A nyitott ablakon bekiabáltak a tanács tagjainak. David megkérdezte Albertet:

– Miről beszélnek?

– Az asszonyok azt hajtogatják a férfiaknak: „Ne legyetek ostobák. Harminc éve nincs itt iskolánk. Ha nem teszitek meg a ti részeteket, soha többé nem lesz iskolánk!”

A kint lévő emberektől ösztönözve már nem tartott sokáig, amíg a férfiak döntésre jutottak:

– Mi adjuk a munkát. Megtesszük a mi részünket.

– Nagyszerű! – mondta David. – Ez egy kölcsönösen előnyös megoldás lesz, ahogyan együttműködünk Istennel.

Kezet rázott a tanács tagjaival, és egyetértően mosolyogtak.

– Most pedig tervezzük meg együtt – mondta nekik. – Először meg kell javítanunk a régi, nagy házat, amely az 1950-es években épült. Ez alkalmas lesz majd a lányok szálláshelyének és a női tanárok számára. A kisebb házak ideiglenes szálláshelyek lehetnek a fiúk, a férfi tanárok és a családok részére. Úgy tűnik, a tetők beáznak, és a padlók talán nem biztonságosak, de meg tudjátok javítani őket, és egy ideig használhatók lesznek, amíg nem tudunk nagyobbat építeni.

David magatartása és hite imádkozásra ösztönözte őket Isten vezetéséért, hogy bölcsen tervezzenek. Hosszú megbeszélés után összefoglalta a terveket:

– Az első épületünknek két szintje lesz. A felső szint a fiúk kollégiuma, a földszinten pedig három osztályterem és két kis tanári szoba. A második épület vallási központ lesz, osztálytermekkel a Biblia-munkásokat képző program részére, és egy kápolna is lesz a földszinten. Az emelet ad majd ott-hont a könyvtárnak, az audiovizuális központnak és egy másik tanteremnek.

Egy hónappal a tereprendezés előtt a falubeli munkások megtisztították és elkerítették az építési területet a bozóttól.

1997. október 4-én nagy tömeg töltötte meg a folyó feletti dombon lévő adventista imaházat. Délután 3-kor néhány ember végigjárta a $\frac{3}{4}$ mérföldnyi utat, a Paruimától az iskoláig vezető ösvényt, miközben mások csónakkal feleveztek az iskolaépítés helyszínére – siettek mind a tereprendezési szolgálatra.

David, aki az utolsó szónok volt a szolgálatban, bejelentette:

– Ez az iskola Isten tervére fog összpontosítani. Minden diák munkája és tanulása a Krisztusért végzett szolgálatra mutat, a másokért végzett szolgálaton keresztül. Ne felejtsetek el: ez Isten iskolája. Ő finanszírozza az egész vállalkozást. Isten csak akkor teszi bizonyossá, hogy „nem fogy ki a korsóbeli olaj”, ha hit által megyünk előre. A környező falvakból sok fiatalnak lesz lehetősége, hogy középiskolai és gyakorlati oktatásra tegyen szert egy Krisztus-központú környezetben. Kérlek benneteket, imádkozzatok mindennap ezért az izgalmas vállalkozásért.

Az építkezés azonnal elkezdődött. Fákat vágtak ki az őserdőben, és a láncfűrészekkel durva gerendákká fűrészelték fel őket. Kivonszolni a súlyos, zöld gerendákat a dzsungelből kimerítő munka volt, azonban Paruima népe szeretettel munkálkodott, és hitték, hogy Isten ellátja őket eszközökkel. Minden jól ment, az anyagi javak folyamatosan folytak be.

Miközben a munka szépen haladt az iskolánál, David folytatta zsúfolt repülési menetrendjét. A társaság, amely ellátta repülőjét üzemanyaggal Georgetownban, megengedte neki, hogy tankoljon annyit, amennyire csak szüksége van, feltéve, hogy majd kifizeti a számlát a hónap végén.

Néhány hónapig elegendő pénz gyűlt össze, amely fedezte az üzemanyagszámlát. Majd érkezett az a hónap, amikor az ezer dolláros számla két napon belül esedékes volt.

David leellenőrizte banki egyenlegét, és csak kétszáz dollárt talált. Kivette a pénzt, és küldött egy e-mailt az apjának, hogy kérdezze meg, vajon nem kapott-e további adományokat. A válasz nemleges volt, ám azzal a bátorító hírral társult, hogy az ügyet különleges ima tárgyává teszik aznap este. Amikor David visszaüzent rádióon Kaikanba, hogy megkérje őket, imádkozzanak, sógora, Ted hozzájárult még száz dollárral. Mégis ez túl messze volt ahhoz, hogy megközelítse a szükséges ezer dollár kiegyenlítését.

David kissé zavartan így imádkozott: „Uram, tiéd minden erőforrás. El tudtad volna látni szükségleteinket már eddig is. Te tudod, hogy nekem nincs hozzáférési lehetőségem semmilyen pénzforráshoz, azon kívül, amit te küldesz nekem. Ha nem szerzel pénzt, hogy kifizessük a számlát, meg fogják tagadni a repülő felszállási engedélyét, és arra kényszerülök, hogy leállítsam az építkezést Paruimában. Mi értelme lenne, ha miután elhoztál minket ilyen messzire, most leállítanád a munkát? Te, akié az összes ökör az ezernyi hegyeken, azt akarod, hogy elterjedjen a hír, hogy Isten nem tudott gondoskodni az erre a hónapra szükséges anyagiakról?”

Béke árasztotta el David gondolatait, miközben megemlékezett róla: Istennek ezer útja van, hogy gondoskodjon a szükségleteinkről, amelyekről semmit sem tudunk. Jól aludt azon az éjszakán. Korán reggel felkelt, és elkezdte reggeli áhítatát. Megint így imádkozott: „Uram, adj nekem békeséget. Te tudod, hogy valóban kész vagyok leállítani a munkát, ha ezt akarod. Viszont nem tudom elhinni, hogy miután ilyen messzire elvezettél bennünket, megengednéd, hogy az anyagi források kiapadjanak.”

Kikereste Királyok I. könyve 17. fejezetét, hogy tanulmányozza – Illésről, az özvegyasszonyról és az ő megújított napi olajellátásáról olvasott. Hirtelen a következő gondolata

támadt: „Tedd azt, amit az özvegyasszony, használd fel, amid van. De Uram – érvelt –, nekem nem kell olaj, készpénzre van szükségem.” Nem tudott ellenállni annak a mindent elárasztó benyomásnak, hogy legalább számolja meg azt, amije van. „Nincs értelme – vitatkozott önmagával –, már tudom, mennyim van. Éppen most vettem ki a bankból.” Mivel olyan erős volt a meggyőződés, úgy határozott, nem áll el-lene. Egyszerűen megszámlolja a pénzt, és bebizonyítja a dolgot egyszer s mindenkorra.

David kinyitotta az aktatáskáját és kivette a borítékot, amit a bankban kapott. Meglepődött, amikor meglátta, milyen sok húszdolláros bankjegy és egy pár százdolláros volt benne, amit addig sohasem látott. Megszámlolta, majd újrászámlolta a pénzt. Nem tudta elhinni, hogy a végösszeg 1050 dollár volt készpénzben, ami több, mint elég arra, hogy kifizesse az üzemanyagszámlát.

Térdre esett, szíve megtelt hálával: „Istenem, köszönöm neked, hogy elküldted angyalaid által a szükséges pénzt. Megint gondoskodtál a szükségletekről.” Kinyitotta a Bibliáját, és hangosan ezt olvasta: „Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről..., aki jóval tölti meg szádat, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,2–5) „Dicsérjétek az Urat jóságáért és az emberek iránti csodálatos irgalmasságáért.” (Zsolt 107,8) Rádióon üzent a családjának, és e-mailt küldött apjának, hogy értesüljenek a hihetetlen csodatett híréről.

A fiatal nő, aki átvette a pénzt az üzemanyagért, megjegyezte:

– Gates kapitány, szeretünk üzletelni önnel, mert mindig kifizeti a számláit.

„Istent illeti a tisztelet, amiért gyermekei időben ki tudják fizetni számláikat” – gondolta David.

Hat hónappal később David fontos bejelentést tett:

– Készüljünk fel az iskola elindítására! Az ideiglenes épületeket megjavították. Bár az új épületet még nem fejezték be, Isten nemsokára gondoskodik tanárokról is.

– Hogyan kezdjük el a tanítást tanárok nélkül? – kérdezték a kétkedő szülők.

– Éppen egy leckét tanulok az Úrtól: nem az számít, hogy mid van vagy mid nincs, hanem az, hogy azt tedd, amit Isten elvár tőled. Ő vállalja a felelősséget a következményekért, nem én vagy ti. Jelentsük be az évnyitó napját, és meglátjuk, mit fog tenni Isten. A diákok és a tanárok minden reggel együtt fognak dolgozni a farmon, a kertekben, illetve takarítanak az iskola területén vagy a konyhában. A szülők gondoskodnak élelemlről, amíg a kertek nem termelnek. Az órák pedig délután lesznek: angolt, spanyolt, vallást és zenét fognak tanulni – ismertette elképzelését David.

Két héttel az iskolakezdés előtt Isten arra készítetett két fiatal francia házaspárt, Gotinékat, és Mathieuékat, Guadeloupé-ról és Martinique-ról, hogy önkéntesekként tanítsanak ideiglenes feltételek mellett ebben az első évben. Miután az emberek látták, hogy Isten gondoskodott tanárokról, az izgalom magasra szökött Paruimában.

Minden egyes falubeli heti egy napot szánt arra, hogy önkéntesként dolgozzon az iskola építésén. Látva azt, hogy már látszik a vége, áprilisban egy egész hetet szakítottak arra, hogy a kétszintes iskolaépület végső munkálatait befejezzék. Leendő diákok jöttek négy hónappal korábban, hogy veteményezzenek a farmon, terepet rendezzenek, megjavítsák a meglévő lakóépületet, és ideiglenes nádtetejű épületeket állítsanak fel főzés és raktározás céljára. David repülőn szállított oda 100 kg rizst, 50 kg feles borsót, és 50 kg lisztet – mindet az önkéntesek déli étkezésére adományozták. Isten bizonyára elmosolyodott boldog gyermekei láttán, amikor készülődtek az első épület avatási ünnepségére.

Egy héttel később Roland Thomson, a karibi unió pénztárosa és más látogatók az Andrews Egyetemről Paruimába repültek a vallási központ és a könyvtár számára kijelölt terep felavatására. Az unió globális misszió osztályát képviselve Thomson kifejezte háláját az elvégzett munkáért, és átadott egy nagyobb pénzadományt az uniótól, hogy el tudják kezdeni az evangelizációs munkát.

Tizenhét hónapi munka után a Davis Indián Szakközépiskola (Davis Indian Industrial College – D. I. I. C.) Paruimában hivatalosan is megnyitotta kapuit 1998. október közepén, 31 diák számára. Harminc év óta ez volt az első adventista iskola Guyanában. Ezek az odaszánt, sok jelentkező közül gondosan kiválasztott úttörő diákok hét őserdei faluból jöttek. Az iskola négy tengerentúli és három helyi alkalmazottja mind önkéntesen szánta oda magát, hogy e fiatal leendő misszionáriusokat szilárd, megalapozott keresztény nevelésben részesítse. Minden egyes diák napi négy órát dolgozott délelőtt, majd négy órát tanult délután.

Mivel az iskola nem számított fel tandíjat, egy nagy kérdés még mindig homályos volt: „Miből etessük a diákokat?” A legtöbb diák az őserdei falvakból jött. Azok, akik Venezuelából jöttek, nagy távolságot tettek meg gyalog a hegyeken keresztül, ezért nem tudtak sok ételt cipelni magukkal. A szüleik sem tudtak ételt hozni nekik minden héten. Tudták, hogy Istennek bizonyára van egy terve, ezért a misszionáriusok imádkoztak.

Amikor David másnap reggel felébredt, eszébe jutott, hogy találkozott egy Norma Thomas nevű nővel, aki mint Kamarang falusi vezetője a SIMAP regionális képviselője volt. Ez egy nem kormányzati szervezet, amely élelmiszerről gondoskodik a munkához a dél-amerikai indiánoknak, akik falvaikat fejleszteni akarták. David elment, hogy találkozzon vele. Amikor ismertette az iskola problémáját, mosolyogva mondta:

– Gates kapitány, az elmúlt héten több mint száz tonna élelmiszert kaptunk Norvégiából, sokféle terméket. Kétségbeesetten keresünk olyan helyeket, ahol ki tudjuk osztani ezt a nagy élelmiszerkészletet. Biztos vagyok benne, hogy szervezetünk jóváhagyja a kérelmét az első évre, amíg a gazdaságuk el nem kezd termelni. Kérni fogom, hogy gondoskodjunk élelemlről minden diák részére, és fizessük ki a charterrepülőutakat, amelyekre szükség van ahhoz, hogy Paruimába szállítsunk.

Mielőtt a megígért ellátmány kezdett volna érkezni, az élelmiszer kifogyott az iskolában. A diákok és a tanári kar együtt imádkozott, és kérték Istent, hogy gondoskodjon a szükségleteikről. Még aznap néhány élelmiszert szállító csónak érkezett, amelyeket az aggódó szülők küldtek. Az elkötelezett szülők nélkül a diákok valószínűleg igen megéheztek volna. A következő héten pedig egy repülőgép érkezett három és fél mázsányi élelmiszerral. Isten meghallgatta az imájkukat és válaszolt rá.

Az első év folyamán David közel ezer órát repült. A rossz időjárás a földön tartotta őt időnként néhány napig. Szombatonként csak súlyos egészségügyi vészhelyzetekben repült, vagy azért, hogy valamely faluban igehirdetési kötelezettségének tegyen eleget. Tehát azokon a napokon, amikor repült, 5–8 órát töltött a levegőben, néha akár tizenhét repülőutat is megtett egyetlen napon. Éjjel kimerülten aludt el.

Azonban ki fizette az üzemanyagszámlákat? Isten sok embert készítetett arra, hogy gondoskodjanak a szükséges javakról.

Hogyan használta fel Isten ezt a kis repülőgépet arra, hogy ajtókat nyisson az evangélium számára? Sok falu ellenségeskedést táplált a hetednapi adventisták ellen. Az egyik faluban az emberek addig dobálták kövekkel az adventista látogatókat, amíg el nem hagyták a falut. David ugyanezt az

ellenséges viselkedést érzékelte, amikor ebben a faluban szállt le, hogy orvoshoz vigye az egyik páciens. Egy napon a Wesley-féle (methodista) gyülekezet falusi lelkésze merészkedett a repülőgép közelébe.

Mielőtt David felszállt volna, megszólította:

– Pásztor, lenne olyan szíves és mondana egy imát érünk, mielőtt felszállok?

– Én?

– Igen, ön ugye lelkész, vagy nem?

– Az vagyok – erősítette meg. – Hajtsuk le fejünket imádságra, amíg kérem Istent, hogy áldja meg Gates testvért, a gépét és a páciens.

Ezután a lelkész rendszeresen visszajött. S David mindig felkérte őt, hogy imádkozzon. Később a Halleluja Gyülekezet prédikátora merészkedett közel jönni. David őt is megkérte, hogy imádkozzon. Ezek a folyamatos érintkezések egyre barátságosabbakká váltak. Végül David megkérdezte, hogy vajon nem találkozhatna-e a valaha ellenséges falu tanácsával.

– Lehetséges lenne, hogy egy videosorozatot hozzak önöknek? NET-'95-nek nevezzük. Egyik Biblia-munkásunk, aki szintén indián származású, majd hoz egy videokivetítőt, egy nagy képernyőt és egy generátort. A szónok, Mark Finley bibliai igazságokat mutat be, megnyerően. Öt hét alatt bemutatjuk önöknek ezt az evangelizációs prédikációsorozatot.

A múltban a falubeliek talán kövekkel dobálták volna meg Davidet, azonban most a tanács egyhangú igennel szavazott. Ezek után a methodista lelkész felemelte a kezét:

– Én hajlandó vagyok elhozni az összes széket a gyülekezetemből, hogy meg tudják tartani ezt az összejövetelt – jelentette be.

A falubeliek minden este megtöltötték a faluházát. A videosorozat eredményeként végül az emberek körülbelül

egyharmada keresztkedett meg. Közülük sokan a metodista egyházból jöttek, és a lelkész úgy tűnt, nem bánja. Megkérdezte Daviddól:

– Ön szerint kölcsönkaphatnám a videovetítőjüket valamikor?

– Pásztor, örömmel kölcsönadom bármikor, amikor csak szüksége van rá.

Így használta fel Isten a tiszteletet, szeretetet, kedvességet és a repülőgéppel végzett egészségügyi munkát, hogy ajtókat nyisson meg.

Otthon egyik este az áhítat idején Becky azt mondta Davidnek:

– Isten eddig már óriási lehetőségeket adott, és nagy kihívások elé állított. Elhatároztuk, próbára tesszük őt, hogy megbizonyosodjunk, vajon valóban megtartja-e az ígéreteit. A mi családjunk igazán egyetért Pállal a Római levél 4,21 szerint: „Teljesen meg lévén győződve arról, hogy amit megígért, azt Ő véghez is tudja vinni.”

TÁMADÁS A SÖTÉTBEN

Néhány héttel később David és legidősebb lánya, Katie egy hosszú, tennivalókat tartalmazó listával Georgetownba repült. Amikor a listán lévő feladatokat elintézték, az adventista egyház guyanai területének adminisztrációs hivatalába mentek néhány órára, hogy válaszolhassanak az e-mailjeikre. Sötétedés után taxival mentek a Davis Memorial Kórházba, ahol megszálltak éjszakára.

– Kérem, tegyen ki minket egy boltnál, néhány háztömbnyire a kórháztól. Kell valamit vennünk vacsorára – mondta David a taxisofőrnek.

Kezükben kis élelmiszercsomagokat tartva David szorosan tartotta pénztárcáját, és siettek, hogy maguk mögött hagyják a rövid távolságot a kórházig. David sokszor járt már arra, azonban most különösen kényelmetlenül érezte magát. Őrzőangyala éppen megpróbál az értésére adni valamit? Elöl látott három fiatalembert, akiket korábban is látott már, olyanokat, akik gyakran szavakkal inzultálják az arra elhaladókat. Gyorsan lépkedve visszanezett, ám nem látott senkit, aki követte volna őket.

Amint megkerülték a sarkot és meglátta a kórházat, kezdett megnyugodni, és azt mondta Katie-nek:

– Mintegy tizenöt méterre vagyunk a kórház bejáratától. Olyan hálás vagyok őrzőangyalainknak, hogy velünk jönnek a sötétben. Szeretem ezt az ígéretet: „Az Úr angyala tábornok jár az őt félők körül, és megszabadítja őket.”

Pár másodperccel később egy furkósbot néhány csapása érte David fejét hátulról. Elvesztette az egyensúlyát, és előrebukdácsolt. Katie felsikoltott, miután valaki megragadta és fejbevágtta. David erősen megszorította aktatáskáját, miközben egy másik férfi megpróbálta kicsavarni a kezéből. Az élelmiszerek a zacskókból szétszóródtak. Amikor felnézett, látta az első férfit, amint egyik kezével Katie-t tartja, a másikon pedig egy furkósbot volt. Ekkor újabb csapás érte az arca jobb oldalát. Felismerte az egyik férfit, akit láttak, amikor elmentek mellettük. Katie újra és újra sikoltott. David a szabad kezével megragadta őt a lábánál és tartotta. Érezte, hogy nem szakíthatják el tőle. Kiabálni kezdett:

– Segítség! – azt remélve, hogy a kórház biztonsági őrői majd meghallják.

Mivel a második férfi képtelen volt megszerezni David aktatáskáját, a nadrágzsebeit kezdte kiforgatni. Szerencsére David kiüresítette azokat, mielőtt lesétáltak a sötét utcán. Éppen ekkor egy autó hajtott arra, és fényei megvilágították őket. Két kórházi biztonsági őr és néhány ápolónő meghalotta a felfordulást és odarohantak.

– Ó, ön az, doktor Gates, és a lánya!? Mennyire sajnáljuk!

A „doktor” cím abból az időből származott, amikor David a karibi unió főiskoláján tanított Trinidadben.

Besegítették és elsősegélyben részesítették őket, s hívták a rendőrséget. Amikor a három rendőrtiszt megérkezett, David fejében a fájdalom már kezdett enyhülni. Dr. Lara kitöltötte az egészségügyi íveket.

– Velünk tudnak jönni a terepjárón, hogy azonosítsák, hol vásárolták az élelmiszert, és az utat, amerre jöttek? – kérdezte az egyik rendőrtiszt.

– Persze, szerintem igen – válaszolták.

Amint a rendőrségi terepjáró elérte egy háztömbnyire annak az útnak a bejáratát, David meglátta ugyanazt a három

fiatalembert ott álldogálni körben, mintha mi sem történt volna. Rájuk mutatva azt suttozta:

– Azok a fickók támadtak meg minket.

Gyorsan megállították a terepjárót, a rendőrök beparancsolták a fiatalokat az autóba, és irány a rendőrség. A jobb világításnál David két támadót azonosított közülük. Noha tagadták, hogy benne lettek volna, David teljes leírást adott mindarról, ami történt. A harmadik gyanúsítottat elengedték, a másik kettőt pedig őrizetbe vették.

– Fáradt vagyok, és nem érzem jól magamat. Éjjel egy óra van. Kérem, vigyenek vissza a kórházba, hogy alhassak.

– Örömmel megteszük, ha holnap visszajön a lányával a további vizsgálat miatt.

Másnap reggeli után a biztonsági őr, aki látta a férfiakat, amikor az autó lámpái megvilágították őket, Katie-vel és Daviddal elmentek taxival a rendőrségre. A rendőrség mind-egyiküket külön-külön bevitte abba a helyiségbe, ahol a támadók ültek. A guyanai törvény megkívánja, hogy a vádolónak azonosítania kell a vádlottat, oly módon, hogy előrelép és megérinti az illetőt. Ez az eljárás megrémítette Katie-t, aki összeroppant a stressz miatt. Elkezdett sírni, és nem tudott válaszolni a sok kérdésre. David imádkozott érte: „Adj neki bátorságot, Uram.”

A rendőrtiszt megengedte Davidnek, hogy bejöjjön a szobába, a lányának segíteni, aki néhány perccel ezután visszanyerte higgadtságát, befejezte a vallomását és aláírta. A megpróbáltatás után pedig elmentek egy gyümölcslelőltá, belerogytak a székbe: ananász- és cseresznyelevet ittak, s visszanyerték az energiájukat.

– Apu, az angyalaink miért nem avatkoztak közbe tegnap éjjel? – kérdezte Katie.

– Kis csillagom! Isten néha megenged fájdalmat és veszteséget. Nem tudom a kérdéset megválaszolni. Azonban

egy napon majd megértjük, ahogyan Jób is, hogy Isten fenn-tartó hatalma sohasem hagy cserben, ha egyszerűen bízunk benne. Nem hagyott el, és nem hagyott cserben, annak ellenére, hogy mindketten ütések kaptunk a fejünkre. Szerztünk néhány horzsolást. Imádkozzunk, mint Jeremiás: „Gyógyíts meg engem, Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem.”*

---

* Jeremiás könyve 17,14.

16. fejezet

ÉLET EGY ŐSERDEI FALUBAN

David és Becky a trópusokon a legveszélyesebb parazita okozta betegség, a malária állandó jelenlétével szembesültek. Ez a rettenetes betegség szinte járványszerűvé vált Kaikanban. Hogy bonyolultabb legyen a dolguk, meg kellett határozniuk, a két főbb maláriatípus közül melyiktől szenved a páciens, hogy a megfelelő kezelést nyújthassák. A Plasmodium vivax okozta malária a klorokinre és a primakinre reagál, de a Plasmodium falciparum, egy sokkal súlyosabb és gyakran végzetes típus esetében kininre és más gyógyszerekre van szükség.

Egyik este éjfél tájban arra ébredtek, hogy valaki dörömböl az ajtón. Egy riadt hang azt kiáltotta:

- Ingrid megint hányt.
- Azonnal jövök – szólta ki Becky édesanyja.
- Veled megyek, anya! – mondta Becky.

Mindketten felvették a nadrágjukat és a cipőjüket, a kígyók elleni védekezés miatt.

Egy új falubeli, Errol és élettársa, Ingrid, az egyéves Tyza és a kéthónapos kisdéd, Nicoletta szülei néhány hónappal korábban jöttek Kaikan faluba, hogy Errol nővérénél, Lucitánál és férjénél, Freemannél legyenek egy ideig, akiknek három gyermekük volt. Mindannyian egy 3x4 méteres kis házban laktak. Ingrid a malária súlyosabb változatától szen-

vedett. Olyan beteg volt, hogy még gyermekét sem tudta szoptatni. Nemsokára a kis Tyzát is megcsípte és megfertőzte valami, majd Freemant, Lucita férjét is. Freeman már hónapok óta beteg volt. Olyan gyenge és besárgult volt, hogy David elvitte a georgetowni állami kórházba. Most Freeman visszaesett és reszketett, mint a nyárfalevél.

A sok beteggel Lucitáék kis háza olyan volt, mint egy kórház. Ingrid újra meg újra hányt. A kis Tyza láztól égett. Mivel Ingridben nem maradt meg a gyógyszer, Becky és anyja, Patti elkezdték vénán keresztül gyógyszerezni.

Másnap reggelre Ingrid jobban lett, de Freeman olyan gyenge volt, hogy még a kifutópályáig sem volt képes elmenni. Mivel senki sem tudta, hogy David mikor tér vissza repülőútvjáról, két férfi felakasztott egy függőágyat egy hosszú rúdra, és elvitték Freemant a felszállópálya közelében lévő orvosi rendelőig. David túl későn jött meg ahhoz, hogy elvigye Georgetownba még aznap éjjel. Floencia Peters, a helyi közösség egészségügyi munkása elkészített neki egy helyet, hogy lepihenhessen. Errol Ingriddel és a gyerekekkel maradt a házban.

Amikor Ingrid megint hányni kezdett, Errol otthagya őket, és kétségbeesésében a Gates család nem túl messze lévő házához rohant. Még elemlámpa sem volt nála azon a nagyon sötét éjszakán, viszont sikerült követnie az ösvényt és nem lépett kígyókra sem. Becky anyja Errollal együtt visszafutott a házhoz. Amint Ingrid oldalra fordult az injekció miatt, levegőért kapkodva azt mondta:

– Olyan betegnek érzem magamat! El sem tudom képzelni, hogy meggyógyulok.

Másnap David korán reggel elindult Georgetownba Freemanel. Körülbelül egy órával később Becky megvizsgálta Ingridet. Mivel nem hányt, odaadta neki a tablettáit, és elcsodálkozott azon, hogy vajon miért olyan szokatlanul aluszékony.

A kaikani maláriás esetek miatt David elhozott egy egészségügyi dolgozót, hogy vérkeneteket készítsen mindenkinek. Az egészségügyi szakember a házuknál lévő mangófa alatt állt, Beckyvel és az anyjával beszélt, amikor Lucita kislánya jött szaladva. Néhány pillanattal később jajgatás hangjait hallották. Félelem nyilallt Becky szívébe. Időt sem szakított rá, hogy megkeresse a szandálját, rohant mezítláb, és útközben imádkozott. Anyja szorosan a nyomában szaladt. Az emberek, akik ott csoportosultak a küszöbön, hagyták, hogy Becky bemenjen. Errol hisztérikusan sikoltozott:

– Haldoklik! Haldoklik! Kérlek, Ingrid, ne halj meg! Feleségül veszek, Ingrid, mihelyt jobban leszel.

– Életjelei és színe jó – suttozta Becky anyja. Egy gyors pillantás nyilvánvalóvá tette számukra, hogy öntudatlanul fekszik a függőágyban. Karját Errol vállára téve, Becky megkérdezte:

– Nem tudom, keresztény vagy-e, de imádkozhatok Istenhez Ingridért?

– Ó, igen – egyezett bele gyorsan. Az imádság alatt lehígdott.

Becky hazarohant, és sürgős hívást kezdeményezett a rádióon:

– David, gyere vissza, mihelyt kitted Freeman. Van egy másik kritikus állapotban lévő páciensünk.

Két és fél órával később már hallotta is, amint begurul a leszállópályán. Errol és egy másik férfi megint felakasztotta a függőágyat egy rúdra. Becky tartotta az infúziós zacskót, amint a repülőgéphez mentek, és egy ernyővel árnyékot vett Ingrid sápadt arcára. David hátradöntötte az utasülést, beszíjazta Errolt a pótülés biztonsági övével, és kipárnázta a padlót egy hálósákkal. Lefektették Ingridet, fejével Errol ölében, és bekötötték az utasülés övével. David felakasztotta az infúziós zacskót egy horogra.

A kis csoport összegyűlt a repülőgép körül, és Istentől kértek vezetést és gyógyító erőt. Miután David felszállt, Becky rádión üzent egyik barátjuknak, hogy találkozzanak a repülőgépnél és vigye az öntudatlan állapotban lévő beteget a kórházba. Majd ő és a lányai hazavitték Ingrid két kisgyermekét, amíg Lucita, aki minden délelőtt az iskolában tanított, haza nem jöhetett, hogy gondjukat viselje.

A család tagjai nagyon örültek, amikor meghallották a repülőgépet visszatérni azon a péntek estén, éppen naplemente előtt. Miután összegyűltek a szombati istentiszteletre, Becky így imádkozott:

– Hogyan köszönhetnék meg neked, Istenünk, ezt a kis repülőt, amely segítségével gondoskodhatunk életről és segítségről e kedves emberek számára!? Nagy az örömünk, mint amilyen Jézusé is volt, amikor segíthetünk fizikai problémáikon. Istenünk, bárcsak megismerhetnék, mennyire szeretted őket.

Két nappal később rádióüzenet jött, hogy Ingrid valamivel jobban van, de Errolnak most magas a láza a malária miatt.

A következő néhány hét során úgy tűnt, hogy a gonosz angyalok örömeiket lelik abban, ha problémák egész sorozatát tervezik a misszionáriusok ellen. David és Becky felajánlották néhány falubelinek, hogy segítenek betakarítani a termésüket. Amint mindketten követték a falusiakat az őserdőn át, David éles bozótvágó kését lengette. Hirtelen megütötte vele a térdét és megvágta a farmernadrágon keresztül. Öt öltéssel zárták le a sebet.

Ugyanazon a napon Leif, az Andrews Egyetem misszionárius diákja, aki másodpilóta volt David mellett a Guyanába tartó repülőúton, a gyerekekkel játszott a folyóban. Alámerült és beütötte a fejét egy éles tárgyba, mély sebet szerezve a homlokán.

Valamivel később Ted vésőt használt valamilyen famunkánál, és megakadt egy csomóban. A véső megsúszott: két ujját keresztben felhasította a bal kezén. Az egyik ujján már amúgy is volt egy ismeretlen eredetű marás, amely dagadni kezdett és elfertőződni látszott. Az ujsa, mely a normális állapotához képest a kétszeresére duzzadt, nem reagált sem az antibiotikus kezelésre, sem a hidroterápiára. A harmadik napra vörös csíkok haladtak felfelé a karján. Nyirokcsomói kemény tapintásúak voltak. Felesége, Betsy mélyen aggodva imádkozott, miközben állandó faszenes borogatást alkalmazott. Az ujj állapota tovább rosszabbodott. A negyedik napon viszont kezdett lelappadni, és a vörös csíkok viszszahúzódtak. Három héttel később a duzzadás elmúlt, de a bőr még bíborszínűnek látszott. Újabb néhány hét elteltével az ujj ismét normálisnak tűnt. A bennszülöttek a baj okozójaként skorpióra, százlábúra vagy pókra gyanakodtak.

A balesetsorozat akkor tetőzött, amikor egy csoport elindult otthonról a gyülekezetbe a péntek esti áhítatra. Leif egy kissé lemaradva a csoport többi tagjától észrevett egy szürke rongydarabot, amint felfelé tartott a dombon. „Megszabadulok tőle – gondolta –, úgy néz ki, mint egy kígyó, még megijeszt valakit.” Felvette a rongyot, tett néhány lépést felfelé az ösvényen és elhajította. Csak szandál volt rajta, rálépett egy mérges kígyóra, egy gödörkésarcú viperára, mely a fűben bújt meg, és marást érzett a lábujján.

Leif kiáltását hallva Ted visszarohant, és azonnal kezdte kiszívni a sebet. Az egyik gyerek elrohant a házba faszénért és kötésért, hogy elszorítóként használják. A csoportban lévő felnőttek felemelték Leifet és visszavitték a házhoz.

Bizonyára Isten rendezte úgy, hogy néhány nappal azelőtt Ted egy internetes hírközleményt elolvasson, amit az egyik barátja küldött neki a sokk-kezelésről kígyómarás esetén. Elmondta a családjának is, és hosszan tárgyalták. El-

gondolkodva az olvasottakon, Ted egy drótot kapcsolt a gázüzemű fűnyíró gyújtásához, és kezdett Leifnek kis mennyiségű elektrosokkot adni tizenöt perces időközönként, kezdve a harapás helyén, majd idővel növelte, tágította a területet.

Mivel Guyanában sehol nem volt kígyómarásra való ellenmereg, a faszénkezelés volt minden, amit tehettek. Leifnek komoly fájdalmai voltak, de minden alkalommal faszénmasszát alkalmaztak, és ilyenkor megkönnyebbült. Amikor a fájdalom visszatért, friss faszenet alkalmaztak, és a fájdalom alábbhagyott. Éjszaka újra meg újra megismételték a faszénpakolásokat.

Az őserdőben gyorsan elterjedt a hír. Nemsokára a gyülekezet fele összegyűlt és körülvették Leifet, saját szemükkel akarták látni, hogyan kezelik a kígyómarást. Az emberek imádkoztak, hogy Isten kímélje meg Leif életét. Azon az estén, miközben a fiatalembert kezelték, két órán belül négy kígyót öltek meg és hoztak oda a házhoz. A gonosz – mint az izraelitákat a pusztában – el akarta pusztítani Isten népét. Azonban Isten hatalmasabb, mint az ellenség ezen a világon.

Szombat reggel Leif már a megmart lábán járt, és alig volt fájdalma. Ez hallatlan dolog volt. Ha a gödörkésarcú vipera áldozatai életben maradnak, utána még jó néhány hónapig nem múlik el a fájdalmuk, és az érintett testrész még sokáig dagadt állapotú lesz. Leifnél még csak duzzanat sem maradt. Isten elküldte erejét és bölcsességét azoknak, akik gyors kezeléstről gondoskodtak. A természetes gyógymódok a legfigyelemreméltóbb felépülést eredményezték a kígyómarásból, amelyet csak valaha tapasztaltak.

Sátán azonban még nem fejezte be a zaklatást. Egy ravasz és tapasztalt vadász elkezdett a kaikanbeli kutyákra leselkedni. Rövid időn belül a gyilkos jaguár tizenkilencet meg-

ölt közülük. Senki sem érezte magát biztonságban, főleg a gyerekek. Különösen vakmerő módon a jaguár bement egy falubeli ház konyhájába, és kivonszolt onnan egy házi kutyát, miután mancsának egy suhintásával megbénította. Az iskolához korán érkező gyerekek észrevették a jaguárt, amint kirohant az iskola épületéből, ahol aludt. Nyilvánvaló, hogy elvesztette az emberi lények iránti félelemérzetét. A gyermekek veszélyben voltak.

A falubeliek találtak egy kutyát, amelyet már félig meg-evett a jaguár. Sürgették a falusi rendőrt, akinek volt fegyvere, hogy segítsen nekik.

– Elkapom a jaguárt – ígérte. – Elviszem ezt a félig meg-evett kutyát, és felállítok egy leshelyet a közelében lévő fán. Valaki jöjjön velem a falubeliek közül.

A két férfi egész nap a leshelyen maradt. Este mintegy hat óra tájban a falubeliek puskalövést hallottak, aztán néhány másodperccel később egy másikat is. Valaki jött rohanva:

– Kimúlt. Gyertek és nézzetek meg! Óriási – jelentette a küldönc.

A gyerekek csizmát és hosszú nadrágot húztak, hogy megvédjék magukat a kígyóktól. Megragadták elemlámpáikat, és apjukkal, anyjukkal rohantak, hogy megnézzék az állatot. Öreg, de még gyönyörű állat volt. Fogai lekoptak, ami lehetlenné tette, hogy nagyobb állatokat terítsen le. Miután a falubeliek megnyúzták, húsát odaadták a megmaradt kutyáknak, amelyek túléltek a nőstény jaguár vadászatát. Néhány éjszaka elteltével hallották egy másik jaguár kiáltását, feltehetően a társát vagy a kölykéét. Ezt az éjszakát követően azonban már senki sem hallott vagy látott másik jaguárt.

Pár nappal később néhány fiú hozott egy háromméteres boa constrictort (közönséges óriáskígyó), amely olyan vastag volt, mint egy férfi combja. Felfújta magát és jellegzetes sziszegő hangokat hallatott, amikor valaki közeledett

hozzá. Az óriási hüllőt, „Mr. Szissz”-t rákötözték Becky mosótáblájára. Később David betette a kígyót egy zsákba a repülőgép csomagfülkéjében, hogy elvigye a georgetowni állatkertbe.

Becky nyugtalan volt:

– David! Nem tartasz attól, hogy ez az izé kiszabadul a zsákból, és megfojt a levegőben?

David szorosan magához ölelte Beckyt, és így válaszolt:

– Úgy örülök, kedvesem, hogy törődsz ezzel a pilótával! Kettős zsákba teszem, és egy másik spárgával átkötöm a zsák tetejét. Nem akarom, hogy az őrzőangyalom további kihívásokkal találja szembe magát.

Georgetownban David általában a kórházigazgató és férje otthonában tartózkodott – dr. Faye Whiting-Jensen és Steve házában. Amikor megérkezett a lakáshoz, senki nem volt otthon, így aztán otthagyta a kettős zsákban lévő kígyót a tornácra, és elment körülbelül egy órára. Amikor visszajött, kiáltozást hallott a tornác felől. Steve és a kórház általános sebésze, dr. Arsenio Gonzales botokkal a heverőn álltak, és megpróbálták leszorítani a nagy kígyót.

– Ó, ez Mr. Szissz, az én kígyóm, amelyet éppen az állatkertbe viszek – kiáltotta David. Megragadta fejének hátsó részénél, és biztonságosan belesüllyesztette a zsákba.

– Szóval így jutott fel ez a kígyó ide! – kiáltotta Steve. – Nem tudtuk kitalálni, hogy egy ilyen nagy kígyó hogyan talált utat fel a lépcsőn a tornácra.

Néhány nappal később egy férfi kopogtatott Gates-ék háza ajtajánál, Kaikanban. Hét órán át gyalogolt, keresztül az őserdőn, Arau faluból.

– Kérlek, segíts, a nyolcéves Dániel nagyon beteg, mert egy kígyó megmarta.

– Nagyon örülök, hogy megcsináltátok ott a leszállópályát – mondta David, miközben a repülőhöz futottak.

A hétórás őserdei út repülővel csupán néhány percet vesz igénybe. Megérkezésük után berohantak a házba, ahol a fiú feküdt. David szíve elszorult, amikor meglátta, mennyire megdagadt a kis Daniel lába. Észrevette, hogy már a fogínye is elkezdett vérezni. Kétségei voltak a kisfiú életben maradása felől. Összegyűjtötte a falubelieket imádkozni. A kisfiút Istenre bízta, hogy kímélje meg az életét. Továbbra is imádkozott, mialatt elvitte a kormányzat által működtetett klinikára, Kamarangban. Nem volt gyógyszerük, de azonnal szereztek egy repülőt, hogy Danielt Georgetownba szállítsák.

Isten válaszolt az imádságra. Daniel életben maradt, és hazament Arauba. Azonban még mindig dagadt és csúnya volt a sebe, ezért David megint Arauba repült, onnan pedig Kaikanba vitte a fiút, és Becky ápolói gondoskodására bízta. Újra meg újra áztatta a fiú lábát, antibakteriális kenőccsel kenegette, és bekötözte. Végül a fiú lába meggyógyult.

Becky gyakran dicsérte isteni segítőjét:

– Köszönöm neked, Jézusom! Gyógyító hatalmad nyilvánvaló itt, ezekben az őserdei falvakban. Ismételten tapasztaljuk ígéretedet: „Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.” (Zsolt 103,3)

A JORDÁN KETTÉVÁLIK

David már két hete folyamatosan tartotta a kapcsolatot a guyanai egészségügyi minisztériummal. Az ideiglenes engedély, amit kapott, hogy a repülőjét az őserdőben használhassa, 1997. október 31-éig volt érvényes. Felkereste a regionális szolgálatok igazgatóját, és beszélt azzal az orvossal, aki az összes orvosi ellátásért felelős a guyanai őserdőben.

– Sokat hallottam az ön munkájáról, amit a falvakban élő emberekért végez – mondta az orvos. – Megígérem, hogy három héten belül megszerzem az egészségügyi minisztériumba a szükséges ajánlólevelet.

A naponkénti telefonhívások a titkárságára és a minisztériumba tett látogatások nyilvánvalóvá tették, hogy még nem váltotta be ígéretét. Úgy tűnt, kerüli Davidet és a barátját, Winston Jamest is, aki oktatási igazgató volt az adventisták guyanai konferenciájánál, valamint David asszisztense a repülési programban Georgetownban.

– Attól tartok, hogy a gép tétlenségre lesz kárhozthatva, amíg arra a levélre szert nem teszünk – mondta Winston elbátortalanodva.

– Winston, kérlek hívd fel a DCA-t (Polgári Repülési Igazgatóság), és ismertesd minden tettünket, a kérésük szerint. Talán megértik és megengedik, hogy repülhessen a gép – mondta David. – Tudom, Isten már cselekedett, amikor imáink felszálltak e két hét során. Hatalmas angyalsereget bízott

meg, hogy végezze az Ő munkáját. Megígérte, hogy elküldi „angyalait, a hatalmas erejűeket, akik teljesítik az ő rendelkezését, hallgatván az Ő rendelkezésének szavára... és akaratának teljesítői” (Zsolt 103,20.21). Ez a repülési program az Övé. Én úgy döntök, hogy bízom benne a megoldást illetően.

Másnap, október 31-én David felhívta Winstont, hogy megtudja az eredményt. Hangja elragadtatástól csengett:

– A polgári repülés igazgatója nem tudta elhinni, hogy minden erőfeszítésünkkel semmit sem értünk el. Arra bátorított bennünket, hogy csak repüljünk, és ne hagyjuk, hogy ez gondot okozzon nekünk. Sőt még azt is hozzátette: „Ha a minisztérium nem akar segíteni önöknek, történetesen ismerek valakit, aki sokkal magasabb beosztásban van, ő majd biztosan megadja a támogatást. Be kell jelentkeznünk a miniszterelnökhöz, magához Janet Jaganhoz. Tudom, hogy ő támogatni fogja a munkájukat.”

– Elmondtad neki, hogy az Egyesült Államokból hét látogató érkezik a jövő héten? – kérdezte David. – Ismeri a terveket, hogy egészségügyi és nevelési projekteket akarnak kialakítani az őserdőben az ADRA-n keresztül? Említetted, hogy a michigani orvos, aki tudósított a Davis Memorial Kórházról, elfogadta meghívásunkat, hogy orvosi munkát végezzen a falvakban négy napig, mielőtt visszatér az Egyesült Államokba?

– Igen, mindezt elmondtam neki – válaszolta. – Azt javasolta, annak ellenére, hogy az engedély formailag ma lejár, csak repüljünk. Szeretné, ha ezeket a látogatókat elvinnéd a falvakba. Viszont hangsúlyozta annak a szükségességét, hogy kérjünk meghallgatást a miniszterelnök asszonyánál mielőbb, hogy továbbra is támogatást nyújthasson a jövőben.

– Winston, ez izgalmas! – mondta David. – Isten tervei messze meghaladják a miénket. A miniszterelnök jövőre in-

dul az elnökválasztáson. Gondolj csak bele, hogy Guyana leendő vezetője programunkat támogatja. Igazán egyszerű kapcsolatban lenni Istennel.

November 4-én, hajnali háromra valamennyi látogató biztonságosan megérkezett, és fél ötre már ágyban is voltak. Néhány órával később reggeli után David elrohant a bankba, egy csekket beváltani, hogy kifizesse a bérelt repülőt, amely majd elviszi az öt látogatót a parui mai iskolába. Onnan taxival elment a területi irodába, hogy találkozzon Winston Jamesszel, és együtt menjenek el az indián ügyekkel foglalkozó miniszterhez, engedélyt szerezni a látogatók részére, hogy az őserdőbe utazhassanak.

Amint belépett az irodába, meghallotta, hogy Winston éppen a polgári repülés igazgatójával beszél telefonon. Olyan kifejezések ütötték szíven, mint például: a „repülőgép le van tiltva”. Az egészségügyi minisztériumból ígért levél szinte reménytelennek tűnt. A minisztérium ajánlása nélkül a polgári repülés igazgatója nem újíthatta meg az engedélyt. A missziós repülőt letiltották.

– Beszélhetnék vele? – kérdezte David. Winston átadta neki a telefont.

– Meg tudom érteni a nehéz helyzetet, amelyben ön van – mondta David. – Azonban elmondhatom önnek, hogy erre az elmúlt évre vonatkozó célunk éppen most ért el a csúcspontjára? Ezeket a látogatókat azért hívtuk meg, hogy áttekinthessék az elvégzett munkát, és kézzelfogható segítséget ajánljanak fel az egészségügy, a nevelés, az életmódjavítás terén, és további juttatásokat adjanak az őserdőben élő emberek részére. Az ADRA nevű világméretű szervezetet képviselik. Ők gondoskodnak segítségről a friss forrásvízkutak fúrásától az emberek szakmai ismeretekre való megtanításáig. Bármilyen projektet tervezünk, mind az ADRA nemzetközi központjához kerül a pénzügyi támogatás szem-

pontjából. Valószínűleg azt a problémát, hogy letiltották a gépünket, vagyis az egyetlen utat ezekhez a távoli közösségekhez, az ellenség okozta, aki gyűlöli, ha szükségben lévő emberek érdekében dolgozunk.

Az igazgató egyetértett. David pedig, szívében felfohászokodva, folytatta:

– Hajlandó lenne meghosszabbítani hét nappal az engedélyünket, ami elegendő lenne ahhoz, hogy ezeket a látogatókat odavigyük?

– Nem, nem tehetem! – volt a válasz.

David magában tovább fohászokodott.

– Hajlandó lenne kérelmünket a szállítási testület elé tárni? – kérdezte.

– Különös, hogy önnek kell megemlítenie ezt, mert csak havonta egyszer üléseznek. És történetesen éppen ma délután gyűltek össze.

David szíve kalapált a reménységtől: „Uram, meg vagyok győződve arról, hogy ez nem véletlen.”

– Nyilvánvaló, hogy Isten tartja kézben a dolgokat. Imádkozni fogunk, hogy amikor előterjeszti a repülőgép használatára vonatkozó óriási szükségletet, megadják a hozzájárulásukat – mondta David.

Az igazgató így válaszolt:

– Csak imádkozzanak tovább. Isten minden hatalmára szükség van, meggyőzni ezeket az embereket, hogy kivételt tegyenek.

Miután letették a telefont, David és Winston megkérték az ADRA látogatóit, hogy tartsanak velük a területi egyházelnök irodájába.

– Rossz híreim vannak – mondta David. – A repülőt letiltották. Viszont a jó hír az, hogy a mi Istenünk, akinek a vezetését olyan sokszor megtapasztaltuk a múltban, most is képes ezt megtenni. Térdeljünk le, imakört alkotva, és kér-

jük Tőle, hogy többet biztosítsanak a hétnapos hosszabbításnál, mint amit kértünk.

Buzgó imádságok szálltak fel Istenhez, és arra kérték Őt, hogy használja szabadító erős karját. Békeség töltött be minden szívet.

– Folytassuk az előbbi terveinket – mondta David, amikor befejezték. – A bérelt repülő arra vár, hogy elvigye a látogatókat az őserdőbe. Tudom, Isten már megválaszolta imáinkat. Kegyelemből csatlakozunk hozzátok holnap.

Ezután David és Winston a miniszterelnöki hivatalba ment, minél korábbi időpont egyeztetése céljából. Majd felkeresték az indiánok ügyeivel foglalkozó minisztert, aki a következőket mondta:

– Falvaink vezetői az őserdőből kedvező jelentést adtak az önök munkájáról. Az a tervem, hogy levelet írok az egészségügyi miniszternek és a polgári repülés igazgatójának, jóváhagyásunkat és beleegyezésünket adva az önök egészségügyi és oktatási projektjeihez. Örülök, hogy beutazási lehetőséget biztosíthatok látogatóinknak az Egyesült Államokból.

Winston és David köszönetet mondott a miniszternek, majd távoztak. Délután felhívták a repülési igazgatót, éppen amikor visszatért az irodájába a testületi ülésről.

– Ismét a jóindulat övezte az ügyüket – mondta az igazgató. – Hosszas tárgyalás után egyetértettünk abban, hogy tíz nappal meghosszabbítjuk az engedélyt.

– Nagyon szépen köszönöm! – mondta David. – Egyértelmű számomra, hogy Isten az irányító. Ön által válaszolt az imáinkra.

Másnap, miután reggel felszálltak, David és Winston együtt énekeltek: „Dicsérjük Isten, akitől minden áldás ered.”

– Hatalmas kegyelme folytán mindannyian újra és újra áldásban részesültünk! – kiáltott fel Winston.

Isten felhasználta a kis repülőgépet, hogy a látogatók elé tárhassa a dél-amerikai indiánok szükségleteit. Néhány elszigetelt közösség hasznát látta ennek. Araunak általános iskolára volt szüksége. Az ADRA támogatta és segített befejezni az iskola felépülését, gondoskodott némi építőanyagról a Davis Indián Szakközépiskola részére Paruimában, és megszervezte, hogy élelemmel lássák el a falusiakat, akik önkéntesen felajánlották munkálataikat az iskola részére.

Az évek során a keresztény kedvesség az egészségügyi gondoskodással és oktatással karöltve szoros barátságokat alakított ki azokban a falvakban, amelyek korábban barátságatlanul viszonyultak az adventistákhoz.

A repülési engedély tíz napjának lejártához közeledve David egy rádióhívást fogadott a guyanai honvédelem Kairantól negyven kilométerre északra lévő katonai bázisáról. Tizenkilenc katona szenvedett a maláriától. David vérmintákat vitt Kamarangba, mikroszkopikus elemzés céljából, hogy meghatározzák az egyes katonák részére szükséges megfelelő gyógyszeres kezelést. Négy további karitatív repülőút súlyosan beteg páciensek életét mentette meg más falvakban is. Fáradtan, de boldogan, abban a hónapban közel száz órát repült.

A száraz évszakban mindig nehéz volt iható vizet találni. Az egyik páciens, akit David szállított, szennyezett vízforrásból származó hastífusz sújtott. David hálás volt Istennek az ADRA-projektekért, amelyek tiszta ivóvízről tudnának gondoskodni fúrt kutakból a jövőben.

Egy másik jótéteményről is elgondolkodott, amely programjából – a betegségmegelőzésből – származna: Ehhez a nagy kihívást jelentő feladathoz modern technológiát használnak majd, hogy odacsábítsák a falubelieket – videovevőt, videolejátszót, egy kis generátort és egy nagy kivetítő-

ernyőt. Az egészségnevelésről szóló videokazetták angolul, az indiánok nyelvére lefordítva, akawayo és arecuna dialektusban az egész falut vonzani fogják.

Miután David az ADRA-látogatókat visszavitte repülővel Georgetownba, Beckyvel elgondolkodtak Isten vezetésén, ahogyan megmutatkozott gondviselése az életükben. Egy évvel ezelőtt léptek ki hitben az ismeretlen jövőbe, mindenemű saját pénzforrás nélkül. Mi történt azóta, hogy teljesen Istentől függnék? Van otthonuk, elegendő táplálék az egész családnak, egy kis bozótrepülőgép, működő engedélyek és anyagi javak, új leszállópályák elszigetelt falvakban, a javak csodálatos megszorítása, hogy kifizethessék a számlákat, egy bentlakásos szakiskola – minderről Isten gondoskodott. És ráadásként éppen most tudták meg, hogy lányaik teljes ösztöndíjat kaptak egy kitűnő, bentlakásos középiskolába az Egyesült Államokban.

Lehet Istenben bízni, hogy gondot visel gyermekeiről? Teljes mértékben!

*

A tíznapos repülési engedély túl hamar lejárt. David átölelte a feleségét:

– Becky! Üljünk le és beszéljünk! Édesem, el kell mennem. A letiltott repülőgépet le kell parkolni a georgetowni repülőtéren. Időpontot kértem a gép karbantartására ez idő alatt. Felkértem, hogy az ADRA guyanai önkéntes vezetőjeként vegyek részt egy egyhetes szemináriumon a katasztrófára való felkészülésről.

– Hol és ki kért erre? – kérdezte Becky.

– Antigua szigetén. Meghívták az ADRA vezetőit a karibi, nyugati indián és a francia antillák uniójából. Nem szerettem, ha ilyen sokáig itt kell hogy hagyjalak egyedül Car-

losszal és Krisszel, de megpróbálok kapcsolatban maradni veletek rádión keresztül.

Ez idő alatt napenergiával működő akkumulátortöltőt és hordozható akkumulátort használt, hogy naponta kétszer rádiókapcsolatot létesítsen Beckyvel. Messze távol a guyanai őserdőben neki kellett törődnie az előrehaladott maláriától szenvedő súlyos beteg falusi gyerekekkel. Észrevette, hogy a malária elleni gyógyszerek gyorsan apadtak.

Legközelebb, amikor férje kapcsolatba lépett velem, ezt mondta:

– Szükségem van rád, David. A családnak fele távol van, a fiúk és én olyan magányosnak érezzük magunkat itt. Sok páciensnek orvosra van szüksége, nem csak egy ápolónőre... De hálás vagyok, hogy Jézus itt van velünk.

Mihelyt visszatért Guyanába, David felvette a kapcsolatot a repülési igazgatóval, aki az engedélyezéssel kapcsolatban a következő választ adta:

– Sajnálom, de a miniszterrel való megbeszélés értelmében a repülőgép nem szállhat fel a további értesítésig, és ez akár hosszú időbe is telhet.

David igen vágyott arra, hogy csatlakozzon Beckyhez, ezért Winstonnal imádságban virrasztottak:

– Óriási ígéretünk van ebben az igében. Figyelj, Winston: „Nincs bennünk erő e nagy sokasággal szemben, amely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak térdre nézünk a mi szemünk... Így szól az Úr néktek: Ne féljétek és ne rettegjétek e nagy sokaság miatt, mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten.” (2Kráni 20,12.15)

Mégis, David naponkénti látogatása a polgári repülésnél mindig azt az érdektelen választ eredményezte:

– Még nincs hír.

A Beckyvel való rádiókapcsolat csak fokozta aggodalmát. A felesége azt mondta neki:

– Tegnap délután Arau falu vezetője hét órán keresztül gyalogolt Kaikanba, maláriára való gyógyszerekért néhány falubeli részére, beleértve a mi ottani bennszülött misszionáriusainkat is. Csak annyit tudtam tenni, hogy imádkoztam, és sírtam a csalódottságtól, hiszen képtelen vagyok gyógyszerekről gondoskodni ezeknek az embereknek a megfelelő kezelésére, akiket szeretek. Bárcsak ide tudnád őket szállítani.

David a gyönyörű ígéretet idézte: „Mennyei Atyánk ezerféle módon gondoskodik rólunk – ezekről sejtelmünk sincs. Akik elfogadják azt az egy elvet, hogy az Istennek végzett szolgálatot és az Ő tiszteletét mindenek fölé helyezik, azoknak az aggodalmi szertefoszlának, sima ösvény tárul lábuk elé.”*

Másnap, amint Winstonnal együtt a repülőtérrre hajtottak, hogy elvégezzenek valami munkát a repülőgépen, Isten vezetéséért imádkoztak: „Urunk, kérünk, mutasd meg nekünk, mit akarsz, hogy tegyünk.”

Hirtelen kezdett világosan kirajzolódni Isten válasza David elméjében:

– Készüljünk a terjeszkedésre! Winston, az az érzésem, ez a késlekedés Isten felhívása, hogy mozduljunk, haladjunk előre sokkal nagyobb elszántsággal. Azt mondja nekünk, hogy terjeszkedjünk új területek felé, ahol a Biblia-munkások és az egészségügyi gondoskodás iránti igény már évek óta hangzik.

– De David, ez nagyobb repülőgépet és korlátlan belépést jelent a guyanai őserdőbe. Biztos vagyok benne, hogy tudod, a megnövekedett rugalmassággal és szabadsággal, amelyekre majd szükségünk lesz, működési költségeink hihetetlenül felszöknek. És ki fog repülni a második repülővel?

---

* Ellen G. White: *Jézus élete*, 330. o.

– Ismerem a problémákat. Ez ennek az egész tervnek a szépsége – válaszolta David. – A program részére a javak biztosítása mindig teljesen Istenen nyugodott. Az előrehaladás Isten parancsára automatikusan a hozzáférhető erőforrások növekedésével párosul. Nem felvillanyozó?! Minden hitbéli előrehaladás jordáni tapasztalatnak bizonyul, amely a bizalmunkat építi, és ez valójában az Úr csatája, nem a miénk.

Az Úr Lelkével betölte David megállította az autót. A két férfi lehajtotta fejét. Örömkönnnyek folytak az arcukon, amint imádkoztak:

– Istenem, terveinket a te kezébe helyezzük. Kérünk, add, hogy sikerüljön megoldást találni az érintett emberekkel kapcsolatban. Növelj a mi anyagi lehetőségeinket annak jeléül, hogy a helyes irányban haladunk.

Winston hozzátette:

– Drága Atyánk, úgy érezzük magunkat, mintha a Jordán partján állnánk, és lábunk már-már érintené a vizet.

Másnap korán reggel David felhívta a légitaxi-társaságot, és elmagyarázta a tervét.

– Lehetetlen! A biztosító társaság sohasem engedné meg!
– hangzott a válasz

– Kérem, hadd beszéljek a vezérigazgatóval! – kérte David.

– Nem, nem, most nem, viszont átadom az üzenetét.

Még azon a délutánon felhívta valaki a légitaxi-társaságtól:

– Kérem, küldjön nekünk egy levelet, amelyben részletesen kifejti a javaslatát. Mellékelje a pilótájuk szakmai önéletrajzát is.

David azonnal cselekedett. A repülőtéren találkozott a légitaxi főpilótájával:

– Tetszik az elgondolása – mondta és bólogatott.

Másnap David kapott egy üzenetet: „Jöjjön azonnal, hogy beszéljen az ügyvezető igazgatóval és a vezérigazgatóval.”

A két férfi érdeklődéssel üdvözölte Davidet, amint belépett az irodába:

– Tudunk az egészségügyi programjokról, azonban lenne néhány kérdésünk a múltbeli repülési tapasztalatairól a karibi térségben és külföldön. A kérése az, hogy vegyük fel önt a saját felelősségünkre mint a társaság pilótáját, hogy használhassa az egyik Cessna 206-osunkat. Ez minket is érdekel. Javaslatát vonzónak találjuk.

David szíve gyorsabban vert, miközben hallgatta.

– Különösképpen az a tény érdekel bennünket, hogy önnek Piper Seneca típusú minősítése van a guyanai kereskedelmi pilótai jogosítványán. Amint tudja, van egy Senecánk, amely gyakran nem repülhet, mert csak néhány Seneca típusra minősített pilótánk van. Kisegítjük önt a Cessna 206-ossal, ha ön pedig segít nekünk azzal, hogy a Senecát vezeti alkalmi nemzetközi repülőutakon. Azt kérjük, hogy fedezze a kaikani vizsgarepülés költségeit a 206-ossal a mi főpilótánkkal. Később levizsgáztatjuk önt a Senecán is.

David alig tudta lecsillapítani lelkesedését, miközben összefoglalta az indítványt:

– Jól értettem, hogy lesz pár helyi repülőm, ami az egészségügyi misszió programjának rugalmasságát növeli, korlátozások nélkül? És a légitaxi-társaság ideiglenes társasági pilótájaként teljesítek majd szolgálatot?

– Igen, engedélye lesz arra, hogy bárhová repüljön az országban, de először egyeztetnie kell a terveit jóváhagyás végett a főpilótával.

– Nagyon szépen köszönöm. Ez biztosan könnyebbé és olcsóbbá teszi nagyobb látogatócsoportok kezelését, amikor a dzsungelbe viszem őket.

David úgy érezte, mintha a fellegekben járna, miután elhagyta az irodát. „Istenem, a Jordán kezd kettéválni” – gondolta.

Majd ráébredt helyzetének valós voltára. Az Egyesült Államokból érkező, januárra szánt pénzalapját már átutalták, és mindjárt oda is adta a paruimai iskola építésére. Nem maradt elég pénze kifizetni a bérleti díjat, hogy le tudjon vizsgázni a Cessna 206-oson. „Most mit csináljak, Istenem?” – gondolta, és a 46. zsoltár 11. versének ígérete villant fel elméjében: „»Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten.« Igen, engedelmeskedni fogok neked. Egy szót sem szólok a pénzhányomról. Azonban egy kicsit félek olyan összeget felajánlani, amely kilátástalanná teszi, hogy a jelenlegi szükségleteket fedezni lehessen. Mindazonáltal a te parancsaidban benne van a megvalósításához szükséges képesítés is, így aztán elindulok és lefoglalom a repülőt vásárnapra.”

Azt gondolta, még az utazás előnyét is kihasználhatja, hogy a misszió négy tagját a vadonba repíti: Katie-t, legidősebb lányát, Julie-t, egy misszionárius hallgatót és egy francia házaspárt, akik tanulni jöttek Paruimába. Új anyagi támogatás kellett arra a hétre, hogy egyenesbe jöjjön, mert nem számított pénzküldeményre a következő három héten: „Hála neked, Istenem, hogy hagytad, beszéljek Veled a problémáimról, Veled, a világegyetem nagy Istenével. Mindent a te kezébe teszek” – mondta imájában.

Útközben megállt, hogy megnézze az e-mailjeit. Először azt olvasta el, amelyet apjától kapott:

„Drága fiam!

Az elmúlt este Helen Fisher, a gyülekezetünk pénztárosa Marionban (Illinois államban) azt mondta nekem, hogy mivel vakációra megy, úgy intézkedett, hogy a

hozzáférhető pénzt egy kicsit korábban utalja át a guyanai számlánkra. Be is fizette a bankba, hogy felhasználhasd.”

David hódolattal térdre esett: „Milyen csodálatos Isten vagy te! Elintézted, hogy majdnem egyhavi alapjuttatás egy órán belül hozzáférhetővé váljon azután, hogy lefoglaltam a gépet a vizsgához. A Jordán megint teljesen kettévált. »Örvendezz Istennek, ó, te egész föld! Énekeljétek az Ő nevének dicsőségét, dicsóítsétek az Ő dicséretét!«.” (Zsolt 66,1–2)

Majd egy kis szünet után így folytatta: „Azonban, Istenem, tudom, hogy nem tudlak elfárasztani téged. A mi egészségügyi repülőgépünk még ott áll a földön. Tudod, hogy a mi eltervezett evangelizációs munkánk szinte megvalósíthatatlan a kis repülőgépünk nélkül azokon a dzsungelbeli utakon. Sok életveszélyes egészségügyi problémától szenvedő betegnek van szüksége szállításra. Nem maradhatok az ország belsejében a repülőgép nélkül. Szemünk rád tekint. Tudom, hogy meg fogod tenni.”

MEGLEPETÉSEK
ÉS BETEGSÉGEK

Kijelölték az új egészségügyi minisztert. Vajon jóváhagyja-e a terveket, amikor a korábbi miniszter elutasító volt? Amint mentek, hogy találkozzanak vele, David és Winston arra kérte Istent, adja meg, hogy jóindulatra találjanak előtte. Először megálltak, hogy találkozzanak a regionális fejlesztési miniszterrel. Winston azonnal megismerte. Kölyökkorukban együtt nőttek fel. Barátságossága felbátorította őket.

– Élénken érdeklődöm a vadonbeli fejlődés iránt. Biztosíthatom önöket arról, hogy teljes mértékben támogatom a projektet – mondta nekik.

Az a szóbeszéd járta, hogy az új egészségügyi miniszter hetednapos adventistaként nevelkedett, de sok évvel ezelőtt a vallás ellen fordult. Egy újabb felfohászkozással léptek be az irodájába.

Keresztbe font karral ült. Barátságtalan hangvétele bosszúságot tükrözött:

– Beleegyeztem, hogy támogatom a programjukat a tegnapi kabinetülésen, de fogalmam sincs róla, miről is van szó.

David elmosolyodott, és azt mondta:

– Örömmel tájékoztatom erről. Az ország belsejében, a vadonban dolgozunk, hogy partneri kapcsolatot építsünk ki az ön minisztériumával. Azt szeretnénk, hogy vegyenek

igénybe minket, amikor lehetőségek nyílnak oltások beadására és más sürgősségi ellátásokra. Az a célunk, hogy értékes eszköznek tekintsenek minket, a segítségnyújtás eszközeként, hogy javítsuk az őserdőben lakó guyanai lakosok egészségét.

A miniszter elmosolyodott, és láthatóan megnyugodott.

– A mi rádiófrekvenciánkat használják? – kérdezte.

– Nem, még nem kaptuk meg a megfelelő engedélyt – válaszolta.

David arra lett figyelmes, hogy a miniszter firkált valamit a jegyzetömbjébe.

– Küldök egy engedélyt, amely lehetővé teszi, hogy a bázisuk és a repülő közvetlenül kommunikálhasson a regionális kórházzal és a minisztériummal. Már megadtam a támogatást annak a miniszternek, aki a polgári repülési osztályt irányítja. Ha további segítségre lenne szükségük, csak tudásák velem.

A viselkedésében beállt jelentős változástól felvillanyozva David megkérdezte:

– Imádkozhatnánk önnel, Isten áldását kérve a vezetői munkájára? – A miniszter beleegyezett.

Néhány órával később a polgári repülési osztály egyik munkatársa hívta:

– Az engedélyüket megújították. Jöjjenek ide és vegyék át az írásos engedélyt, mihelyt lehet. Mivel a gépnek külföldi regisztrációja van, háromhavonta engedélyeztetni kell, maximum egy évig.

David örömmel szállt le kaikani otthona leszállópályájára, szombatra. Miután elbeszélte családjának Isten vezetése átlomlásait, hozzátette:

– Most imádkozzunk Istenhez, bízunk kell Őbenne, és várunk az Ő segítségét, hogy gondoskodjon egy állandó, négyülékes repülőorról, amit itt helyben lehet regisztráltatni.

– Azt gondolom, Isten már megadta nekünk a választ – mondta Becky, amint kinyitotta Bibliáját. – „Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk a mi bennünk munkálkodó erő szerint, annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre, örökön-örökké. Ámen!” (Eféz 3,20–21)

Elterjedt a hír a falvakban, hogy a repülő ismét működik. Az elszigetelt falvakból egyre több és több segélykérő hívás érkezett. A brazil határ közelében lévő Phillippi faluban a múltban volt már egy adventista gyülekezet. Igen rossz állapotba került, és sok falubeli az ellenséges érzületű két felekezethez tartozott. Az aszály és a folyón történő szállítás hiánya miatt egy betegnek a segélyhelyre hozása több mint négy napot vett igénybe. Amikor David három komolyan megbetegedett falubelit elvitt a kórházba, a korábban ellenséges érzületű falubeliectől és a falu főnökétől szívet melengető választ kapott:

– Ha elhoznám a videofelszerelést, bemutatnátok az egészséges életmódról és a Krisztus életéről szóló videókat? – kérdezte tőlük.

– Igen, kérünk, hozd el. – Mögötte pedig vagy tucatnyi hang kiáltotta: – Igen, igen.

A kerületi prédikátor meglátogatta a népet, amikor David bemutatta a videókat. Az válaszfalak kezdtek leomlani. Beleegyeztek, hogy bemutassák a NET '95-nek nevezett öthetes evangelizációs sorozat előadásait. Válaszul a phillippibeli emberek újjáépítették a gyülekezetet, nagyobbakat építettek, mint amekkora előtte volt.

A két másik falu, Paruima és Waramadong, ahol már voltak adventisták, szintén kérte a NET '95 című sorozatot. Összesen hatvanöt ember döntött úgy, hogy elfogadja Jézust. Kérték, hogy kereszteljék meg őket Paruimában, egy

másik csoport Waramadongban csatlakozott hozzájuk. Philippiben és Chinowiengben csak igen-igen kevés adventista volt. Amint David a régióban végezte az egészségügyi munkáját, üzemanyagot is hozott a generátorok működtetésére, és élelmiszert az evangelizációs munkát támogató csapat részére ezekben a falvakban.

Arau csupán öt évvel ezelőtt lett falu. A lakók elemi iskola létesítéséért könyörögtek. A tanítás három önkéntessel kezdődött – Beverly Godette-tel, egy guyanai tanítóval, David lányával, Katie-vel, és annak barátnőjével, Julie Christman-nel, aki misszionárius hallgató volt. Azonban az idősebb falubeliek is esdekeltek:

– Hadd járjunk mi is iskolába! Egész életünkben annyira szerettünk volna olvasni! Mi is jöhetünk?

– Nagyon sajnálom – válaszolta David –, de nincs hely, és tanító sincs ilyen sok ember részére.

Zavartságukat érezve, hogy visszautasították őket, David és Becky megoldásért imádkozott. A keresztények járhatnának a nappali tagozatra és lehetnének Biblia-munkások, gondolták, de mi legyen a nem keresztényekkel? Nekik is szükségük van segítségre.

– Talán felállíthatnánk egy kis, napelemmel működő közösségi tévéállomást – mondta David. – Egy száz wattos körülbelül huszonöt kilométeres körzetben fogható lenne, és a nyolc faluból hármát-négyet el tudna látni a Mazurini folyó felső folyásánál lévő körzetben. Az egész falu össze tudná adni a szükséges javakat, és venni tudnának egy napelemet, egy akkumulátort és egy tévékészüléket. Akkor mindenki jöhetne és nézhetné.

– Nagyszerűen hangzik. Mivel csak a mi keresztény állomásunkat nézhetnék, egyetlen másik csatornát sem, így az ördögöt a saját térfelén kényszerítenénk térdre – mondta Becky nevetve. – A falubeliek a saját nyelvükön és angolul

is nézhetnék a természetfilmeket, az egészséges életmóddal foglalkozó és a vallásos videókat. De honnan szerzel engedélyt, hogy működtessünk egy ilyet?

– A kormányzattól, az új miniszterelnöktől, magától Samuel Hindstől. Be kell mennem az irodájába, hogy megtudjam a részleteket a titkárától.

A titkár tájékoztatta Davidet:

– Aláírásokat kell gyűjtenie a falvak vezetőitől és az emberektől. Ha ők nem akarják, amit ön kínál, kérését nem tudjuk figyelembe venni.

Egy hónappal később David megszervezett egy összejövetelt a Kaikan körüli terület nyolc falvának összes vallásos vezetője és falufőnöke részére. Elmagyarázta, hogy mi a terve a tévéállomással. Figyelmesen hallgatták.

– Ha szeretnétek ezt, akkor alá kell írnotok ezeket a papírokat.

Az első személy, aki felállt, egy anglikán pap volt. Vette a tollát, és azt mondta:

– Én akarok lenni az első, aki aláírom, hogy mi adventista televíziót akarunk ide.

Elindította a sort. A többi lelkész követte. Nemsokára a tanítók és a falufőnökök is csatlakoztak. David soha nem tapasztalt ilyen egyhangú jóváhagyást, azonban tudta, hogy az egészségügy és a nevelés terén kifejtett munka befolyása teremtett bizalmat, és ez változtatta meg a hozzáállásukat. Az aláírók egy feltétellel egészítették ki: „Ezt a tévéállomást csak akkor engedélyezzük, ha David Gates a működtetés vezetője, vagy olyan valaki, akit ő jóváhagy.”

Az evangélium terjesztésében megnyilatkozó áldások terén Sátán kimutatta gyűlöletét, és egy halálos fegyvert szegezett a népre: a moszkítókat. Egy másik maláriajárvány sújtott le nemcsak Kaikanra, hanem sok környékbeli falura. Három héten belül David családját háromszor is ágyba döntötte a

láz, hidegrázás, fejfájás és hányás. David felépült a Plasmodium falciparum okozta maláriából, de akkor Becky kapta meg egyetlen szúnyogtól, amelyik valahogy bejutott a szúnyoghálón keresztül. David ekkor azonnal elkapta a Plasmodium vivax okozta maláriát. Miután bevette a gyógyszert és kezdett jobban lenni, akkor megint Becky lett beteg. A faluban minden család így szenvedett. Mihelyt az egyik jobban érezte magát, egy másik családtag betegedett meg. Tenni kellett valamit.

Két járványügyi szakember három hetet töltött Kaikanban, hogy több mint száz páciensnek nyújtson egészségügyi segítséget. A családtagok azonban állandóan újrafertőzték egymást. David az ADRA-hoz fordult sürgősségi segélyért. Mivel nehéz volt a pácienseket a sokszori gyógyszeres kezelésekre eljuttatni, egy költséges, de egyszeri, mefloquinnak nevezett kezelés mellett döntöttek, amelynek egyetlen adagja kisöpri a malária több típusát is. Az ADRA Kanada és az ADRA Hollandia jóváhagyta a pénzügyi támogatást, hogy a faluban mindenki egy időben bevehesse ezt a gyógyszert. És további óvintézkedés végett két szállítmány függőágyakra készült, vegyileg kezelt szúnyogháló érkezett az egészségügyi szolgálattól. A helyieket kiképezték, és gondoskodtak anyagokról, hogy ilyen függőágyra szerelhető szúnyoghálót készíthessenek.

Az Amerindián Ügyek Minisztériuma kölcsönadott Davidnek egy permetezőgépet, hogy rovarirtóval és növényi olajjal permetezze le a házakat. Az utóbbival azért, hogy a falak megtartsák a rovarirtót. Svábbbogarak, egyéb bogarak és szúnyogok hullottak le holtan a permetezés után. Az emberek mindennap találtak halott rovarokat a padlón és az asztalon. A falubeliek reménytel telten azért imádkoztak, hogy a hármas védekezés bárcsak kipusztítaná ezt a súlyos maláriát.

David ezután Arauba repült, ahol láthatta, hogy az ott lakókat is szinte kivétel nélkül leverte lábukról a malária. Végzet ér ez a járvány valaha? Dr. Faye Whiting-Jensen, a Davis Memorial Kórház egészségügyi igazgatója Daviddal együtt Arauba repült, hogy személyesen felügyelje az összes ott élő ember kezelését. Az eredmény elsőprő siker volt. Arau lett az egyetlen olyan falu, ahonnan nem számoltak be maláriás esetekről a járvány fennmaradó ideje alatt.

A szerető figyelmesség, amely oly sok beteg emberre kiáradt, néhányuknál lelki növekedést is eredményezett. David mosolyogva mondta:

– Biztosan sok munkát adunk Istennek, hogy csodát tegyen az emberi szívekkel. A mi kis repülőnk három hónapos működési engedélye nemsokára lejár. Akkor még több önkéntes érkezik majd a vadonbeli munkára. – Ekkor szünetet tartott, és a menny felé nézett. – Istenünk, rád várunk. Biztosak vagyunk benne, hogy időben megnyilatkozol.

Isten – akiben megbízhatunk, és aki örül annak, hogy örömet visz gyermekei életébe – mint mindig, most is kinyilvánította magát. Június 11-én Davidet felhívták telefonon a polgári repülési osztálytól.

– A Cessnára vonatkozó repülési engedélyét további három hónapra megújítottuk.

David megosztotta örömét Beckyvel, majd elmondta azt is, hogy mi jár a fejében:

– Remélem, amikor Isten majd a megfelelő embereket arra készíti, hogy vállaljanak önkéntes szolgálatot repülőgépszerelőként és hivatásos pilótaként, akkor ők el is jönnek, hogy segítsenek a munka terhére hordozni.

– Isten gondoskodni fog, amikor jónak látja – biztatta Becky. – Lehet, hogy Isten a menny várótermében tart minket, hogy tökéletesítse a hitünket? Most viszont annak örü-

lök, hogy a Davis Indián Szakközépiskolának nincs adóssága. A jövő héten lefektetjük a vallásos központ és könyvtár alapjait. Túlcsordul a poharunk.

– Így igaz! – mondta David. – Mindennap újabb és újabb kihívásokkal nézünk szembe, és Isten új távlatokat nyit meg Guyanára vonatkozó terveiben. Kíváncsi vagyok, mi a következő elképzelése.

19. fejezet

ISTEN KITARTÓAN HALAD ELŐRE

Georgetownból visszatérve David a kifutópályáról egyes-nesen hazasietett. Lerohant az ösvényen, és Beckyt hívta:

– Isten megint izgalmas dolgokat cselekszik! – újságotla neki.

Becky lejött a lépcsőn, megölelte és megcsókolta férjét.

– Kérlek, ülj le, mielőtt összeesel! – mondta Davidnak. – Hallgatlak.

– Emlékszel, hogy beszéltem neked a Kamarangi Polgári Repülés birtokában lévő nagy jelzőtoronyról? Nos, hajlandók megengedni nekünk, hogy kibéreljünk egy helyet a tornyon, ahová elhelyezhetünk egy tévéközvetítő antennát. Isten arra készítetted, adjak be egy jelentkezési lapot és kérjek időpontot a miniszterelnöktől meghallgatásra, hogy megbeszéljem vele egy tévéállomás engedélyének kérdését Kamarang részére.

– És mi történt?

– A miniszterelnök negyvenöt perccel később érkezett. A biztonságiak végigvizsgálták a fémkeresővel, hogy nincs-e nálunk fegyver. Végül bevezettek minket, Winstont és engem a miniszterelnök irodájába. Az asztalánál állt és mérges arcot vágott, közben néhány papírlapot rakosgatott. Anélkül, hogy felnézett volna, emelt hangon kérdezte:

– Miért jöttek?

Háromszor megismételte, egyre hangosabban. Hallgatunk, amíg szünetet nem tartott.

– Szeretnénk megköszönni önnek a kiváltságot, hogy eljöhettünk és találkozhattunk önnel – fogtam bele. Erre így szólt:

– Hagyja abba! Azt mondja meg, hogy mit akarnak.

Odasúgtam Winstonnak:

– Mondd el neki te, közben én majd imádkozom.

Végül a miniszterelnök felnézett, és a székekre mutatott:

– Üljenek le! – parancsolta. Hirtelen odajött hozzánk, és odakiáltott az öröknek:

– Küldjék ide azonnal a közigazgatási államtitkárt!

Mi pedig abban a néhány pillanatban így imádkoztunk: „Istenünk, bajban vagyunk. Kérünk, lépj közbe! Küldd el Gábrielt, vagy a te hatalmas Lelkedet, vagy tégy bármit, ami megváltoztatja nyers viselkedését!”

– Hűha, micsoda fogadtatás! – jegyezte meg Becky. David folytatta:

– Amikor a közigazgatási államtitkár bejött, Winstonra nézett és megkérdezte:

– Milyen nemzetiségű ön?

– Guyanai vagyok.

– És ön? – nézett rám.

– Az Egyesült Államokból jöttem – mondtam.

– Mi az ön bevándorlási státusza pillanatnyilag? – Követelőző hangon beszélt, mint a miniszterelnök.

– Már közel két éve Guyanában vagyok – mondtam –, egy évre szóló munkavállalási engedéllyel, amit megújítottak a következő évre. – Akkor a miniszterelnökhöz fordultam, és azt mondtam:

– Feltételezem, uram, hogy tudja: az ön feleségével dolgoztunk együtt egy leégett ház helyreállításánál Arauban,

ahol az ott lakók mindenüket elvesztették. – Amikor ezt mondtam, mindkét férfi lecsendesedett.

– Isten Lelke és az angyalok bizonyára mindent megtettek, hogy békét vigyenek abba az irodába – mondta Becky.

– Így van – válaszolta David. – Olyan volt, mintha valaki felkapcsolta volna a villanyt. A miniszterelnök leült, kezébe temette az arcát, és ott ült mozdulatlanul legalább egy percig. Amikor felemelte a fejét, azt mondta: „Uraim, örülök, hogy eljöttek. Sokat hallottam a munkájukról. Miben segíthetek önöknek?” Nem ugyanaz az ember volt. Jézus felelt az imádságunkra. Attól a pillanattól kezdve mind a négyen Guyanáról, az őserdőről és szükségleteiről beszélgettünk, és arról, hogy milyen típusú tévéállomás működjön azon a területen. Említettek néhány technikai problémát, és igen nagy érdeklődést tanúsítottak, amikor elmondtam néhány tapasztalatunkat a Guyanáért végzett munka kapcsán. Úgy éreztem magamat, mintha négy régi barát jött volna össze egy baráti csevegésre.

– Milyen nagy csoda, hogy megváltozott a viselkedésük! Csak Isten jelenléte tudja elűzni a gonosz angyalokat. Sokat beszélt a miniszterelnök? – kérdezte Becky.

– Igen, jókat neveltünk, amikor tréfákat és anekdotákat mesélt kenus útról a Kamarang folyón Waramadongig aztán Paruimába. Kihangsúlyoztam, hogy milyen szoros közösségben munkálkodunk a kormányzati hivatalokkal, biztosítottam őket arról, hogy a mi egészségügyi evakuálási szolgálatunk minden szükségletet szenvedő emberre kiterjed, nem teszünk különbséget azon az alapon, hogy ki melyik egyházhoz tartozik. Egyformán részesednek az egészségügyi ellátásban. Legalább negyvenöt percig beszélgettünk.

– Támogatják ezt az új tévéállomást? – kérdezte Becky.

– Igen, mindketten kifejezték bizalmukat, és megígérték, hogy engedélyt és támogatást kapunk. Elmondtam, hogy a kö-

vetkező napon találkozik a kabinetjével. „Holnap megkapják a választ” – mondta.

David folytatta:

– Mielőtt elmentünk volna, megkérdeztem tőlük, nem bánnák-e, ha néhány szóban imádkoznánk. Beleegyeztek. Arra kértem Istent, áldja meg őket fontos felelősségükben, vegye körül őket jelenlétével és védelmével, és adjon nekik bölcsességet munkájukban. Úgy tűnt, hogy értékelték.

– David, ez a tapasztalat azt jelenti számomra, hogy az idő nagyon rövid – mondta Becky. – Úgy vélem, Isten azt akarja, gyorsabban mozduljunk Guyana más területei felé.

– Igazad van. Amikor megkötöttük a szerződést a Frequency Management Unittal (az FCC megfelelője Guyanában), az az ember azt mondta: „Felhívott minket a miniszterelnök. Ki kell adnunk önöknek a tévéállomásra vonatkozó engedélyt, amit kértek.” Még azt is megkérdezte, hogy hajlandók lennénk-e felépíteni egy második tévéállomást is Lethemben, a brazil határ mellett lévő városban. Mivel ez az egyetlen vallásos tévéállomás Guyanában, ez a műsorszóró szolgálat sok-sok ezer ember otthonába fog eljutni.

– Isten valóban válaszol az imáinkra – mondta Becky, és felnézett az égre.

– Még valamit el kell mondanom, Becky. Amint tudod, Isten arra készítette barátunkat, Dan Peeket, az elektromérnököt, hogy önkéntesként dolgozzon velem a tévéállomás felállításán és beüzemelésén. Miközben a két műholdvevő parabolaantennát megszereztük a vámhivataltól a NET '98 sorozat részére, megállt a Frequency Management Unitnál néhány szükséges technikai jellegű ügy tisztázása végett. Megtudta, már megkapták az eligazítást a kabinettól, hogy járjanak el és adják meg az engedélyt a tévéállomásra.

– Bámulatos! A dolgok ritkán haladnak ilyen gyorsan Guyanában.

– Ezt figyeld: elmondták, hogy használni tudjuk majd a 7. csatornát. Éppen azt a csatornát szerettük volna megszerezni, a kereskedelmi hullámsávhoz való közelsége miatt. Ugyanakkor sokkal olcsóbb. A hetedik napi szombat miatt a hetes szám jelentősége is tetszik.

– Mondj valamit a NET '98-ról, amely októberben kezdődik. Hová teszitek a két parabolát Georgetownban?

– Dan is lejön, hogy segítsen nekem beüzemelni. Az egyiket a Smyrna gyülekezetre helyezük fel, ahová Winston jár, a másikat pedig a linden gyülekezetre. Mindkét gyülekezet arra készül, hogy közvetítsék a NET '98-at. Smyrna készített egy nagy sátrat, hogy gondoskodjon a várt látogatókról. Sok érdeklődő embert találtak a házról házra végzett látogatás során. Tudom, hogy Isten Lelke nagy dolgokat végez majd ezen a területen a NET '98 evangelizációs sorozat által.

Ettől kezdve Davidnek sűrű volt a repülési programja, mivel egészségügyi és fejlesztési támogatással szolgált a Kaikan körüli nyolc falu részére. Továbbá szomorú hírek érkeztek Phillippiből. Távolléte alatt abban a faluban nyolcan meghaltak maláriában. Új üzemanyag- és olajkészleteket szállított a négy láncfűrész részére, amelyeket arra használtak, hogy fát vágjanak a második paruimai iskolaépület számára. Láta a szépen oszlopokba rendezett gerendákat, amelyek arra vártak, hogy felhasználják őket, mihelyt elkezdhetik építeni a kamarangi tévéállomás épületét.

David komoly problémával nézett szembe. Rájött, nincs elég pénze, hogy kifizesse a favágók munkáját júliusban. Honnan szerez elég pénzt, hogy fedezze az augusztusi fizetéseket és a szeptemberiek egy részét? Isten biztosan közbeavatkozik, amint oly gyakran tette korábban, és gondoskodik a szükséges pénzről. Imádkozott és várt. Azonban nem történt semmi.

FELHÍVÁS ÁLDOZAT-
VÁLLALÁSRA

Davidnek sürgősen az Egyesült Államokba kellett utaznia. Az utazás kijelölt időpontja egyre közeledett. Az adományok meg sem közelítették azt az összeget, amelyre szükség volt, hogy anyagilag egyenesbe jöjjenek. Vette a tollát és összeírta az adósságait. 1500 dollárra volt szüksége, hogy kifizesse az augusztusi és szeptemberi béreket, 1000 dollár kellett a repülőgép üzemanyagára, 1500 dollár a tető és a kamarangi tévéállomás építkezésének anyagköltségeire, és további 1000 dollár, hogy felállítsák a második NET '98 parabolaantennát és műholdvevőt.

Ismét mennyei Támogatójához fordult: „Istenem, megint bajban vagyok. Csupán 2000 dollárnyi készpénzem van, és még legalább 2000 kellene. További 1000 dollár megoldaná az azonnal kifizetendő bérek és építőanyagok problémáját. Így nyernék néhány napot, hogy kifizessem az üzemanyag és műholdvevő számláit a városi bankban. Csütörtök reggel van. Péntek az utolsó banki nyitvatartási nap, és vasárnap éjjelre szól a repülőjegyem az Egyesült Államokba. Igen nagy szükségem van a te segítségedre. A helyzet kétségbeejtő, ám lehetetlen volta számodra nagy lehetőség.”

Mivel David tudta, Isten korábban is gondoskodott anyagiakról, segélyről úgy, hogy pénzt helyezett el a pénztárcájába, bizakodva vette a 2000 dollárt és elrepült Kaikanba, több

mint 300 kilométerre a dzsungelbe, ahol nem voltak bankok, és semmi lehetőség nem volt, hogy további néhány ezer dollár készpénzhez jusson. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Isten újra ellátja a szükséges anyagiakkal, és majd további 2000 dollárt tesz a pénztárcájába éjjel, amíg alszik.

Röviddel azután, hogy földet ért Kaikanban, egy bányász jött oda hozzá, ezzel a kéréssel:

– Kérem, vigyen el engem Georgetownba. A feleségem nagyon beteg, ezért vele kell lennem.

– Sajnálom, de nem terveztem, hogy Georgetownba repülök vasárnapig. Azonban holnap reggel elviszem Kamarangba, ahol felülhet egy kereskedelmi járatra – válaszolta David.

Jól kipihente magát azon az éjszakán, és semmit sem aggodott a szükséges anyagiak felől. Másnap reggel igen jó hangulatban fogott hozzá reggeli áhítatához. Újra élvezettel olvasta Illés és az özvegyasszony történetét. Lelkében dicsérte az Urat, amiért betöltötte a szükségletet és a további 2000 dollárért, amelyről tudta, hogy Isten beletette a pénztárcájába az éjszaka folyamán.

A hálaadó és dicsőítő imádság után eljött az idő, hogy számba vegye a bizonyítékokat. Emlékezett rá, hogy a múlt évben, amikor Isten olyan csodálatos módon átváltotta a 200 dollárt 1050 dollárra, David bizakodva várta, hogy az előző napi 2000 dollár mostanra 4000 dollárrá változik. Elkezdett számolni: 100, 200, 400, 500, 1000, 1500, 2000. Újra megszámolta, de csak 2000-ig jutott.

– Hogy tehetted ezt velem, Istenem? – kérdezte. – Tudod, hogy csak a fele áll a rendelkezésemre annak, amire szükségünk van ebben a hónapban ahhoz, hogy fedezzük a minimális kiadásokat. Hogyan csinálhatnék 2000-ból 4000-et?

Feldúlt volt és csalódott. Úgy érezte, Isten magára hagyta őt. Elméjének felhevült állapotában elfeledkezett az ígér-

ről: „Mennyei Atyánknak ezer útja van, hogy gondoskodjon rólunk, amelyekről semmit sem tudunk.”*

Éppen úgy, ahogyan egy évvel korábban hallotta, David felismerte azt a halk, szelíd hangot, amely azt suttogta neki: „Használd, amid van.” – „Ez a probléma. Nincs semmim” – gondolta magában ingerülten. Mivel hozzászólt ahhoz, hogy mindennap beszélget Istennel, szünetet tartott, mert tudta, Isten meghallgatta és válaszolni fog. Amíg várt, szeme mellette, az ágyon fekvő számítógépre tévedt. „Nem kaptál egy ajánlatot a múlt héten, hogy megveszik a laptopodat 2000-ért?” – folytatta a hang a gondolataiban.

Davidnek eszébe jutott, hogy Pam Nickel, a legújabb önkéntes tanító a parui mai iskolába laptop nélkül érkezett. Arra kérte őt, hogy vegyen neki egy hasonlót. Úgy döntöttek, az övé lehet a Davidé, miután elutazik. Aztán majd lecseréli egy újra, amint megérkezik az Egyesült Államokba. Pam átadott neki egy 2000 dollárról szóló csekket.

„De Istenem! – kezdett David ellenkezni. – Tudod, hogy az utóbbi tizenöt év alatt, amikor egy számítógépet eladtam, mindig gondosan félretettem az árát, hogy abból egy másikat vehessek. Képtelen vagyok meglenni számítógép nélkül. E-mailezésre, beszámolók, digitális fotók készítésére, weboldalak kialakítására, pénzügyi feljegyzésekre, mindenre ezt használom. Hogyan tudnék számítógép nélkül dolgozni?”

David fejében ismét egy nem szívesen fogadott gondolatot érzékelt: „Isten nem ért egyet az elképzeléssel?”

Kétségbeesésében hangosan imádkozott: „Várjunk csak egy kicsit. Istenem, biztosan tudod, hogy a számítógép milyen fontos helyet foglal el a munkámban. Az nem lehet, hogy arra célzol, a számítógépem árát kellene a fizetésekre felhasználni. Teljesen ellehetetlenülök számítógép nélkül. Hacsak

---

* Ellen G. White: *Jézus élete*, 330. o.

nem hozod egyértelműen a tudomásomra, hogy ezt akarod, nem használhatom fel azokat a »szent anyagiakat« másra, csak arra, hogy vegyek egy másik számítógépet. – Azonnal a tudatába villant a gondolat: – Hogyan várhatod másoktól, hogy áldozatot hozzanak, és anyagiakat küldjenek, ha te magad nem vagy hajlandó adni, amikor az fáj neked?» – kérdezte önmagától. A Szentlélek beszélt hozzá?

Az évek során összegyűjtött bibliai ígérek egész sora villant át elméjén gyors egymásutánban: „Adjatok, nektek is adatik, jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színgeltet adnak a ti ötletekbe...” (Lk 6,38) „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az Ő gazdagsága szerint, dicsőségesen a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,19) „Hű az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt.” (1Thess 5,24) „Mert mindezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz, ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, odavetette.” (Lk 21,4) „Mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

David elméjében a küzdelem, a vergődés néhány pillanatra felerősödött. Aztán eljött az engedelmség békéje. Még mindig a térdén maradva David „megadta magát”: „Rendben van, Istenem, meggyőztél. Felhasználom a számítógépre adott csekket, hogy kifizessem a számlákat. Éppen elég arra, hogy a legégetőbb szükségleteket fedezze. Rád bízom a másik számítógép megvételét. Ha azt akarod, hogy legyen nekem, szerezni fogsz egyet valahogyan.”

Ábrahám jutott az eszébe, akitől azt kérte Isten, hogy áldozza fel a saját fiát. Azonban megadása nyomán negatív érzelmei elillantak. Döntése békességet hozott, viszont egy kis lehangoltság költözött a szívébe, amikor arra gondolt, hogy számítógép nélkül kell dolgoznia és élnie.

Azonnal eltervezte, hogy elrepül a georgetowni bankba, hogy beváltsa a számítógépes csekket. Üzenetet küldött a

bányásznak, hogy jöjjön gyorsan a felszállópályára, aki amikor meglátta Davidet, örvendezve felkiáltott:

– A múlt éjjel hosszú idő után először imádkoztam Istenhez. Arra kértem Őt, valamiképpen gondoskodjon számomra valamilyen megoldásról, hogy eljussak Georgetownba és megvigasztalhassam a feleségemet. Meg vagyok döbbenve, hogy ilyen gyorsan válaszolt.

– Ugyanaz az Isten változtatta meg az én elképzelésemet is ma reggel, amikor imádkoztam, és visszaküldött engem a városba annak ellenére, hogy nem is akartam odamenni – mondta neki David.

Miután leszálltak Georgetownban, együtt imádkoztak a repülőtéren, továbbá adott a bányásznak egy példányt Roger Morneau *Az ima ereje* című könyvéből.

Isten David veszteségérzetét örömmre változtatta, mert azal az elhatározásával, hogy engedelmeskedik, Isten egy másik ember imádságára adott válaszában a részévé vált. Talán Isten felhasználja az ő példáját, hogy mások szívét is arra indítsa: hozzanak hasonló áldozatokat Isten műve javára.

Ezután beváltotta a csekket a bankban, felvett néhány építkezési anyagot, és sietett vissza a reptérre. Két páciens várt a gépnél, hogy visszatérjenek a vadonba. David feltöltötte a repülőgépet üzemanyaggal, bekötözte az utasokat, aztán eszébe jutott, hogy még nem ellenőrizte az e-mailjét.

Mivel még nála volt a laptop (vasárnap akarta átadni Pamnak), berohant a légitaxi-irodába, rácsatlakozott a telefonvonalra és letöltötte e-mailjeit. Noha nagyon sietett, időt szakított arra, hogy átfussa a beérkezett tizennyolc üzenet témajegyzékét. Az egyik, mely apjától jött „anyagiak” címmel, megragadta figyelmét. Gyorsan elolvasta:

„Fiam, édesanyád és én múlt éjjel késztetést éreztünk a Guyanában végzett munka sürgős voltát illetően. In-

dítatva éreztük magunkat, hogy Isten ottani művének szükségleteit fedezzük. Írtunk egy 4000 dollárról szóló csekket, amit azonnal be fognak fizetni a guyanai számlátokra. Apa.”

Isten újra megtette. Közbelépett, hogy gondoskodjon az Ő művéről. Nem tett pénzt David erszényébe. Nagyobb csodát tett. Megváltoztatta a szívét, és szülei szívét is arra indította, hogy tegyenek mindent az áldozati oltárra. David tudta, hogy nem volt több spórolt pénzük, mint ahogy neki sem volt pénze pótolni a számítógépet. Isten most megáldotta mindkettőjüket azért, hogy áldozathozatalra szólította fel őket. Tudta, hogy örömmel hoztak valódi áldozatot, ahogyan ő is örömmel odaadta a számítógépét. Isten áldásai az adást nyereségre változtatják, ami további adáshoz vezet. Engedelmes gyermekei által munkálkodva Isten megszorozza a javakat.

Miközben visszafelé ment a repülőgéphez, David Istent dicsérte:

„Nagyon boldog vagyok. Bízál bennem, amikor arra kérést, adjam oda azt, amire a leginkább szükségem volt. Nincs kétségem afelől, hogy majd gondoskodsz arról is, amire szükségem van, amikor és ahogyan jónak látod. Egy napon majd megadod nekem szívem vágyait. Köszönöm neked a kiváltságot, hogy teljesen hit által végezhetem a munkámat. Bárcsak ez az egyszerű tett ma másokat is arra bátorítana szerte a világon, hogy kötelezzék el magukat teljesen melletted, és mindenüket adják oda neked. Drága Atyám, szeretlek téged, és bizonyos vagyok benne, hogy tudsz és fogsz is gondoskodni arról, ami a tiéd.”

Fellelkesülve azon, ahogyan Isten gondoskodott róla, David úgy döntött, a teljes 4000 dollárt azonnal az iskolára fordítja, és megkettőzi az építőmunkások számát.

Amikor megérkezett az Egyesült Államokba, néhány napot számítógép nélkül töltött. Elveszettnek, rokkantnak és mezítelennek érezte magát, mintha elvonókúrán esett volna át. Ez idő alatt kapott egy e-mailt az apja számítógépén a közép-amerikai divízió elnökétől, Israel Leitótól:

„Összegyűjtöttem némi pénzt, személyesen neked. Szeretném, ha vennél magadnak egy műholdas mobiltelefon. Tudom, hogy hasznát vennéd.”

Néhány nappal később felötlött benne a gondolat: „Az elnök talán felhatalmaz engem, hogy valami mást vegyek, ne mobiltelefon.” Megtudta, hogy az elnök nincs a hivatalában. Brazíliában volt az évenkénti tanácsülésen. Így aztán David is e-mailt küldött neki:

„Nagyon köszönöm a mobiltelefon-vásárlásra vonatkozó felajánlásodat. Azonban megengednéd nekem, hogy helyette inkább egy laptopot vegyek?”

A válasz:

„Kedves barátom és ösztönzőm, a pénz a tiéd. Olyan felszerelés vásárlására használhatod, amilyenre a leginkább szükséged van.”

David hálás szívvel ezt tette. Isten megtetézte ajándékát egy jobb, gyorsabb lappal, mint amilyen az előző volt, amit eladott. Azt gondolta: „Mi igazából sohasem hozunk áldozatot Istennek, mert Ő mindig valami jobbat ad helyette!”

David élénken emlékezett arra az 1993-ban történt eseményre, amely felkeltette érdeklődését a hírközlés iránt. A tévéosztályon sétált a Sears Áruházban, Chattanooga-ban (Tennessee), amikor hirtelen meghallotta dr. Gordon Bietz, a collegedale-i gyülekezet vezető prédikátorának ismerős hangját. Éppen David közeli barátja és iskolatársa, Stephen Ruf készítette vele tévéinterjút. A beszélgetés Koresh és szektája texasi kormányzati ostromával foglalkozott. David előző nap hallotta a Nemzeti Közszoigálati Rádiót, amint nyilvánosságra hozott egy hamis információt, amely összefüggésbe hozta ezt a szektát az egyházzal. Noha a generálkonferencia gyorsan lépett, hogy helyesbítsen, David emlékezett, milyen kiszolgáltatottnak érezte magát, amikor látta és hallotta, hogy a közvéleményben mennyire gyorsan lehet előítéletet ébreszteni egy embercsoport ellen, hamis információk terjesztésével.

Most nézte a tévét, és látta, amint dr. Bietz tisztázta a félreértést. „Isten fel tudta használni Stephent a tévéállomáson végzett jelenlegi, felelősségteljes munkája folytán” – tűnődött.

Hirtelen az egész életét megváltoztató gondolat támadt benne: „A leghatékonyabb módja annak, hogy egy válsággal foglalkozzunk, ha jó előre felkészülünk rá. Túl késő akkor kezdeni, amikor a válság már kirobbant. Uram, ha valaha megajándékozol egy kedvező lehetőséggel, hogy kiala-

kítsak egy hírközlő hálózatot, nem fogom elszalasztani” – határozta el.

A guyanai miniszterelnöknek az első tévéállomásra vonatkozó támogatásától készítette David elhatározta, engedélyt szerez, hogy felépítsen egyet Georgetownban. A kormány válasza határozott nem volt. Azonban néhány hónappal később ismét beadott egy kérelmet, melyre a válasz ugyancsak elutasítás volt. Az indoklás ugyanúgy hangzott: „Nem akarunk efféle tévéállomást ebben a városban.”

David újra Istentől kért bölcsességet, és imájára megint ez a válasz érkezett: „Használd azt, amid van!”

„Van egy sorozatom a NET '98 kazettákból. A kereskedelmi tévé használata azonban pénzbe kerül. Kérlek, Uram, mutasd meg az utat, hogy merre menjek” – mondta imájában.

Nem sokkal később egy asszony hívta fel telefonon az Egyesült Államokból:

– Gates testvér, ti valamilyen különleges segítségért imádkoztok. Isten készítette arra, hogy felhívjalak téged.

David így válaszolt:

– Ritkán hozom nyilvánosságra, hogy miért imádkozom, de ha Isten készítette téged, elmondom neked, milyen különleges dolgot kértem Tőle. A NET '98-at sugározzuk műhold segítségével két gyülekezetben, kedvező fogadtatással. Isten megértette velem, hogy azt akarja, közvetítsük ezt a sorozatot az egész georgetowni körzetben. Viszont a kormányzat képviselői nem engedélyezték, hogy saját tévéállomást működtessünk, ezért szeretném feltenni a kereskedelmi tévé műsorába.

– Mennyibe kerül ez?

– Guyanában a televíziózás meglehetősen olcsó. Trinidadban körülbelül tízezer dollárba kerülne, itt csupán háromezerbe.

– Pontosan ennyi pénzem van. Holnap küldöm a háromezer dollárt – mondta az asszony.

David gyorsan kapcsolatba lépett a 13-as csatornával, és megállapodott velük, hogy a NET '98-at heti három napon sugározzák tíz héten keresztül, és 1999. március 19-én kezdik. Mivel a sorozat az Egyesült Államokban már befejeződött, David e-mailt küldött mindenkinek, és elkért minden megmaradt Bibliát, füzetet, információs táblát, borítékot, válaszlevezető-lapot, Biblia-tanulmányt, tanulmányvázlatokat és brosrát: „Küldjétek el apámnak az illinois állambeli Annába – írta –, ő pedig majd továbbküldi Guyanába.” David közel ötszáz kilónyi anyagot kapott szerte az Egyesült Államokból. Két raklapnyi anyagot engedtek át vámmentesen. A területi adminisztrációval szoros együttműködésben, a körzet valamennyi gyülekezete kapott az anyagokból.

Szinte minden gyülekezeti tag részt vett az előkészületekben. Egy telefonos segélyvonal, melyet egy prédikátor felelőse működtetett, válaszolt a telefonálók kérdéseire. A prédikátorok és gyülekezeti vének imacsoportokat és látogatókat fogadó csoportokat szerveztek. A fiatalok brosrákat terjesztettek magánházaknál és nyilvánosan. Nagy hirdetések jelentek meg a vasárnapi újságokban. Isten a rádióban közzétett hirdetéseket is megáldotta, mert ezek is sok-sok hallgatót vonzottak. Csak úgy záporoztak a kérések az ingyenes anyagokért.

Baptista és pünkösdisták prédikátorok és tagok szinte valamennyi felekezetből – még hinduk és muszlimok is – azt mondták, hogy olyan igazságokra leltek, amelyeket régóta kerestek. Kormányhivatalokban és bankokban dolgozó emberek, a felsőbb osztály tagjai, magasan iskolázott emberek a városban is felhívták a segélyvonalat, és ingyenes könyveket és Biblia-tanulmányokat kértek. Sokan kérdezték:

– Ki szponzorálja ezt a sorozatot? Szeretjük Dwight Nelson stílusát.

A válasz így hangzott:

– Egy csoport az Egyesült Államokból.

A georgetowni hetednapi adventista gyülekezetek készen álltak, amikor a szónok, Nelson a szombat igazságát tárta fel. Sok látogató elfogadta a tévén keresztül közzétett meghívást, hogy jöjjenek a helyi gyülekezetbe. Egy pünkösdista prédikátor, akit mélyen megérintett mindaz, amit megtudott, azt mondta:

– Évek óta prédikátor vagyok, de még soha nem hallottam a szombatról. Amikor előadta ezeket az igazságokat a maga gyülekezetében, felkértek egy adventista vendégevangelizátort, Osmond Baptist testvért, hogy személyesen beszéljen a szombat igazságáról. Maga a prédikátor és gyülekezetének számos tagja elfogadta a szombat igazságát.

A NET '98 óriási hatást gyakorolt Guyanára. Sokan telefonáltak megköszönni a tévé igazgatójának, hogy ilyen magas színvonalú programokat közvetítettek.

Ebben az időben David és Becky e-mailt kapott az egyik egyesült államokbeli közeli barátjuktól, amely sokkolta és megsebezte őket. Tele volt bírálgatással és vádaskodással. Igaz lehet-e a kritika? Megértették, hogy amikor Isten megpróbál elérni bajban lévő embereket, gyakran közeli barátokat használ fel. Ezért aztán úgy döntöttek, hogy elfogadják ezeket a bíráló észrevételeket mint feltételezhetően igaz álláspontokat.

David és Becky könnyes szemmel letérdeltek és megvallották gyengeségeiket Istennek. David így imádkozott:

– Drága Atyánk, te tudod, hogy néhány ember kritikával viseltetik sok elgondolás és vállalkozás iránt, amelyek megnyíltak ebben a szolgálatban. Elámultunk azokon a lehetőségeken, amelyeket az önkbe helyeztél. Ez a te missziód, nem a miénk. Mi kitarjuk a kezünket, és készséggel hagyjuk, hogy alakuljanak tovább ezek a szívünkhöz közel álló vállalkozások. Nem azért teszünk így, mert elcsüggedtünk, ha-

nem hittel cselekszünk. Teljesen a te kezébe helyezzük a guyanai művet.

– Igen, drága Istenünk – mondta Becky, csatlakozva az imádsághoz –, tudjuk, hogy újra megerősítheted az elhívásunkat. De ha nem, hisszük, hogy találsz valaki mást, aki elvégzi ezt a munkát. Ezekben az években elkápráztattál bennünket megbízható voltoddal, ahogy minden egyes hónapban egyre nagyobb és nagyobb kockázatot vállaltunk. Rájöttünk, nem tudunk téged felülmúlni azzal, amit adunk. Minél többet adunk másoknak, annál többet kapunk Tőled.

David folytatta az imádságot:

– Nem kell téged emlékeztetnünk, Istenünk, arra, hogy ebben az évben harmincszor-egyvenszer nagyobb havi vállalkozásokba vágtunk, a két évvel ezelőtti havi kétszáz dolláros költségvetésünkhöz képest. Tapasztaltuk az igazságot, hogy „a menny Urának szolgálatában bölcsen és gazdaságosan felhasznált kevés hatalmasan megsokasodik a szétosztás során”.*

Becky így fejezte be imádságát:

– Dicsőítünk téged, és köszönjük neked, Urunk, hogy arra tanítasz bennünket, osszuk szét, amink van, és miközben adunk, Krisztus majd betölti minden szükségletünket (*Bizonyítételek*, VI. köt., 345. o.). Ha nem nyilvánítod ki akarodat másképpen, hazamegyünk az Egyesült Államokba. Meghosszúsítottuk ezt a fájdalmas döntést, mert nem akarunk ellenszeggülni akaratomnak. Ámen.

David és Becky úgy érezte, hogy a Szentlélek megújult odaszánásra készítette őket. Kart karba fonva térdeltek, és azért könyörögtek, Isten tegyen valami különlegeset, hogy újra megerősítse Guyanába való elhívásukat.

---

* Ellen G. White: *Jézus élete*, 371. o.

Még aznap este egy Kirk Thomas nevű adventista prédikátor felhívta Davidet:

– A szállásadóm arra kért, hogy keresselek fel téged. Ő a 2-es csatorna tulajdonosa. A felesége úgy döntött, hogy a NET '98 hatására megkeresztelkedik. Ő és családja még gyermekként ismerték meg az adventista üzenetet, de azután úgy döntöttek, hogy elhagyják. Rá és férjére kedvező hatást tett, ahogyan Dwight Nelson képviselte a bibliai igazságokat, és üzentek, hogy kapcsolatba akarnak lépni veled.

David igen megörült a meghívásnak, és azt remélte, ingyenes műsoridőt akarnak felajánlani neki, vagy kis költségű lehetőségét jövőbeli műsorszórásokra. Thomas lelkes megszervezte a látogatást David részére, hogy két nappal később találkozzon velük.

A Washington család örömmel üdvözölte Thomas lelkeszt és Davidet gyönyörű otthonukban. Amint ott ültek együtt a szellős verandán és narancslevet iszogattak, Mr. Washington a következőket mondta:

– Örültünk annak, amit a 13-as csatornán láttunk. A feleségem nemrég lett adventista. Egy napon valószínűleg én is csatlakozom hozzá. Lelki célokat szem előtt tartva építettük ki a tévéállomásunkat. Isten közreműködésével jutottunk hozzá ehhez az állomáshoz. Újabban hallottunk az ADRA-val végzett munkájukról és arról, amit ön végez a repülési és egészségügyi szolgálattal, és a vadonbeli nevelési-oktatási tevékenységükről. Megtudtuk, hogy újabban a műsorszórásba is belefogtak. Feleségem és én szeretnénk valami különlegeset felkínálni önnek. Hisszük, hogy Isten azt akarja, a tévéállomásunk tulajdonjogának ötven százalékát adjuk át önnek.

David visszaemlékezett a több mint egy évvel korábbi kudarcélményére, amikor egy tévéállomás felépítése céljából engedélyért folyamodott Georgetownban. Mintha Isten azt mondta volna: „Várj rám, David! Amikor elérkezik az ideje,

nem okoz nehézséget, hogy egy teljesen működő tévéállomást adjak neked.”

Washington folytatta:

– A tévéállomás teljes adminisztrációját át akarom adni önnek, használja a legjobb belátása szerint, hogy előbbre vigye a missziójukat. Benne maradok én is annyira, hogy biztosítsam, a tévéállomás ne fusson bele rejtett akadályokba, legyenek azok akár jogi, akár politikai természetűek. Az a célom, hogy a tévéállomás adásban maradjon, sőt teljes kapacitással üzemeljen.

A Washington házaspár elvitte Thomast és Davidet a tévéállomásra.

– Használhatják a teljes kétszintes épületet, legjobb belátásuk szerint. Lehet stúdió vagy alkotói központ is. Mi a gazdasági stratégiájuk az állomás működtetését és esetleges bővítését illetően? – kérdezték.

– Filozófiánk egyszerű: isteni támogatás. Minden megmozdulásunkban teljesen Istentől függünk, a működtetés és az anyagiak ráfordítása terén is, hónapról hónapra.

– Engem ez megnyugtat – mondta Washington nyomatékosan. – Vigye az állomást, és működtesse!

David alig tudta kivárni, hogy elmondhassa ezt a csodálatos hírt Beckynek:

– Isten éppen most vitt végbe egy másik csodát. Emlékszel a két nappal ezelőtti imádságunkra? Nemcsak megerősítette világos, erre a szolgálatra vonatkozó elhívásunkat, de meg is tetézte azzal, hogy adott nekünk egy tévéállomást.

– Nem értem. Hogyan lehetséges ez?

– Isten arra készítette a Washington házaspárt, hogy a kezünkbe helyezzenek egy teljesen működő tévéműsorszóró állomást, Isten itteni munkájának befejezésére. Nyilvánvalóan az a szándéka, hogy a műsorszórás lehetőségét az evangélium terjesztésére használja.

– De ki fogja működtetni?
– Ez az önkéntesek és anyagi források olyan mértékét igényli, amely messze meghaladja mindazt, amit eddig tapasztaltunk. Ez egy igazán isteni léptékű feladat, mert ennek sikeréért csak Isten tud garanciát vállalni. Meg kell szabadulnunk attól, hogy már előre korlátokat állítunk. Várnunk kell, hogy meglássuk, mit fog tenni Ő.

– Elhatároztad, hogy elfogadod ezt a feladatot, mindegy, mennyire költségesnek és lehetetlennek tűnik?

– Igen, Becky. Első kézből vett tapasztalatból kell megtanulnunk, hogy olyan Istent szolgálunk, akinek nincsenek korlátai. Bátran kell haladnunk előre, mert tudjuk, hogy Ő visel gondot rólunk az előttünk álló nehéz napok idején. Mielőtt ajánlatukat véglegesítik, néhány dolgot még meg kell beszélünk Washingtonékkal. Meg kell vitatnunk a működtetéssel kapcsolatos kérdéseket, és le kell fektetnünk stratégiai terveinket a működtetésre és a terjeszkedésre.

– Félek, hogy Sátán meglehetősen mérges emiatt, David. Mindent meg fog tenni annak a megakadályozásáért, hogy ezt az állomást Isten használja. Amint a Washington házaspár kezdi majd megérteni a teljesen Istentől való függés gondolatát, félek, hogy azzal kezdi a hadviselést, hogy kétégeket ébreszt. Imádkozó társakra van szükségünk mindenfelé, hogy kérjük Istent: vegye körül a Washington családot mennyei világossággal, és védje meg őket Sátán gonosz cselszövéseitől.

KORLÁTOK NÉLKÜL

Országról országra terjedt a karibi térségben és Dél-Amerikában Isten guyanai csodáinak örömhíre. Gyülekezetvezetőktől és tagoktól érkező kérések sokasága áradt felénk: „Segítsetek nekünk! Mutassátok meg, hogyan fogjunk hozzá mi is ahhoz, amit Isten tesz rajtatok keresztül!”

– Lehet, hogy Isten éppen azt mondja, eljött az idő, hogy előrelépjünk, úgy, mintha nem lennének korlátok? – kérdezte David Beckytől.

– Bölcsességért kell imádkoznunk. Talán Istennek ez a hívása azt jelenti, hogy az Államokba kell utaznunk. Megkérhetjük a szüleinket is, hogy csatlakozzanak hozzánk, tanulmányozzuk együtt a Bibliát, és imádkozzunk Isten különleges irányításáért.

Az Egyesült Államokban David felvázolta családjuk előtt a helyzetet:

– Ahogy a mi kis kétüléssel bozótrepülőnk ajtókat nyitott a szolgálat elindulására Nyugat-Guyanában, éppoly gyorsan szükségünk lesz egy nagy repülőgépre a karibi térségi és dél-amerikai munkához.

Néhány napig tanulmányozták a Bibliát, imádkoztak és küzdöttek a nagy pénzügyi döntéssel. Ez a döntés komoly hatással lesz arra, hogyan kockáztatnak és munkálkodnak a jövőben. Végül elcsendesedtek belül. Isten arra készítette őket, hogy a Gates család illinoisi birtoka egy darabjának eladásából származó javakat fektessék be, hogy részben fe-

dezzék egy kis, kétmotoros gép vásárlását. David szülei, akik mindig is támogatták a munkát, felajánlották, eladnak egy szomszédos földdarabot is, hogy az ebből befolyt összeget is beleadják a repülőgép-vásárlásba. Olyan gépre volt szükségük, amely képes biztonságosan és gyorsan személyeket és felszerelést szállítani az elszigetelt területek és országok között. David elkezdte keresni a megfelelő gépet, amit majd Isten választ ki a számukra.

Talált egy Piper Twin Comanche-t, amelynek STOL készlete is volt, és rakodásra alkalmassá alakították az orrát. Meglepetésére felfedezte, hogy a repülőgép azonos azzal, amellyel sok évvel azelőtt Kentuckyban repült.

A tárgyalások során úgy tűnt, hogy a vásárlás kudarcba fullad. Ezért a család abbahagyott minden kezdeményezést, és letérdeltek imádkozni: „Istenünk, te ismered a jövőt. Ha nem ez a repülőgép az, amelyet nekünk szántál, akkor enged meg, hogy az adásvétel ne jöjjön létre.”

Néhány perc elteltével megszólalt a telefon, és a tulajdonos azt mondta:

– Elfogadom az árajánlatukat. Eljöhettek, hogy átvizsgálják a repülőt, és elvigyék egy tesztrepülésre is.

David, az édesapja és Brooks Payne, az Andrews Egyetem légikikötőjének karbantartási és szervizigazgatója a kaliforniai San Joséba repült, hogy megvizsgálja a gépet. Minden egyes problémát, amit csak megemlíttettek, a nagy repülési központ azonnal kijavított a saját költségére.

A repülőgép-vásárlás komoly adóssággal járt.

– Már átéltünk hasonló döntést, amikor az első, kis repülőgépünket vettük, de most sokkal nagyobb a kockázatvállalás – magyarázta David az édesapjának. – Ez a repülő 75 százalékos finanszírozást igényel, egy olyan lépés megtételét, amelyet sohasem tettünk volna meg, ha nem él a szívünkben a döntéssel kapcsolatos béke és megnyugvás.

Ismét hittel imádkoztak: „Hisszük, hogy a szükséges felszerelés miatti kockázatvállalás a te akaratod, Istenünk. Kérünk, rendezd el, hogy az adósság hátralévő része a kölcsön felvételétől számított hat hónapon belül ki legyen fizetve. Te ismered az összeget, és azt is tudod, hogy mi a teendő. Csak Te tudod ezt megoldani.”

A gyönyörű, hatszemélyes géppel Michiganbe repültek, ahol berakodták a kamarangi tévéállomás 260 kilót nyomó műsorszóró berendezéseit. David ezután Guyanába repült Dan Peekkel, aki feleségével, Cynthiával és kislányukkal, Hannah-val önkéntesekként Georgetownba készültek, hogy a műsorszórás technikai részét vezessék.

Megérkezésükkor majdnem egy hónap telt el azóta, hogy a Washington házaspárral találkoztak. A barátságos köszöntések után David így kezdte a beszélgetést:

– Elismételhetném azt az elképzelést, amelyben korábban egyetértettünk? A tévéállomás működése nem alapul kereskedelmi érdekeken. Az anyagokat tekintve Istenben bízunk.

Azonban a házaspár megjegyzései alapján David látta, hogy átgondolták korábbi álláspontjukat és készségüket egy ilyen megállapodás elfogadását tekintve. Az ellenség azon munkálkodott, hogy ismét korábbi üzleti filozófiájukat képviseljük, és a misszió végzése helyett a haszonra összpontosítsanak. Amint David hallgatta őket, tudta, azt várják majd tőle, hogy hasznot hajtó programokat iktasson be, amelyek talán ellentétesek az evangélium küldetésével. Előre látta a fizetéstől függő alkalmazottak miatt jelentkező problémákat és a bérleti díjat, amit az önkénteseknek kell majd fizetniük.

– Sajnálom, de úgy érzem, hogy Istennek nem fog tetszeni ez a megállapodás – mondta David, és nehéz szívvel távozott.

Csak Isten tudja megváltoztatni az emberi viselkedést, egyedül Ő tud diadalt aratni a keményen munkálkodó láthatatlan erők felett, akik meg akarják gátolni, hogy ezt a tévéállomást Isten dicsőségére használják. Azonnal imádkozott: „Atyánk, minden a te hatalmadtól és erődtől függ. Segíts, hogy a Washington család megértse a mennyei elképzelést, amely egyszerűen egy olyan Isten-képből ered, akinek a gondviselésében megbízhatunk.”

David készített egy háromoldalas dokumentumot, amelyben lefektette a hit gondolatrendszerét, munkálkodásuk alapelveit. Megfogalmazta, hogy az összes korábbi elképzelésük szerint olyan vállalkozásokba fektetnek anyagiakat, amelyek kizárólag a misszió végzésére, és nem a haszon-szerzésre irányulnak. Aztán felhívta Mr. Washington, és másnap délután fél ötre kért egy másik találkozót. David és barátja, Winston egész nap imádkozott, arra kérték Istent, hogy lépjen közbe műve érdekében. David imatársait is értesítették e-mailen erről a válságról.

A következő nap Washingtonék otthonában jöttek össze békességben, mert tudták, hogy Isten van a kormánykeréknél. Mégis éreztek némi feszültséget, hiszen tudták, milyen nagy ügy van a mérlegen. Valójában a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem egy újabb epizódjával néztek szembe.

Miközben a Washington házaspár a háromoldalas dokumentumot olvasta, a két férfi csendben imádkozott. Olvasás közben Mr. Washington aláhúzott bizonyos sorokat, és mindegyiknél bólogatott: igen.

Amikor felesége is végzett az olvasással, így magyarázkodott:

– A múlt csütörtökön elhívtuk Winstont az otthonunkba, hogy elmondjuk neki, miért döntöttünk úgy, hogy fenntartjuk az állomást mint üzleti vállalkozást. Nemcsak azért, mert bevételt hoz nekünk, hanem mert ki is termelné a bérleti dí-

jat az ott lévő önkéntesek részére. Azonban amint Winston elmagyarázta a hitbeli működtetés mögött meghúzódó történetet, csak ültünk ámulva, és hallgattuk az Isten csodálatos vezetésének történetét. Pénteken egész nap kényelmetlenül éreztem magamat az állásfoglalás miatt. Felhívtam a munkahelyemről férjemet, és elmondtam neki aggodalmamat. Együttesen úgy határoztunk, Istennek kell meggyőznie bennünket, hogy visszavonjuk kereskedelmi/gazdasági érdekeinket az állomásnál. Azt a készletet kaptuk, hogy lépünk ki és fogadjuk el e működtetés hiten alapuló filozófiáját. Őszintén szólva egy kicsit megrendültünk attól az elképzeléstől, hogy egy tévéállomást csupán hit által működtessünk. Azonban el kell ismerjünk, mi is hisszük, hogy Isten gondot fog viselni. Isten hatalmát akarjuk tapasztalni a saját életünkben is.

Washington hozzátette:

– Azt is eldöntöttük, hogy az egész épület használati és bérleti díja ingyenes. Csak a fenntartás minimális költségeit kell fizetni. A tévéállomás pedig teljesen a misszió vezérelte szemlélettel fog működni. Biztos vagyok benne, hogy Istennek nem lesznek problémái az anyagiakkal. Figyelni fogjuk, hogyan gondoskodik majd a gyártásról. Bízunk abban, hogy felerősíti az állomás jelét, és kiterjeszti a távoli városokig az ismétlések alkalmazásaival.

David és Winston dicsérő énekeket énekelve hajtottak el:

– Winston, a program sínen van, még nagyobb elkötelezettséggel, mint annak előtte. Isten csodálatosan közbelépett. Csak az Ő Lelke képes megváltoztatni a szíveket és az elméket. Ó, az ima ereje! Egy lelki csatát nyertünk az Úrért.

Néhány héten belül – miután az új repülőgép a karibi térségbe érkezett – David és Dan Peek Grenadába, Dominikába, Antiquába és Tobagóba repült, egyházvezetőkkel és kormányhivatalnokokkal találkozni, hogy terveket készítsenek

egy adventista tévéműsorokat közvetítő állomás létrehozására. A tévéhálózat CFN (Caribbean Family Network – Kari-bi Családi Hálózat) néven ismert vállalkozássá nőtte ki magát.

Isten hűségesen gondoskodott elegendő anyagi javakról, hogy az új repülő havonkénti költségeit fedezze, és kifizessék a teljes hátralékot. A kis Cessna 150-t – amely elindította a guyanai munkát – eladták, hogy kifizessék a Twin Comanche után az adósságokat.

Éppen mielőtt David másodszor repült Guyanába tévéfelszerelésével, a Twin Comanche motorjának olajhőfoka megemelkedett. Leszállt a legközelebbi repülőtéren Tennessee-ben, ahol rájött, hogy néhány alkatrész kezdett komolyan elhasználandni, és fémforgácsok szórtak szét a motorban.

Felhívta Beckyt:

– Kiábrándító csalódás ért bennünket. A motort fel kell újítani. Azonban jó hír, hogy a baj az Egyesült Államokban, egy kitűnő repülőtéren történt, amelyik elvégeztetheti a munkát. Miután elvégezték, a motor sokkal jobb lett. A jobb oldali motort is leellenőrizték, megvizsgálták a kopott szelepemelőket, mielőtt a repülőt szervizbe vitték. Látjuk, hogy Isten irányít, mert egyedül Ő ismeri a jövőt.

A guyanai dzsungelben az amerindiánok a felső-mazaruni kerületben továbbra is kedvezően válaszoltak az evangélium képviselőire. Az öt videoprojektor állandóan működött az egymást követő öt héten át, és egy éven keresztül folytatta az evangelizációt. A majdnem két évig tartó állandó használat, a kenuval és gyalogosan végzett szállítás során csak két projektorizzót kellett kicserélni. Három falu gyülekezetépítésbe fogott, két másik pedig lefektette saját gyülekezetének terveit.

Guyanának kilenc régiója van, és a projektorokkal, illetve a repülő által végzett munka csak egy régióban volt jelen a

felső-mazaruni körzetben. Mi van a nagy, még érintetlen, velük szomszédos körzetek szükségleteivel? A falufőnökök eljöttek kérni az egészségügyi repülési programot és Bibliamunkásokat, hogy evangelizációs sorozatokat tartsanak. Egy támogatást nyújtó repülő és hivatásos pilóta, valamint repülőgép-szerelő és egészségügyi dolgozók nélkül a kérések megválaszolatlanok maradtak. David szomorú szívvel megjegyezte:

– Életem során többnyire ott dolgoztam, ahol az új munka megindítása nehézségekbe ütközött és kockázatos volt a vallási türelmetlenség miatt. Itt azonban nem. Vajon a ma megnyílt kedvező alkalmak nemsokára eltűnnek? Istenünk, Atyánk, teljesítsd e falusiak kéréseit, akik meg akarnak ismeri téged!

A tévéállomás finanszírozásának feladata sokkal nagyobb-nak tűnt, mint amit a repülőgép kívánt. Isten világosan megmutatta hatalmát, mert lehetővé tette egy kis tévéállomás építését, és másodikat, egy nagyobbat pedig ajándékba adtak. Isten ezek által lehetőségeket nyújtott, hogy két újabb országban is meginduljon a munka. Gondviselése lehetővé tette, hogy egy sokkal megbízhatóbb és hatékonyabb, kétmotoros repülőgéppel új területekre is eljussanak. De ahhoz a sok emberhez, akik még nem ismerik Istent, ki jön el, és ki segít?

David és önkéntesei teljes bizalommal készen álltak, hogy munkálkodjanak Isten áldásai által, amelyekről Ő mindig gondoskodni fog. Nem tudták, mit kell tenniük, de Őrá néztek szemeik.

Ezek a fejlemények, amelyek sok ezer léleknek segítettek, hogy válaszoljanak Jézus hívására, Sátánt dühössé és kétségbeesetté tették. Mivel kívülről jövő erőfeszítései, hogy támadást intézzen ellenük, kudarcot vallottak, belülről próbált megosztást munkálni. Egy tapasztalt és befolyásos ember bi-

zonyára fenyegetve érezte magát e munka növekvő sikere miatt, mert egy összejöveten az illető azt javasolta, hogy az adventisták guyanai konferenciája szüntessen meg minden kapcsolatot Daviddal, Beckyvel és vállalkozásaikkal.

Minden válság felszólítás arra, hogy boruljunk térdre az Úr előtt. David és családja is ezt tette. Az unió és a divízió felelősei gyorsan közbeléptek és egy másik összejövettelt szerveztek azzal a céllal, hogy helyreállítsák a munkakapcsolatot. Isten még a kormányrúdnál van, és elsimította a nehéz helyzeteket. A csoport jobb kommunikációra és koordinációra vonatkozó különleges terveket tárgyalt és szavazott meg minden egyes projekt kapcsán. Szerveztek egy alkalmat, amikor az újonnan megválasztott vezetők meglátogatják a fejlődésben lévő vállalkozásokat az őserdőben. Első kézből figyelhették meg és tehettek fel kérdéseket, hogy Isten művének minden egyes fázisát megismerjék.

A Szentlélek hatalma megnyitotta a szemeket, amikor a testvérek ráébredtek, hogy Isten népe még nem elég jó, még nem elég buzgó, nem elég bátor, még nem értette meg teljesen, hogy ez a kedvező alkalom nagyszerű órája.

AZ OROSZLÁN TOMBOL

Az Egyesült Államokat elhagyva David Guyana felé vette az irányt. Evangelizációs videokazettákat és professzionális felszereléseket szállított, melyeket a georgetowni új tévéállomás részére adományoztak. Egy téli hidegfront előtt repült. Éjszakánként megállt Miamiában, Puerto Ricóban, Dominikán, Grenadán és Trinidadon, miközben állandó kapcsolatban volt Illinoisban élő apjával, nagyfrekvenciás rádió segítségével. Útja során folyton imádkozott, hogy Isten készítse a guyanai kormányzatot, biztosítson szervezetének, a GAMAS-nak állandó működési engedélyt, hogy a repülőgépei korlátozások nélkül működhessenek Guyana területén.

Megérkezésekor hallott Winston James felől, s hogy Isten elkészítette az utat a gép számára. A polgári repülési minisztérium már előkészítette a papírmunkát. Sok-sok imádság szállt fel, hogy Isten lépjen közbe. Valóban, „amikor Isten utat nyit egy bizonyos feladat elvégzésére, és biztosít az eredményről is, a választott eszköznek minden tőle telhetőt meg kell tennie a megígért eredmény elérése érdekében. A munka végzése közben tanúsított lelkesedés és kitartás arányában adja Isten az eredményt. Csak akkor tehet csodákat népéért, ha az fáradhatatlan energiával megteszi a maga részét.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 260. o.)

Mialatt David távol volt Guyanától, Isten ellensége különösen tevékeny volt. A „hazugság atyja” ellenséges embereket használt fel, hogy aláássa Isten munkáját a működés

minden szintjén. Sátán először kiválasztott valakit, aki tudta, hogyan feketítse be David jellemét gyanúsítgató célzásokkal. Bűnöző viselkedéssel vádolta meg őt, és azzal, hogy eretnokségeket tanít. Másodszor, megjelent egy újságcikk, amely ezeket a vádakat publikálta. Harmadszor, a vádoló meglátogatta a Washington családot, a tévéállomás tulajdonosait, hogy megpróbálja meggyőzni őket arról, vonják vissza a projekt támogatását David rossz híre miatt. A illető viszont érdemesnek érezte magát arra, hogy neki adják át az állomást. Isten azonban megfiúsította ezt az elképzelést, mert Washingtonék jobban meggyőződtek róla, mint valaha, hogy a Szentlélek befolyásolta őket.

Az ellenség azt tervezte, hogy alattomos módon megzavarja a repülőre és a tévéállomásra vonatkozó jogi eljárásokat, engedélyeztetési folyamatokat. Azonban Isten a helyén van, és megvannak a tervei, hogy műve előrehaladjon, Sátán próbálkozásai ellenére. Ismerve az imádság hatalmát, David és családja, barátaikkal együtt különleges angyalokat kértek Istentől, hogy a munkáját Isten művében folytathassa. A menny áldásaitól kísértén David teljesítette háromnapos, a guyanai őserdő körüli repülési programját, és az Egyesült Államokba is elutazott egy kereskedelmi járással.

A csúnya rágalmak gyorsan terjedtek. Amikor David jelentkezett a reptéren, egy különleges tiszt lépett hozzá, és több tucat kérdést tett fel neki, továbbá alaposan átnézte a csomagjait is. A kétórás kihallgatás során hatottak rá a projektek, amelyeket Isten indított el az ország belsejében David vezetésével. Azóta ő és ez a különleges tiszt közeli barátok lettek.

Hogyan csendesítette le Isten a dühöngő oroszlánt? Aho-
gyan korábban eltervezték, David elvitte a guyanai egyházterület vezetőit a felső-mazurini körzet minden egyes falujába. Saját fülükkel hallották az Arau, Kamarang, Phillippi, Kako,

Waramadong, Paruima és Kaikan főnökeinek hálálkodását. Látták a berendezett gyülekezeteket, és hallhattak a megmentett életekről, akiket a GAMAS mentett meg, a páciensek ingyenes egészségügyi ellátása és légi szállítása által. Elmentek néhány guyanai gyülekezet felszentelési ünnepére is, és csatlakoztak egy közösségi és könyvtárépület felszenteléséhez a Davis Indián Szakközépiskolában Paruimában. Mégis módot kerestek arra, hogy rágalmazzák Davidet.

Valaki hangosan megkérdezte:

– Kinek a tulajdonában vannak ezek a gyülekezetek és iskolák, amelyek adományozott pénzből épültek?

Az egyik falufőnök, egy tekintélyes férfi bölcsen válaszolt, s válasza leállította a rosszhiszemű feltételezést, hogy David tulajdonában vannak:

– Amikor egy épület, legyen az gyülekezet vagy iskola, felépül, az amerindiánok részére épül, és a tulajdonjog sohasem száll azokra, akik anyagilag támogatták létrejöttét. Az indiánoké lesz. Az ország törvénye szerint tehát ezek a gyülekezetek és iskolák az ő tulajdonukban vannak.

A vádaskodás azonnal megszűnt.

A látogatók látták a videokivetítők eredményességét, melyeket minden faluba elvittek, hogy levetítsék a NET '95-öt és a NET '98-at. Maguk látták, hogy három hónap alatt többen keresztelkedtek meg, mint az egész előző évben.

Az emberek lelki növekedéséről tanúskodó meleg fogadtatás és lelkesedés meggyőzte őket Isten vezetéséről és áldásáról. Egyetlen emberi lény sem tudna ilyen nagy munkát elvégezni. A helyi és tengerentúli önkéntesek jól megérdemelt dicséretet kaptak odaadó szolgálatukért.

Az egyházterület látogatói meghallgatták a falufőnököket és a közösség vezetőit a körzet minden tájáról, akik erőteljes nyomást gyakoroltak a kabinetre: hagyja jóvá az állandó működési engedélyt, hogy a GAMAS szabadon eljuthasson

Guyana legtávolabbi sarkába is, korlátozások nélkül, hogy az ingyenes egészségügyi ellátás és szállítás működési elveit és gyakorlatát be lehessen vezetni az országban mindenfelé. Nem csoda, hogy Sátán haragja fellobbant. Jól tudta, az engedély megadása ajtókat nyit meg az evangélium gyors terjedése előtt a guyanai vadonban.

A látogatók egyetértettek Daviddal, aki ezt mondta összegzőképpen:

– Nem szabad tétováznunk, hogy előre induljunk-e. „Mindaddig megsegített minket az Úr.” (1Sám 7,12) Ha valami véghezvihető az Isten céljaiért, azt az arany alkalom idején kell elvégezni.

David megköszönte Istennek, hogy lecsendesítette az oroszlán őrzőjét. Felidézte 1Pt 5,8-at, amely arra figyelmeztette, hogy önkéntes segítőtársaival kétség nélkül újra hallani fogják még a vádoló csúnya dühöngéseit.

24. fejezet

„AVAGY AZ ÚRNAK LEHETETLEN-E VALAMI?”

Az egyik szombat délután a Gates házaspárnak abban a ritka alkalomban volt része, hogy visszaemlékezhetnek az elmúlt idők eseményeire. Kaikani otthonuk verandáján beszélgettek egymással:

– Olyan békecsendes itt veled ülni, nézni, amint a folyó hömpölyög – mondta Becky, és megszorította David kezét. – Örülök a szombatoknak, amikor itt imádkozhatunk a mi kis kaikani gyülekezetünkben. Láttam az emberek arcán az örömet, amikor trombitán kísérted az énekünket. Isten felhasználta hűséges hangszeredet, hogy sok látogatót vonzzon az összejövetelekre.

– Igen, örülök ennek az Istentől kapott lehetőségnek, hogy szolgálhatom Őt ezek között a drága emberek között. Mivel elköteleztük magunkat Istennek, hogy ebben az évben nem utasítunk el egyetlen kedvező alkalmat sem, hogy embereket érvünk el és vezessünk Krisztushoz, bizonyára próbára tette az odaszánásunkat – válaszolta David.

– Igen. Elcsodálkozom Isten tervein, amelyek sokkal nagyobb léptékűek, mint amilyenekről valaha is álmodtunk. Minden egyes napon arra emlékeztet, hogy kötelességünk előrehaladni, miközben az Ő munkája az utak megnyitása.

– És nézd meg, Becky, mit tett! A Davis Indián Szakpüspökség már majdnem három éve megnyílt, és a sikeres

Biblia-munkás-képző iskola is létrejött felnőttek számára. Emlékszel arra a napra, amikor Isten megnyitotta az utat a kiképzőiskola részére?

– Igen, olyan jó visszagondolni rá! – mondta Becky.

– Egy harmincnyolc éves, nyolcgyermekes anya jött hozzám, és azt kérdezte: „Eljöhetnék a középiskoládba?” Szomorú voltam, amikor azt kellett mondanom neki, hogy nincs hely számára. De tovább kérlett: „Mindig az volt az álomom, hogy iskolába járjak. Most van itt egy iskola. Kérlek, hadd járjak iskolába, hadd tanuljak!” Isten így használta fel őt, és megcsillantotta az ötletet, hogy idősebb adventistákat is meghívjunk az önkéntes Biblia-munkásokat képző napali tagozatos iskolába.

Becky mosolygott:

– De nem volt elég önkéntes tanítónk. Emlékszel, hogyan nyitotta meg Isten az ajtót?

– A drága dr. Sheila Robertson, a nyugdíjas orvos, aki a hetvenes éveinek közepén járt, önkéntesként érkezett, ezzel a kéréssel: „Kérem, vigyenek el engem a legelszigeteltebb faluba, ahol szolgálhatom Istent.” Elrepültem vele Phillippitől húsz percrenyire, olyan távolságra, amely gyalog négy-öt napot venne igénybe, és odaadtam neki egy kis rádiót, hogy naponta tarthassuk a kapcsolatot, vagy akár gyakrabban, ha szükség van rá. Attól kezdve minden percét a Teremtőnk művében végzett csodálatos munkával töltötte. Egy napon, amikor Phillippibe repültem, hogy meglátogassam, elmondta egy Biblia-munkásokat képző iskola megnyitásának elképzelését, amelyet felnőtteknek és fiataloknak szánt. Mivel a helyi nyelvjárásokat beszélték, és maguk is amerindiánok voltak, nem kellett nekik kormányzati engedély, hogy belépjenek a falvakba. Bevallottam, hogy én is régóta álmodoztam egy ilyen lehetőségről, azonban nem volt senki, aki a programot irányította volna. „A legtávo-

labbi, elszigetelt területeken szerettek leginkább dolgozni – mondta nekem. – Paruima egy körülbelül hatszáz lakosú, nagy falu. De ha Istennek szüksége van rám ott, nem fogok nemet mondani.”

– Emlékszem a kilenc Biblia-munkás arcára, a lelkesedésükre a felavatásukon – tette hozzá Becky. – Kettesével, tapasztalt Biblia-munkások irányításával már el is indultak, és elkezdték az úttörő missziómunkát az ismeretlen területeken. Isten munkálkodott dr. Sheilán keresztül.

– Önkéntesek nélkül a munkánk lehetetlen volna. Csapatvezetőkként és igazgatókként minden terület előremozdításán munkálkodtak. Biztos vagyok benne, hogy Isten idén is válaszolni fog az imáinkra, amelyekben legalább tizenöt hosszú távon maradni tudó önkéntesért, főként tanárokért könyörögünk. De azok is sok áldást jelentenek, akik csak rövid ideig tudnak maradni.

– Mennyire jó látni a középiskolás gyerekeket és igazgatójukat a Dakota Adventista Iskolából, amint egymásra találtak – mondta Becky mosolyogva. – Csak az angyalok tudják, milyen keményen dolgoztak, miközben együtt imádkoztak és játszottak a falubeli gyerekekkel és felnőttekkel. Hány ingajaratot kellett megtenni a Cessna 206-ossal, hogy a csoport felét Kaikanból Arauba vigyék, és vissza! A laurenbrooki középiskolából érkezett nagy csoport pedig sokat haladt a Berbice folyónál, a kimbai új iskola építkezésén.

– Becky, látnod kellett volna, hogyan bátorította az amerindiánokat Phillip Follett lelkész, az adventisták generálkonferenciájának alelnöke, amikor felavatta az új videokészítő stúdiót a Davis Indián Szakközépiskolában. Remélem, nem sokára elkezdhetjük a videók gyártását a körzetben helyi nyelvjárásban. Nagy szükség van erre nevelési és evangélicizációs célból. Milyen boldognak látszottak az indiánok az új egészségügyi tudományos épület alapkövének letételénél

a szakközépiskolában, és a közösségi tévéállomás felavatásánál Kamarangban! Igaz, még nem sugároz, de az állomás felépült és készen áll a munkára. Istennek valóban korlátlan a hatalma! Örülök, amikor az új Biblia-munkásokra gondolok, Sylvester Robinsonra és James Edwinre, akik Isseneru faluba mentek, és a falu kétszáz lakója készségesen fogadta őket. Hajlandók voltak meghallgatni a hármás angyali üzenet evangéliumát. Sylvester a minap elmondta, hogy minden héten együtt tanulmányozza a Bibliát a helyi anglikán lelkésszel, aki – úgy tűnik – sok igazságot elfogad. Sebastian Edmund és Ray Hastings kezdett munkát Koopeangban, ahol a falusiak látják el őket élelemmel, miután Isten szavát megnyitották számukra. A záróvizsgát követően félévente egy csapat új Biblia-munkás révén néhány eddig még ismeretlen falu hallhatja az evangéliumot. Nagy dolgok történtek, mivel Isten úgy adott késztetést, hogy megértette velünk: Ő kezelni tudja az anyagiakat.

– David, tudod, hogyan érzek a te munkád iránt, tudom, keményen dolgozol, de azt is tudom, hogy Isten előre látta azt is, hogy a területi bizottság tagjának kell lenned a guyanai ADRA igazgatójaként – nem mint a terület fizetett alkalmazottja, hanem mint önkéntes. Biztos vagyok benne, hogy a munka sikere a bizalomnak és a szoros együttműködésnek is köszönhető, ami kialakult a helyi gyülekezet vezetőivel. Amikor a georgetowni ADRA aligazgatója voltál, szabadon csatlakozhattál a vezetőkhoz, idén hat új országban.

David így válaszolt:

– Mennyire igaz az ígélet: „Ha a munka Istené, akkor Ő maga fog gondoskodni az elvégzéséhez szükséges eszközökről.”*

---

* Ellen G. White: *Jézus élete*, 309. o.

Néhány nappal később, amikor David Georgetownba repült, hallotta, hogy egy helyi Cessna 172-es eladó. Ez volt az első egymotoros repülőgép, amit eladásra kínáltak, mióta Guyanába jött. Úgy döntött, nem szalasztja el ezt a különleges lehetőséget, hogy egy helyben forgalomba helyezett repülőgép tulajdonosa legyen. A repülőtéren a fenntartásért felelős igazgató eléje rohant, és azt mondta:

– Ha meg szeretné vásárolni a Cessna 172-t, nagyon kell szeretnie. Már ketten is találkoztak a tulajdonossal, és a légítaxi-társaság vezérigazgatója is felajánlotta, hogy megveszi.

– Köszönöm, hogy figyelmeztetett erre – mondta neki David, amint átrohant a repülőtéren a rámpán. Majd hangosan imádkozott: „Uram, kérlek, ne hagyd, hogy ezt a helyben forgalomba helyezett repülőgépet eladják valaki másnak. Te ismered az érintetlen falvakat, amelyek már oly sok éve várnak türelmesen.” Amint futott, mély hálát érzett, hiszen nemrég beszélt egy egyesült államokbeli barátjával, aki elmondta neki, hogy jelentős adományt utalt át David egyesült államokbeli bankszámlájára, hogy használja, ha szükség van rá.

Felhívta a légi taxi vezérigazgatóját telefonon:

– Ez igaz, Gates kapitány – erősítette meg a férfi. – Ketten is ajánlatot tettek a gépre. Adok önnek egy időpontot délután négy órára. Aki először jön, azé az üzlet. Ez a mi politikánk – és letette a kagylót.

David az órájára nézett. Harminc perce volt, hogy zárás előtt eljusson a bankba. Amint kirohant, hogy találjon egy taxit, a reggeli dicséret szavai megadták neki a szükséges eligazítást: „Isten ügye olyan embereket igényel, akik gyorsan át tudják látni a dolgokat, és azonnal, a megfelelő időben, határozottan cselekednek.” (*Az evangélium szolgálói*, 83. o.)

Tizenöt perc elteltével talált egy taxist, aki hajlandó volt elvinni őt félútig. Az úton azért imádkozott, hogy egy másik

majd vigye el oda még időben. Úgy tervezte, hogy a vezérigazgató irodájába már zsebében a foglalóval érkezik.

Istenhez fordulva így imádkozott: „Uram, mindeddig megáldottál engem, hogy az anyagiak terén megbízható lehettem, akárkivel működtem együtt. Te név szerint ismered a bankpénztárost. Tudod, hogy egy külföldi bankból átutalás útján pénzhez jutni hosszadalmas folyamat. Csak Te tudod arra készíteni a banki ügyintézőt, hogy kedvezően reagáljon, amikor megpróbálom készpénzre váltani ezt a nagyszögű külföldi csekket. Köszönöm, hogy gyors lesz az ügyintézés.”

Amint felment a bank pultjához, egy barátságos banktisztviselő nő mosolygott rá:

– Üdvözlöm Mr. Gates! Mit tehetek önért?

– Be tudná váltani kérem ezt a személyre szóló csekket most azonnal? Fontos megbeszélésem van.

Egy pillanatra ránézett:

– Megszerzem a szükséges aláírást az adminisztrációtól, és máris jövök a készpénzzel. – Néhány percen belül pedig átadta neki a tízezer dollárt.

– Nagyon szépen köszönöm – mondta David mosolyogva, és máris rohant, hogy találjon egy másik taxit.

A repülőtérré visszafelé menet halkán beszélt egy barátjával, a légitaxi-társaság főpilótájával:

– Éppen most jövök erre a megbeszélésére, zsebemben a foglalóval. Ötezer dollárral kevesebbet szeretnék ajánlani a kért összegnél.

Mivel azonban másik két vásárló is jelentkezett, jól tudta, hogy nincs súlya a szavának a tárgyaláson, ha kevesebbet ajánl. A főpilóta azonnal kapcsolatba lépett a vezérigazgatóval telefonon:

– Mr. Gates van itt a foglalóval. Tudod, ez a gép rendkívül értékes az egészségügyi munkában, a vadonban. Sok

amerindián az ő egészségügyi evakuációs szolgálatuknak köszönhetően van még életben. Azt ajánlom, fogadjátok el az alacsonyabb összegű ajánlatát.

– Mondd meg Mr. Gatesnek, hogy jöjjön be egy megbeszélésre – felelte a vezérigazgató.

David belépett az irodába.

– Uram, Guyana vadonbeli népének szüksége van egy másik repülőgépre, hogy segíthessen nekik. Itt a foglaló a Cessna 172-re. – David letette a pénzt az íróasztalra, majd folytatta: – Azt terveztem, hogy felajánlok önnek ötezer dollárral kevesebbet a kért összegnél, bár a két másikkal együtt, akik érdeklődtek a repülő iránt, tudom, hogy...

– Elfogadom az ajánlatát, Mr. Gates – vágott közbe a vezérigazgató. – Azonnal intézkedem, hogy vegyék be az „eladó” táblát. Holnap átutalhatja az összeg fennmaradó részét. Gratulálok önnek az azonnali cselekvéshez. Ha holnapig várt volna, valószínűleg elveszíti a repülőgépet.

A vezérigazgató kezet nyújtott Davidnak.

– Köszönöm, uram, a megértését – mondta David. – Biztosítom önt, hogy mennyei Atyánk irányításával dolgozom, aki ellenőrzése alatt tartja a GAMAS-t – mosolygott David a másik elismerő szavait hallgatva.

A vezérigazgató így felelt:

– Mindig is igen érdeklődtem a munka iránt, amelyet Ön végzett itt, Guyanában az elmúlt négy évben. Ön gyorsan reagált a lehetőségekre, amint a kedvező alkalmak megnyíltak az amerindiánok megsegítésére. Meg vagyok győződve arról, hogy ez az adásvétel bizonyosan a legjobb választás Guyana jóléte szempontjából. Ameddig Ön segíti a guyanaiakat, még ha azok amerindiánok is, én Ön mellett vagyok.

Amint David elhagyta a vezérigazgató irodáját, megállt egy félreeső helyen, hogy megbeszélje a helyzetet isteni Tanácsadóival: „Istenem, te jól tudod, hogy a foglaló és a fi-

zetendő maradvány összeg száz százalékosan kell hogy fedezze a gép árát, amire nem vagyok felkészülve. Régi barátomtól kértem 90 napos kölcsönt, hogy vegyünk meg a repülőgépet. Tudom, hogy sohasem tudnék fizetni közvetlen isteni segítség nélkül. De hiszem, az a kötelességem, hogy lépjek előre. Mivel ez a repülő életfontosságú a te műved előrehaladása szempontjából, megnyugszom a te szerető vezetésedben, és rád bízom az anyagiakat. Köszönöm, hogy utat nyitasz és megadod nekem azt az előjogot, hogy munkatársad lehettek a világmindenségnek ebben a parányi szegletében.”

Másnap reggel David elkezdte a nehéz, egész hetes repülési munkatervét az új Cessna 172-essel. Üzemanyagot és ellátmányt vitt a misszionárius-hallgatóknak. Amerindián Biblia-munkás önkénteseket tett le, hogy elkezdjék evangelizációs munkájukat a falvaikban. Továbbá elvitt néhány beteget a kórházba, sőt egy nő holttestét is elhozta, hogy kamaram-gi otthonában temessék el.

Béke és öröm volt a lelkében, amint az óriási őserdők felett repült. Isten a reggeli áhítat igéivel bátorította: „Minden lépésnél akadályokkal és nehézségekkel találkozol, ezért erős szándékkal határozd el, hogy felülkerekedsz rajtuk, különben azok győznek le téged. (...) És ha valamit eredményesen akarunk valóra váltani, a legmegfelelőbb pillanatban kell tennünk. A mérleg legkisebb billenését is vegyük észre, és azonnal döntsünk.” (Az evangélium szolgálja, 83. o.)

Azzal a meggyőződéssel szívében, hogy e bizonyágtétel szerint járt el, most izgatott várakozással várt Isten válaszára. David tudta, hogy a hosszú késlekedés visszavonulásra készíteti az angyalokat. Isten időzítése bizonyára nem várat sokat magára.

Alig tíz nappal később azt a tájékoztatást kapta egy adományozótól, hogy megadta a szükséges pénzt a kölcsön

visszafizetéséhez, és további foglalóra, hogy egy új repülőgépet vásároljon Venezuela részére.

Miért Venezuelára esett a választás? Keresztény fiatalok lendültek munkába és terjesztették az ADRA segélyszállítmányait a sok tízezer ember halálát okozó 1999-es caracasi sárlavinák károsultjai között. A kormányzati szervek észrevették e keresztény fiatalok őszinte és elkötelezett munkálkodását. Új ajtók nyíltak meg, és nehézségek között élő közösségek kértek segítséget az adventistáktól.

A venezuelai egyházvezetők üzentek Davidnek:

– Kérünk, csatlakozz hozzánk, amikor harminc falufőnökkel találkozunk, hogy megtárgyaljuk, hogyan lehetne elérni az egészségügyi szolgálattal az elszigetelt közösségeket. A guyanai amerindiánok beszéltek nekünk azokról az áldásokról, amelyeket a folyón túl élő barátaik a guyanai repülési szolgálaton keresztül nyertek. Ezek az itteni születésű vezetők arra kértek bennünket itt Venezuelában, hogy hozzunk létre hasonló szolgálatot népük között. E falufőnökök támogatása mellett a te segítségedre és tanácsodra is szükségünk van.

– Örölnék, ha valamiképpen csatlakozhatnék hozzátok – mondta David. – Ha Isten egy másik ajtót nyit meg, hogy elérjük az amerindiánokat, terjeszkednünk kell az Ő irányítása alatt.

David találkozott az ADRA kanadai, közép-amerikai és karibi uniójának igazgatóival, hogy bevezesse őket a repülőgép-vásárlással kapcsolatos tudnivalókba. Kihangsúlyozta, hogy önkéntes vezetőkre van szükség. A tárgyalások során végig arra gondolt, milyen becses dolog, hogy Isten úgy határozott, a kicsiny Guyanát használja fel, hogy segítséget nyújtson szomszédjának, Venezuelának.

Amikor visszatért Guyanába, David szinte túlcserdült örömmel elújságolta mindezt Beckynek. Rádión keresztül beszélt vele:

– Maga Isten gondoskodott Guyana és Venezuela örök javára. Bárcsak ott lehattél volna, hogy magad is lásd az önkéntes szolgálat iránt tanúsított lelkesedést az Adventista Egyetemen Nirguában. Az unió most egy terven munkálkodik, amely szerint az összes végzős hallgatót felszólítja, hogy a diploma megszerzése utáni első évet szánja az egyházért végzett önkéntes szolgálatra. Mi történne, ha ez az elgondolás világszerte „megfertőzné” az összes főiskolánkat?

– Ezt hallgasd meg, édesem – válaszolt Becky. – Semmi sem beszél világosabban Mózes szavainál: „Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-e Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?” (4Móz 23,19)

ISTEN ISMÉT CSELEKSZIK

A 2001-es esztendő új kihívásokat hozott, ezek közül némelyik óriási problémákkal társult. Az önkéntesek Guyanában szokásuk szerint Istenhez fordultak, mert tudták, hogy megoldásai csodák lesznek. Hitték, hogy Isten ellenőrzése alatt tartja művének minden ágát, az ígéret szerint: „...hogy kívánatos véget adjak néktek.” (Jer 29,11)

Az első kihívás akkor érkezett, amikor Dan Peek egyedül küzdött egy közvetítő építésének műszaki problémája megoldásában, hogy az állomás teljes kapacitással működjék. Ő kezelte a rádiókommunikációt, és az állomást is ő működtette. Noha Dan nem panaszkodott, David elkezdett imádkozni egy fiatal, karibi szakemberért, aki működtetni tudná az állomást. Ez megerősítette az adminisztráció helyi munkáját, miközben felszabadítaná Dant, hogy a technikai problémákra összpontosítson.

Isten válasza nemsokára megérkezett. Esther Cedeno, aki David korábbi tanítványa volt a trinidadai Caribbean Union College-ben (a Karibi Unió Főiskolája), válaszolt a hívásra. Már volt egy közgazdászdiplomája az Andrews Egyetemről, s közel egy évig szolgált Arau faluban mint misszionárius tanár, mielőtt hazatért volna Trinidadba. Tudatában lévén a georgetowni szükséghelyzetnek, elmondta Davidnek, világosan látta Isten vezetését abban, hogy visszajöjjen és igazgatóként teljesítsen szolgálatot. Rátermettsége és szakértelme gyorsan kivívta az egész csapat megbé-

csülését és támogatását. Esther munkájában Jacqui és Peter Adamstól is kapott segítséget, akik a tévéprojektet irányították Trinidadon és Tobagón. A mindig segítőkész Jacqui tett már néhány utat Guyanába, és ideiglenesen az adminisztrációs munkát is elvégezte, amikor Esther távol volt. Isten ismét válaszolt.

Sem David, sem Dan nem tudta, Istennek van egy önkéntese, hogy áthidalja a Davis Indián Szakközépiskolában jelentkező válságot Paruimában. Egy péntek reggel David leszállt egy idős nyugdíjas prédikátorral és feleségével a leszállópályánál. A házaspár könyvtáros volt. Ezek az idősebb önkéntesek azért jöttek, hogy megszervezzék a szakközépiskola első könyvtárát, Biblia-munkásokat tanítsanak, és imahetet tartsanak. Azon a péntek délutánon, röviddel naplemente előtt valaki felfedezte, hogy a Rain Mountainból eredő forrás, amely az 1950-es évek óta gondoskodott a vízellátásról, elapadt. A folyó vizét kell majd használniuk ivásra, főzésre és fürdésre.

Azonban Isten előre látta ezt a problémát. Arra készítette David Hosickot, a kanadai Ontarióból való, az ADRA-nál dolgozó egyik önkéntes mérnököt, hogy ajánlja fel szaktudását a szakközépiskolának 2001 januárjától márciusig. Vasárnap, korán reggel, miután a vízfolyás elapadt, Hosick félmérföldnyire felmászott a meredek ösvényen egy nagy sziklához, az elsődleges vízforráshoz. Észrevette, hogy sár és hordalék tömte el a gyűjtőtartályt, és eldugította a vízcsövet, amely az iskolához vezet le a vizet.

A diákok segítségével megtisztították a műanyag gyűjtőtartályt, és kiemelték, majd mintegy 60 cm mélyen kiástak egy gödröt, hogy lejjebbre helyezhessék a tartályt. Aztán kiépítettek egy ideiglenes tárolót. Ezután úgy helyezték el a túlfolyócsövet, hogy megakadályozzák a víz megállását, és sohase apadjon 40 cm alá.

Hosick rájött, hogy az aszályos években a forrás nem biztosít elég vizet az egyre gyarapodó iskola részére. Egy idősebb falubeli azt mondta neki:

– Felviszlek téged 120 méterrel a forrás fölé, egy kis vízeséssel párosuló másik forráshoz, amely egy hatalmas szikla alól jön elő.

A lehetőségen felvillanyozódva Hosick és a diákok cementet hordtak fel a hegyre, és kiépítettek egy valóságos vízgyűjtő medencét a vízesés alá. Fémlemezekkel fedték be, hogy kirekesszék a hulladékot és törmelékot, majd csatlakoztattak hozzá egy háromnegyed hüvelyk (1,9 cm) átmérőjű fekete műanyag csövet. Beásták a makacs őserdei talajba, oly módon, hogy a 120 méteren közel húszméternyi esést hoztak létre, egészen az elsődleges vízforrásig. A víz most már mindkét forrásból egy öt centiméteres műanyag csövön át folyt a hegy lábánál lévő mintegy négyezer literes ciszternába, amely az iskola fennállása óta még soha nem volt tele. Most azonban a térfogat és a nyomás megnövelésével öt óra alatt megtelt, sőt túl is csordult. A diákok árkokat ástak, hogy a túlfolyó vizet az iskola kertjébe irányítsák. Ezzel a többletvízzel az iskola területén lévő minden épületnek lesz csövön vezetett, tiszta ivóvize. Jézus, az Élet vize, bőségesen ellátta gyermekeit.

Miután hálát adtak Istennek a mennyből való csodálatos ajándékért, Davidnek egy másik fontos dokumentumra kellett odafigyelnie. Az első két évben ő működtette a GAMAS repülőgépeit, ideiglenes engedélyekkel. Azután jött az ultimátum: „Többé nincs ideiglenes engedély. A gépeik addig nem szállhatnak fel, amíg a kormány nem biztosít önöknek állandó engedélyt.” Az egyetlen mód arra, hogy David a vadonba repüljön az volt, hogy bérel egy Cessna 206-ost, óránként 250 dollárért, vagy egy kétmotoros Islandert, óránként 350 dollárért. Minden ellátmányt biztosító utazás

850–1200 dollárba került. Aggodalmait megosztotta barátjával, Winston Jamesszel, akinek David elmagyarázta:

– A GAMAS-nak mindenképpen kell az engedély a guyanai kormánytól, hogy hivatalosan működtethessen egy állandó repülési programot az országban.

– Tudod, hogy a miniszterelnök paruimai, valamint az ország elnökének Kamarangba tett újabb látogatása az engedélyért való folyamodásunkat előtérbe helyezte – válaszolt Winston. – Nem kértél találkozót Jagdeo elnökkel?

– De igen, kértünk. A terület vezetésével együtt találkoztunk vele 2000. október 2-án, délután 4 órakor. Elkészítettünk egy mesteri tervet, hogy a mennyet „ostromoljuk” esedezéseinkkel. Minden vadonbeli gyülekezetet arra kértünk, hogy tartsanak böjtöt és imádkozzanak. Délután 4 órakor meghúzták a gyülekezetek harangjait, így minden falubeli abbahagyta azt, amit éppen csinált, és letérdelt imádkozni, hogy Isten legyen jelen azon a bizonyos megbeszélésen.

– Csodálatos – felelte Winston –, tudjuk, hogy „a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán” (Dn 4,14). Isten meghallgatta azokat az imákat. Meséj a meghallgatásról.

– Elkészítettem az elmúlt év beszámolóját írásban, színes változatban, hogy majd átadjuk Jagdeo elnöknek és befolyásos kabinetfőnökének, dr. Loncheonnak. Átadtunk egy gyönyörű példányt a Ben Carson történetét elbeszélő *Áldott kezekből* az elnök feleségének, aki szorosán együttműködik velünk a gyermekek egészségügyi ellátásában az őserdőben. A georgetowni gyülekezetek is imádkoztak Isten jelenléteért és hatalmáért. Mindannyiunk szeme Urunkra tekintett. Világosan éreztük Isten jelenlétét a meghallgatás során, mert a Szentlélek segített megválaszolni minden kérdést. Miután az elnök átnézte a jelentést, ezt mondta: „Meg vagyok győződve, hogy ez a szolgálat nagyszerű áldást jelent sok elszigetelt falu számára az őserdőben. Azonnal kiadjuk a jóváhagyást a

GAMAS részére, hogy megkapja az engedélyt egészségügyi repülési programjának működtetése érdekében, az országban mindenütt. Amikor eljöttünk, igazán úgy éreztük: „hű az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt” (1Thess 5,24).

– De David – vágott közbe Winston –, a meghallgatás múlt októberben történt, azóta mind a két repülő ott áll a repülőtéren. Mi történt?

– Sátán bevetette minden ravasz, alattomos módszerét, hogy keresztezze vagy késleltesse, amit az elnök kijelentett. A bürokrácia pedig együttműködött az elgondolásaival, és számos kormányzati ügynökség, illetve szolgálat engedélyét igényelte. Először, azt mondták, hogy nem tudják megadni az engedélyt, amíg a katonaság nem hagyja jóvá. Mivel számos alkalommal együttműködtünk a katonasággal, késlekedés nélkül kiadták az engedélyt. Másodszor, valaki arra panaszkodott, hogy a Cessna 172 eladásánál készült számlán a megfogalmazást pontosítani kell. Azonnal nekiláttunk és 24 órán belül mindent megváltoztattunk, a kérésüknek megfelelően. Még mindig késlekedtek, így aztán megint felhívtuk őket. A harmadik ellenvetés az volt, hogy tisztáznunk kell a GAMAS támogatói kapcsolatát az adventista egyházzal. Emlékeztettük őket, hogy készült egy dokumentum, amely ott van az adataik között. További késleltetés után megtalálták és kielégítőnek tűnt számukra.

– Jöjjenek vissza két nap múlva, és az engedély készen lesz – ígérték. Mi pedig vártunk, mivel nem tudtuk, hogy Sátán milyen akadályt vet be megint ebbe a késleltetési játékba. Az utolsó üzenet, amit kaptunk, az volt, hogy a jóváhagyás papírmunkái elkészültek. Az újabb várakoztatás indoka pedig az volt, hogy a Cessna 172-t újra regisztráltatni kell, valamint új engedélyt kell kibocsátani a GAMAS nevére, továbbá a repülőgép érvénytelen engedélyét is újra ki

kell adni. Hála Istennek, látjuk a lassú, de biztos előrehaladást.

A március közepén esedékes választások eljöttével David tudta, hogy az idő rövid. Sok száz falubeli börtölt és imádkozott. Az ideiglenes működési engedély lejártával a kis, piros repülőgép még mindig ott várakozott a földön, a végső jóváhagyásra várva.

A választás előtt tizenegy nappal David kezdett kétségbeesni. Ám akkor Isten megszólította őt a reggeli áhítat szövegén keresztül: „A hajó pedig immár a tenger közepén volt, a haboktól háborgattatva, mivelhogy a szél szembefújta. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk ment Jézus, a tengeren járván.” (Mt 14,24.25) David szívébe békesség költözött. Meggyőződött róla, Isten azt akarja értésére adni, hogy az engedélyt kibocsátják az utolsó lehetséges pillanatban.

2001. március 8-án, csütörtökön reggel a polgári repülési osztály igazgatója mosolyogva üdvözölte:

– A kabinet teljes jóváhagyását adta a GAMAS guyanai működéséhez. A türelmük és kitartásuk az elmúlt öt év során kifizetődött. Itt van az engedélyük, mely szerint bárhol repülhetnek Guyanában.

A következő szombaton David a kis piros repülőgépen repült, és Paruima, majd Kaikan leszállópályáján landolt. Éber falusi gyerekek és felnőttek alkottak két kört a Cessna 172 körül, hogy dicsérettel, imádsággal és énekléssel ünnepeljenek. Örömtől túlcserduló szívvel fejezte ki David is köszönetét a Davis-indián barátaiért mondott imádságban:

– Annak ellenére, hogy látszólag leküzdhetetlen nehézségekkel harcoltunk, ti továbbra is Istenhez könyörögtetek és hit által vártátok az ígéreteinek beteljesedését. Biztos vagyok benne, tetszett Istennek, amikor a legmagasabbrendű kérésekkel fordultunk hozzá, hogy megdicsőíthessük az Ő ne-

vét. Öt további hónapon keresztül Sátán zaklatása és késleltetése visszatartotta repülőinket, hogy irgalmas küldetéseket teljesítsenek Guyanában. Mi ennek ellenére tudjuk, hogy Isten uralkodik az emberek ügyei felett. Ugyan most még nem értjük, miért a hosszú késedelem, azonban áldjuk Istent, hogy a hosszú várakozás során kegyelmet adott nekünk, hogy szemeinket Reá szegezhetjük.

A következő három nap alatt, mielőtt a Gates család útra kelt az Egyesült Államokba, David szinte megállás nélkül úton volt. Ellátást vitt az önkénteseknek, betegeket és látogatókat szállított, gyógyszereket szerzett, és felgyorsította az építkezést Guyana 7. és 8. régiójában azzal, hogy láncfűrészeket és üzemanyagot vitt oda. A lelkipásztori szolgálatra érzékeny területi elnök a GAMAS segítségével önként az őserdőbe repült két napra. Négy különböző keresztségi alkalmat kellett megszervezni, mivel huszonötven – miután meghallották, hogy a prédikátor a körzetben van – Kaikanba gyalogoltak és kérték a keresztségüket. A gyülekezet tagjai örvendeztek, hogy a GAMAS-repülő továbbra is reménységet, örömet és áldásokat hozhatnak a vadonba.

Valamivel később Dan Peek félrehívta Davidet, néhány technikai kérdés, valamint egy újabb komplikáció megbeszélése miatt:

– Amikor a Washington házaspár anyagilag támogatta a 2-es csatornát, az egyik kérésük az volt, hogy a csatornát teljes erővel működtessük. Az adó erősítő berendezése megépült, azonban nem működik megfelelő módon. Őszintén szólva nem találtam meg a problémát. Ha nem tudjuk mi megjavítani, lehet, hogy szembe kell néznünk egy harmincezer dolláros adóberendezés megvásárlásának a terhével.

Davidnek hirtelen eszébe jutott egy barátja, aki igen ott-honosan mozgott a rádióadó-elektronika területén. Elhatározta, hogy felveszi vele a kapcsolatot. Barátja néhány hét-

re szabaddá tette magát, eljött és keményen dolgozott a berendezésen. Nemsokára kiderült, hogy az állomás teljes üzemben dolgozik majd. A barátjuk elutazott az Egyesült Államokba alkatrészekért, majd visszatért, hogy befejezze a munkát. Miután kipróbálták az átalakított adót, átadott Davidnek egy listát, amely a szükséges dolgokat tartalmazta, beleértve a javaslatot is, hogy szerezzenek be egy új adóberendezést. Vagyis kezdhették előlről az egészet.

Tizenhét hónappal azután, hogy biztosították az állomás működését, az adás még mindig kis térerővel folyt. Ekkor Dan és családja elhatározták, hazamenni az Egyesült Államokba, ahol Dan reményei szerint további mérnöki szaktudásra tesznek szert a rádióadás terén. Az elvárások túl nagyok voltak, a szavahihetőségük pedig egyre csökkent. A válság ismét isteni megoldást igényelt.

David először egyénileg beszélt az emberekkel, majd csoportosan osztotta meg aggodalmait az állomás vezetőivel:

– Nem bánom, ha Istent kérjük, tegyen csodát, gondoskodjon anyagiokról, hogy megvegyük az új adóberendezést. Meg vagyok győződve, hogy miközben a rádióadás műszaki dolgaira összpontosítottunk, nem kérdeztük meg Istent a műsorkészítés néhány területén. Mindennek, amit sugározunk, Istent kell tisztelnie, és tisztán kell tükröznie identitásunkat.

A vezető testület tagjai ünnepélyesen letérdeltek, hogy megvallják gyengeségüket, és Istentől különleges áldást kérjenek az új irányváltáshoz.

Ezzel az elkötelezettséggel a nagy küzdelem mindkét oldala azonnal akcióba lendült. A következő két nap során, miközben David az országon kívül tartózkodott, a külső erők megkísérelték kicsavarni a tévéállomást a testület irányítása alól. Belső gazdasági információkat felhasználva ezek az emberek úgy érveltek, csupán egy cégeladásból szerez-

hetnek elégséges pénzt, hogy megvehessék a szükséges költséges új adót. Nyilvánvaló egybeesések révén David egy lépéssel a válság előtt járt.

Szíve örömmel telt meg, amikor felfedezte Isten kezét az irányításban, és békességben volt a vezető testület irányvételével, így bizalommal kérte az Urat, nyújtson anyagi javakat, hogy megvásárolhassák a nagyon is szükséges adót. Huszonnégy órán belül egy félig nyugállományban lévő házaspár lépett kapcsolatba Daviddel, és felajánlották nyugdíjelőtakarékosság céljából félretett javaikat, hogy megvegyék a berendezést. Isten ígérete állandóan David fülében csengett: „Mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam.” (Ésa 65,24)

David gyorsan visszatért Guyanába, és maga felügyelte az állomás napi működését. Egyértelmű volt, hogy Isten gondoskodott az új adóról, Ő segített helyreállítani a bizalmat és a szavahihetőséget az állomás működésében. Washington segítségével a technikusokkal szerződést kötöttek, hogy telepítik az új szatelliteltöltést a 3ABN és az AGCN részére, így nemsokára a Safe TV-t is felöleli. A tévéállomás evangélicizációs küldetésével összhangban David létrehozott egy Biblia-munkásokból álló csapatot, amely elkezdte terjeszteni az állomás által felajánlott Biblia-tanulmányokat és más irodalmat. A dolgok ismét normális mederbe kerültek a TV2-t illetően.

Néhány hónappal korábban David megkérdezte Beckytől:

– Gondoltál arra, hogy ha megkapjuk az állandó működési engedélyt a GAMAS részére, egy másik kihívással fogunk szembenézni? Isten újabb áldásaival újabb felelősségek járnak. Én már úgyis túlzottan szét vagyok forgácsolódva. Pilóták és további érett vezetői képességekkel megáldott emberek nélkül, akik elhatározták, hogy odaszánják magukat hosszú távon, a guyanai őserdei munka akadályokba ütköznek.

– Igazad van, David, de gondolj azokra az önkéntesekre, akiket Isten küldött. Mit csináltál volna Dan Peek és családja nélkül, akik mint georgetowni önkéntesek az összes technikai problémát kezelték, és a hűséges dr. Sheila nélkül, aki a vezetés felelősségét hordozta a paruimai szakiskolánál?

David félbeszakította:

– Ne felejtsük el azt a kitűnő munkát, amit a helyi önkéntesek végeztek, amikor a falusi iskolákban tanítottak. A szakközépiskola sem maradhatott volna fenn a tennessee-beli Southern Adventist University (Déli Adventista Egyetem) misszionárius hallgatói nélkül, akik minden korcsoportnál tanítottak. Hozzájuk csatlakoztak a más országokból – Kánadából, Németországból, Franciaországból, Szlovákiából, Trinidadból, Tobagóból, Bolíviából és Oregon államból – jött önkéntesek, összesen tizennégyen arra a tanévre. Milyen csodálatos odaszánást és elkötelezettséget tanúsítottak. Georgetownban van egy nagyszerű repülőgép-szerelő csapatunk. Most azonban elkötelezett bozótpilótákra van szükségünk, akik idejüket odaszánják, illetve otthonukat, családjukat és hazájukat is készek egy darabig hátrahagyni, hogy a GAMAS csapatához csatlakozzanak. Az Úr elé viszem a problémánkat. Arra fogom kérni Őt, válasszon ki önkénteseket, akik a nehézségekben meglátják a kihívásokat, és az időbeli késlekedések által hagyják, hogy Ő bizalomra és türelemre nevelje őket. Arra készíttet embereket, adják át magukat Istennek, hogy Isten ereje által még a kudarcaikban is győztesek legyenek az Ő dicsőségére.

Becky vette a Bibliáját és bement a hálószobába. Valamivel később lefutott a lépcsőn, átölelte Davidet, és örömmel mondta neki:

– Isten válaszolt az imámra! Emlékszel, amikor Mózes túlzottan megterhelte a sok ügyintézés, és az Úr azt mondta neki, gyűjtsön hetven embert? Isten azt mondta: „elsza-

kasztok abból a lélekből, amely tebenned van, és teszem őbeléd, hogy viseljék teveled a népnek terhét, hogy ne viseljed te magad” (4Móz 11,17). Biztos vagyok benne, Isten éppen ebben a pillanatban már készíti azokat az odaszánt pilótákat, akik majd előállnak és önként felajánlják, hogy segítenek a súlyos repülési feladatok teljesítésében.

Becky bizakodásától felbátorodva letérdeltek, és az Úrra bízták terhüket.

Néhány héttel később David és Becky a Southern Adventist University felé utaztak, ahol beszélniük kellett az ott végzett öregdiákok hétvégi összejövetelén. David nem tudta, hogy az egyetem őt választotta az év öregdiákjának. Nem volt egyetlen üres szék sem. Valahol a tömegben Orville Donesky és Gary Roberts, két pilóta készíttelve érezte magát David beszédének hatására.

Gary repülő orvos-misszionárius családban nőtt fel. Miután diplomás ápoló, hivatásos pilóta és szerelő lett, azért imádkozott Istenhez, hogy vezesse őt egy egészségügyi munkára összpontosított missziós repülési programhoz. A Szentlélek szólt hozzá: „a GAMAS a válasz a te keresésedre”. Éppen egy lánnyal randevúzott, aki diplomás ápolónő volt. Elmondta neki, elhívást érzett, hogy vállaljon úttörő munkát a guyanai vadon még érintetlen területein.

David már repült Orville Donesky bátyjával, Conroyjal Mexikóban tizenhárom évvel ezelőtt. Orville és felesége, Odil, gyermekeikkel, a hétéves Andrew-val és a hároméves Kristenával együtt úgy érezték, a Szentlélek bátorította őket, hogy gondolkodjanak el a guyanai repülési munkához való csatlakozáson.

Gary és Orville is, Orville családjával együtt, olyan erős elkötelezettséget érezték, hogy 2001 februárjának nagy részét Guayanában töltötték a saját költségükön, Daviddal repülve. Miután elfogadták Clyde Peters meghívását a perui

Pucallpában lévő légitámaszponton, intenzív őserdei kiképzést kaptak. Orville és Gary felváltva, másodpilótaként repültek a kétmotoros Comanche géppel egy egész éjszakás, Brazíliát átszelő út során. Bolíviában szálltak le tankolni, és néhány óra pihenésre. Amikor azon az estén megérkeztek a perui Pucallpába, fogalmuk sem volt, hogyan nyit majd Isten újabb ajtót a repülőszolgálat előtt Guyanában.

A perui projekt pilótája, Alberto Martin találkozott velük, és magával hívta őket:

– Gyertek, nézzétek meg a J. J. Aikent, az első Cessna 182-es túragépünket. Éppen helyreállítják egy kis futómű-sérülés után, erősebb lesz, mint újkorában! Most egy második gépen repülünk, és imádkozunk egy vevőért, aki a J. J. Aikent Isten dicsőségére fogja használni.

Orville odasúgta Davidnek:

– Tényleg nem tudhatja, hogy Odil és én egy Cessna 182-est keresünk megvételre Guyanába?

David megrázta a fejét.

– Semmiképpen sem tudhatja – súgta. – Istennek lehet még valami különleges a tarsolyában...

Napokon belül megállapították az árat, megegyeztek az eladásban, és mindannyiuk szívét örömmel töltötte el, hogy a repülőgép továbbra is Isten művében marad Guyanában. A pénz felét kifizették a repülőgép átadása után, a második fele néhány hónapon belül volt esedékes.

Orville és Gary elkötelezték magukat, hogy 2001 nyarán csatlakoznak az önkéntesek GAMAS-csoportjához. David és Becky beszélt velük közvetlenül azelőtt, hogy felszálltak az Egyesült Államokba visszatérő repülőre. Orville – Odilt átka-rolva – így szólt:

– Nem kételkedhetünk Isten ígérésében: „És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjete le!” (Ésa 30,21) Isten békessége

árad szét a lelkünkben, amikor megemlékezünk ígérteréről, mely szerint Ő minden szükségletünkről gondoskodik. Tervezni is alig mertük, hogy egy szerény házat építsünk a Kamarang folyó partján, a szakközépiskola közelében, Paruimában – de bízunk Istenben, hogy majd Ő vezet bennünket. Megtiszteltetés számunkra, hogy a repülőprogram részesei lehetünk, és segíthetünk az adminisztrációs munkában is a szakközépiskolában. Egy napon, hamarosan, mindenkinek teljesen Istenre kell majd hagyatkoznia mindenben. Azt választottuk, hogy most elkezdjük a tanulást, és nagyon örülünk minden alkalomnak, amikor elmondhatjuk, mit tett értünk Isten.

Gary helyeslően bólintott, és ezt mondta:

– A guyanai látogatásom megerősítette a meggyőződésemet: Isten hív, hogy támogassam ezt a gyorsan növekvő munkát Guyanában. Elhatározásra is jutottam. Orville repül majd az új Cessna 182-vel, hogy támogassa a megkezdett munkát a 7. körzetben, én pedig a Cessna 172-esünkkel, amely új STOL felszerelést is kapott, hogy elindítsuk a munkát a 8. körzetben. Szüntelenül az isteni segítségre hagyatkozunk. Hűségesek leszünk Isten egyházához és üzenetéhez, együtt dolgozva a testvérekkel. Örülök, hogy csatlakozhatom Isten népéhez, és együtt hozzájárulhatunk a drága indiánok megmentéséhez, akik most semmit sem tudnak Isten hatalmáról és kegyelméről.

Nem sokkal ezután David üzenetet kapott Warren McDaniel II-től, aki elkísérte a Laurelbrook Főiskola csoportját, hogy részt vegyen az új iskolával kapcsolatos munkában Kimbiában, a Berbice folyónál. Warren és felesége, Jodi – kilencéves lányukkal, Taylorral, és hatéves fiukkal, Warren III-al együtt – elvállalták, hogy vezetik az új Berbice Adventista Főiskolát.

David megszorította Becky kezét, és ezt suttogetta:

– Az adott nekem olyan sok bátorítást, hogy tanúja voltam, amint Orville Donesky és Warren McDaniel hátat fordítanak a nagyon jól jövedelmező vezetői állásuknak, és a családjukkal együtt Istent követik az ismeretlenbe, önkéntesekként. Ha valaki főfoglalkozású önkéntes misszionáriussá válik, az olyan, mintha máglyán égetnék. A rendkívüli áldozathozatalon csodálkozva az emberek odajönnek, hogy megnézzék. Amint ezt teszik, látják Istennek az „áldozatok” arcán ragyogó örömét, és ők is vágyakoznak, hogy ugyanezt megtapasztalják.

Becky nem tudott szólni az örömtől, csak letörölte a könnyeit.

David folytatta:

– Egy jó guyanai csapattal én is tudtam figyelni a Caribbean Family Network növekvő szükségleteire mindenütt a szigeteken. Ó, elfelejtettem elmondani, hogy a mi jó barátunk és régi munkatársunk St. Luciából, Gilbert Jean-François, csatlakozott a CFN-csapatunkhoz! A társaság titkára lett. Isten megtartotta nekünk adott ígéretét. Gondoskodott a segítségről, amire nagy szükségünk van. Igen, csak eszközök vagyunk Isten kezében, a Mester szolgálatára kész önkéntesek, akik Istenben bízunk, hogy mindannyiunkat áldássá tesz.

Ekkor, lehajtva fejét, David így imádkozott:

– Drága Atyánk, a szemeink rád néznek. Egyedül te vagy képes a szívekben és indítékokban olvasni, csak te tudsz továbbra is arra indítani embereket, hogy önkéntesnek jelentkezzenek. Te tudsz olyan szívekről, amelyek hajlandók ennek az életnek a kényelmét feláldozni, igen, még magát az életet is, hogy olyan helyekre menjenek, ahol még Krisztus nevét sem hallották, ahogyan a Római levélben olvasható (Rm 15,20). Örvendezik szívem a kegyelemből fakadó csodáidnak, amelyeket repülőgépeken, tévéállomásokon, isko-

lákön és egészségügyi-evangelizációs munkán keresztül tapasztaltunk meg. Ezek a drága indiánok a te gyermekeid éppen úgy, mint azok a milliók, akiket a nagyvárosokban elérünk a tévé segítségével. Köszönjük a bizonyosságot, hogy be fogod fejezni azt, amit elkezdted. Mint Józsué, a te ígéretedre támaszkodunk: „Avagy nem parancsoltam-e meg neked: légy bátor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz.”* Dicsérjük szent nevedet! Ámen.

---

* Józs 1,9.

Függelék
BESZÉLGETÉS
DAVID GATESSZEL

M*it jelent misszionáriusnak lenni?*

– A sikeres missziómunka legfontosabb része a szoros kapcsolat Istennel, azzal a meggyőződéssel társulva, hogy Isten vezetett a missziószolgálatba. Amikor nehézségek támadnak a munkában, úgy gondolom, elengedhetetlen, hogy legyen az „elhívástudat”, amely arra indít: gondjainkat Istenre bízjuk, aki elhívott a szolgálatára, és tőle kérjük segítséget a problémáink megoldásához. Vannak, akik fiatalokuktól kezdve érzik ezt az elhívást, míg másokban az élettapasztalat vagy a külföldi misszióval való találkozás nyomán születik meg.

– *Szükség van ehhez valamilyen különleges személyiségre vagy képességekre?*

– Minden ember különböző adottságokkal, temperamentummal, érdeklődéssel és személyiséggel születik. Ezek olyan nyersanyagká válnak, amelyet fejleszteni és építeni kell, önfejelem és tanulás révén. Isten művében van hely mindenféle képesség, talentum, szakértelem és személyiség részére. Ennek az alapelvnek a megértése és elfogadása létfontosságú ahhoz, hogy valaki képes legyen elfogadni másokat, és csapatban tudjon együtt dolgozni velük. Ahogy az öt kenyér és a két hal csodája tanítja Máté 14-ben és Márk 6-ban, fel kell ismernünk, hogy közvetlen parancsunk van az Úrtól:

„Adjatok nekik ti enniük.” (Mt 14,16) Számba kell vennünk, hogy mink van, és száz százaléig Isten kezébe kell helyeznünk. Ő azután elveszi, amit neki adunk, és megsokszorozza, elegendően ahhoz, hogy teljesíteni tudjuk az utasításait. A talentumok felhasználásáról szóló világos tanítás Máté 25-ben szintén ezt az alapelvet erősíti meg. Használjuk, vagy elveszítjük őket. Tegyük fel, hogy elbűvöl Japán és a japán kultúra. Ha feltételezzük, hogy az érdeklődésünk az Úr ajándéka és fejleszteni kell, köszönjük meg ezt az érdeklődést, és akaratumkat rendeljük alá neki, illetve kérjük Őt, hogy avatkozzon közbe bármikor, ha más terve lenne számunkra. De ne felejtsük el, hogy az akadályok nem feltétlenül Isten nemtetszésének a bizonyítékai. Az akadályokat le kell győzni. Eközben az illető elkezd olvasni mindent a kultúráról, és kezd japánul tanulni. Lehet, hogy tervezni fog egy rövid missziós utat abba az országba, vagy önkéntesként szolgál ott egy évig. Amint halad előre, azt tapasztalja, hogy a lehetőségek ajtói kezdenek megnyílni. Ezeket folyamatosan ki kell használni, mindig emlékezve, hogy az akaratumkat naponként alá kell rendelni mennyei Atyánknak. Végül talán egy nap arra ébredünk, hogy főállású misszionáriusok vagy szakértők vagyunk Japánban. Természetesen lehet, hogy Alaszkában találja magát az illető, ha ott van rá szüksége Istennek. Hogyan vezetett Isten? Azáltal, hogy adott egy alapelvet, amit követnünk kell: vegyük a talentumainkat, amelyekkel jelenleg rendelkezünk, és fejlesszük azokat a Mesterért. Mivel szokásunk, hogy mindennap alárendeljük akaratumkat neki, és tanulmányozzuk az Ő Igéjét, nem kell folyton aggódni, megkérdőjelezve, hogy vajon Isten akarata követjük-e. Ő minden bizonnyal közbe tud és akar lépni bármikor, ha erre van szükség. Amíg Őt akarjuk követni, előrehaladhatunk és nyugodtan alhatunk, az Ő vezetésében bízva.

– *Milyen javaslatod van a felkészüléshez szükséges tanúlással kapcsolatban?*

– Először is hadd mondjam el, hogy a mai világban egy szervezetnek a lehető legkevesebb adminisztrációs szinttel kell rendelkeznie ahhoz, hogy rugalmasan és gyorsan tudjon reagálni a lehetőségekre. Ez az alapelv nemcsak az üzleti életre vonatkozik, hanem Isten művére is. Azt javaslom, gondoljuk végig, természet szerint mi az, ami érdekel és mire van adottságunk, és keressünk olyan képzési lehetőséget, amely ezekhez a területekhez illik, amit természetünknel fogva élvezünk, és amiben tehetségesek vagyunk. Egy másik terület, amit szeretnék hangsúlyozni a missziómunkával kapcsolatban, hogy képesnek kell lenni sok különböző dolgot elvégezni. Tehát ahelyett, hogy szakértők lennénk egy területen, azt javaslom, többféle képzésben vegyünk részt, és a szakértelemnek olyan kombinációját keressük, amely megfelel a munkához szükséges különböző szükségleteknek. Az ezermester jól jön a munka frontvonalában. A szakosodás jó egy egyetemi álláshoz, vagy egy tudósak, akinek talán PhD-fokozatra van szüksége a munka egy bizonyos területén, amelyre szakosodnia kell. Az élvonalbeli munkához azonban sokkal fontosabb a többféle területen szerzett képzettség. A helyi kultúra és nyelv mindenképpen létfontosságú ahhoz, hogy kommunikálhassunk azokkal az emberekkel, akiket próbálunk elérni. Miután átgondoltuk, melyik országban dolgozunk, és Isten megnyitotta az ajtókat számunkra, továbbá meggyőződünk róla, hogy oda kell menni: tekintsük azt az országot a sajátunknak. Az agyunkat szoktassuk hozzá ahhoz, hogy úgy gondolkozzunk és beszéljünk, mint a helybeliek, próbáljuk meg elsajátítani az akcentusukat. Lehet, hogy Észak-Amerikából vagy egy másik országból jöttünk, azonban amikor „örökbe fogadunk” egy országot, úgy kell beszélnünk róla, mintha a sajátunk lenne.

Például amikor Guyanában vagyok, azt mondom: „Mi guyanaiak büszkék vagyunk a gyönyörű szép országunkra.” Szándékosan teszem ezt. Nem vagyok guyanai, de „örökre fogadtam” ezt az országot, és amikor ott vagyok, úgy beszélek róla, mint amely a sajátom. És ne feledjük, megtiszteltetés, amikor közülük valónak tartanak, amikor azt mondják: „Közülünk való vagy.” Ez azonnal olyan helyzetet teremt, amely által el lehet érni az embereket, és hatással lehetünk rájuk. Különösen a repülés terén, a pilótáknak legalább egy kereskedelmi-pilóta-jogosítvánnyal kell rendelkezniük, és legalább egy 500 órás gyakorlatról szóló okirattal. 1200 óra ajánlott, de 500 óra a minimum. A repülő-karbantartási képzés nagyon fontos. A legtöbb pilótának magának kell karbantartania a gépet. Ez nem minden országban követelmény, és valójában Guyanában elvárják, hogy valaki más végezze el a karbantartást. Azonban ha szerelő is vagy, jobban tudsz vigyázni a gépedre. A pilóták nem csak taxisofőrök. Véleményem szerint elsősorban misszionáriusok. A repülő csak egy eszköz számukra a közlekedéshez. Meg kell fontolniuk az egészségügyi képzést is hivatásos ápolóként, okleveles gyakorlati ápolóként vagy akár szakképzett mentőként. A tanácsadás, a különféle mesterségekben való jártasság vagy az evangelizálás területén szerzett képesítés mind fontos a pilótáknak. Mivel amint odaérek az adott helyre, rögtön ilyen kérdésekkel kell foglalkozniuk.

– *Hogyan választod ki a misszióterületet, ahol dolgozni fogsz?*

– Többféle módon lehet kiválasztani a misszióterületet. Néhány embert, mint például Pált is, Isten hívta el kifejezetten Macedóniába. Azelőtt nem gondolt rá, hogy oda menjen. Tehát néhány ember kifejezett elhívást kap valamelyik területre. A többség esetében azonban nem ez a helyzet. Hiszem, hogy Isten plántálja belénk az érdeklődést. Néhá-

nyan csak Kínáról álmodoznak, és oda szeretnének menni. Szeretik a kínai nyelvet, és ez egyszerűen Kína-rajongókká teszi őket. Mások Dél-Amerikába akarnak menni, szintén mások Afrikába. Bármilyen vágy vagy rajongás alakul ki valakiben, hiszem, hogy az Úrtól van. És ezért ez lenne a legelső terület, amit meg kell vizsgálni, amikor misszióterületet választunk: mi az, ami iránt érdeklődünk? Gondoljuk végig, hogy melyik kontinens, régió vagy ország köti le az érdeklődésünket. Ismerkedjünk meg az ország történelmével, földrajzával, kultúrájával és nyelvvel. Vegyünk részt egy missziós úton vagy valami ehhez hasonlóan azon a területen, ahova szeretnénk eljutni. Építsünk kapcsolatot a helyi egyházvezetőkkel, mivel az ő szárnyaik alatt fogunk dolgozni. Ha valaki önkéntesként szolgál egy évig, ez egy kellemes és hatásos módja a kapcsolatok kiépítésének és fejlesztésének. Ha már megismertük a gyülekezeti tisztviselőket, a lelkészeket, a gyülekezeti és közösségi vezetőket és a tagokat is, ez egy jó alap ahhoz, hogy meg tudjuk hozni a döntést. Ha valaki felelősségteljes és megbízható, és építő módon hozzá tud járulni a helyi munkához, akkor már szinte biztos, hogy meg lesz a helye az ottani munkában.

– *Hogyan választod ki a támogatás módját?*

– Nincs egy kizárólagosan helyes útja a pénzügyi szükségletek biztosításának a missziómunkában. Vannak olyan személyiségtípusú emberek, akik biztonságosabban érzik magukat egy olyan helyzetben, ahol az összes pénzügyi változó előre meg van határozva. Vannak, akik rugalmasak, és hajlandók egy minimális anyagi támogatással elindulni, vagy akár anélkül is. A legtöbb ember valahol a kettő között helyezkedik el. Isten mindenféle tervvel együtt akar munkálkodni. Azonban tartsuk szemünk előtt, hogy Ő általában az embert a komfortzónáján kívülre helyezi, hogy megtanuljuk Rá bízni magunkat a bizonytalanságban. A missziószolgálat

mindig számos meglepetéssel van tele, amit Isten kezébe kell helyezni, hogy előrehaladhassunk. És természetesen azt se felejtjük el, hogy egy napon nemsokára Isten népének minden tagja olyan helyzetbe fog kényszerülni, amikor minden emberi támogatást el fognak vágni. A következőkben felsorolok néhány olyan módot, ahogyan a misszionáriusok fedezhetik a személyes szükségleteiket, amíg külföldön dolgoznak: 1. *Közösségi alkalmazás.* Néhányan olyan hivatással vagy szakképzettséggel rendelkeznek, amely megfelel a külföldi fizetett pozíciók elvárásainak. Ezeket a fizetett állásokat a generálkonferencia és a divízió titkársága koordinálja. Az a néhány létező állás általában diplomás szakemberek részére szól. 2. *Önfenntartó szervezetek.* Ezeknek a szponzoráló szervezeteknek lehet, hogy van egy elérhető fix ösztöndíja vagy fizetési kerete a misszionáriusjelöltek részére. Néhányan azt kérik a jelentkezőktől, hogy teremtsék elő a saját támogatásukat, mielőtt belefognának. Az ilyen típusú szervezeteknek általában olyan szükségleteik vannak, amelyek az általános gyülekezetépítéstől a technikai és szakképzettséget igénylő tevékenységekig terjedhetnek. 3. *Önfenntartó egyéniségek.* Néhány leendő misszionárius talán rendelkezik olyan személyes támogatással, amely fedezi a szükségleteit, amíg külföldön dolgozik. Mások lehet, hogy a saját szakképzettségükre támaszkodva állást keresnek és maguk fizetik a költségeiket, amíg külföldön dolgoznak (mint Pál apostol is, amikor sátort készített, hogy ellássa magát). Pénzügyi források érkehetnek családtagoktól, barátoktól vagy más gyülekezeti tagoktól, ami minden hónapban egy fix összeget takar. Gyakran egy közösség szponzorál valakit mint teljes munkaidős misszionáriust vagy önkéntest. 4. *Isteni támogatás.* Ez a radikális, de izgalmas módszer az Istenbe vetett teljes bizalomról szól, aki gondoskodik a szükségleteinkről. Erről szól ez a könyv. Isten képes és készséges is rá, hogy minden szük-

ségletünkről gondoskodjon, amíg arra összpontosítunk, hogy neki dolgozzunk. Ez a bibliai módszer Márk 6,7–13-ban és Lukács 10,1–11-ben található, ahol Jézus kettésével kiküldte a tanítványait üres kézzel. Egyszerűen ki kellett menniük, Istenben bízva, hogy Ő majd gondoskodik a szükségleteikről. Amikor visszatértek, Jézus megkérdezte őket Lukács 22,35 szerint, hogy hiányt szenvedtek-e bármiben, és ők örömmel válaszolták: „Semmiben.” Olyan emberek mint George Muller vagy Hudson Taylor ma azért híresek, mert bíztak abban, hogy Isten képes gondoskodni róluk. Áldozatok árán magabiztosan haladtak előre, és Isten pontosan úgy cselekedett, amint megígérte. Gondoskodott minden szükségletük-ről az Ő dicsőségének gazdagsága szerint: „Hú az, aki elhívott titeket, és ő meg is cselekszi azt.”* Igazán izgalmas valóság az, hogy Isten minden gyermeke, attól függetlenül, hogy milyen pénzügyi tervet választ, egy napon arra fog kényszerülni, hogy az isteni támogatás tervét fogadja magáévá, amikor minden emberi segítségtől el fognak szakítani. Nem kétlem, hogy a többségnek ez egy igen súlyos próba lesz, és sokan nem fognak átmenni a vizsgán. Azok, akik most úgy döntenek: ezen csodálatos alapelv szerint élnek, meg fogják látni, hogy Isten keze megnyilatkozik az érdekekben. A jövő eseményei elé magabiztosan néznek, és hatalmas bátorításul lesznek másoknak, akik először kényszerülnek rá, hogy megtanulják ezt a bizalmat. Ha elhivatottnak érezzük magunkat a missziómunkára, remélem, ez a könyv arra fog bátorítani, hogy megtapasztaljuk az isteni támogatás alapelvét a saját életünkben, amíg ez még csak egy választás. Megtapasztaljuk majd: „Nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg ne hallgathatna”.

---

* 1Thess 5,24.

** Ésa 59,1.

– *Mit tanácsolsz a helyi egyházvezetőkkel és az állami tisztviselőkkel kapcsolatban?*

– Először is ismerjük el a helyi egyházvezetők felelősségét, hogy irányítsák és védelmezzék a gyülekezeti munkát az ő területükön. Egyeztessük velük a terveinket, amennyire csak lehetséges, és legyünk rugalmasak. Építsünk ki szoros munkakapcsolatot a misszió vagy a konferencia és az unió tisztviselőivel. Személyesen látogassuk meg a tisztviselőket, hogy meg tudjuk határozni, hogyan tudjuk legjobban segíteni az ő szolgálatuk betöltését. Legyünk arc, ne csak egy név. És tudatosítsuk, hogy a kulturális és a látásmódbeli különbségek frusztrációt okozhatnak mind a misszionáriusokban, mind a helyi tisztségviselőkben. Fontos az is, hogy megismerjünk olyan lelkileg érett laikus helybelieket, akik hajlandók tanáccsal ellátni. Viszont röviden hadd figyelmeztessék. Lehet, hogy lesznek olyan vezetők, akik megpróbálnak mindent irányítani a területükön, beleértve azt is, ami-re Isten valakit elhívott, bár Ellen White tanácsai és a közösség munkarendje ezzel ellentétben áll. Ez az igazgatási stílus stresszt okoz. Ilyenkor az ügyet állandóan az Úr elé kell vinni, és tanácsot kérni azoktól, akikben megbízunk. Az igazgatás legfontosabb és legkritikusabb területe a pénzügyek intézése. A saját felelősségünk, hogy folyamatosan tájékoztassuk a támogatóinkat. A projekttel kapcsolatos pénzügyi információk csak azokra tartoznak, akik anyagilag támogatnak. Ne engedjünk a nyomásnak, hogy bizalmas információkat adjunk meg a bevételi forrásokról és a pénzügyekről azoknak, akik nem tartoznak a támogatók közé. Viszont ha megengedjük, hogy az unió vagy a divízió alkalmanként ellenőrzést végezzen, ez helyénvaló és megalapozza a bizalmat. A kormányokkal kapcsolatban: míg néhány ország tárt karokkal fogadja a misszionáriusokat, mások gyanakvással és ellenségesen tekintenek rájuk. Tanuljunk a helybeliektől és

más misszionáriusoktól, amennyit csak tudunk a hozzáállásukról és az értékeikről. Mindig kezeljük a legnagyobb tisztelettel az állami tisztviselőket. Általános alapelvként csak azt az információt adjuk meg a hivatalnokoknak, amit kérnek, önként ne adjunk meg többet a szükségesnél. Ez vonatkozik a saját kormányunk nagykövetségére és konzulátusára is. És amennyire hatalmunkban áll és összhangban van Isten akaratával, engedelmeskedjünk minden törvénynek és követelménynek. Fontos teljesen mentes maradni a politikai mozgalmaktól és pártoktól. Még a véleményünket se hangoztassuk. Nekünk külföldieknek és misszionáriusoknak, akiknek küldetésünk van, a politikához semmi közünk.

– *Mi a helyzet a családdal és az otthoni támogatókkal való kapcsolattartással?*

– Ha van egy gyülekezet, család vagy csoport otthon, akik imádkoznak értünk, és esetleg anyagi támogatást is adnak, folyamatosan tájékoztassuk őket a kihívásainkról és az előrehaladásunkról. Legyünk őszinték a nehézségeinkkel és csalódásainkkal kapcsolatban, de ne a negatív dolgokra összpontosítsunk. Legyünk optimisták! Ha megemlítjük a problémáinkat, összpontosítsunk Isten erejére, hogy ima által feloldja azokat. Ha már megoldotta a nehézséget, készítsünk egy hálaadó jelentést. Tartsuk szem előtt, hogy amit írunk, visszakerülhet a misszióterületre, ezért óvatosan gondoljuk át, mit mondunk és milyen hozzáállást közvetítünk a jelentésben. A befolyásunk otthon talán nagyobb, mint a misszióterületen. Amikor Isten közbelép az érdekünkben, hadd lássák az emberek, hogyan munkálkodik. Amennyire csak lehet, használjuk ki a technika adta lehetőségeket. A számítógép és az e-mail megkönnyíti a kommunikációt. A digitális fényképezőt használhatjuk, hogy e-mailben képeket küldhessünk a támogatóknak és a helyi gyülekezetvezetőknek. És ne felejtünk el köszönőleveleket küldeni az adományo-

zóknek. A helyi támogatóknak és önkénteseknek szintén ki kell fejeznünk a hálánkat. Végül fogadjunk el annyi lehetőséget a beszédre, amennyi csak lehetséges. Miközben ösztönzünk másokat, és megosztjuk velük Isten áldásait, válaszként magunk is áldásban részesülünk.

– *Mi alapján méred le a sikert Isten művében?*

– Isten elhívott embereket, hogy legyenek a társai az Ő munkájában ezen a földön. Személyiségünket, kultúránkat, nyelvünket, képességeinket, talentumainkat és forrásainkat az Ő kezébe kell tennünk, hogy az Ő irányítása alatt használja őket. A munka sikere nem egyedül Istenen múlik, hanem nagy mértékben a mi döntéseinktől függ. Figyeljük meg a következő idézetet a *Próféták és királyok* című könyv 260. oldaláról: „Amikor Isten utat nyit egy bizonyos feladat elvégzésére, és biztosít az eredményről is, a választott eszköznek minden tőle telhetőt meg kell tennie a megígért eredmény elérésére. A munka végzése közben tanúsított lelkesedés és kitartás arányában adja Isten az eredményt. Csak akkor tud csodákat művelni népéért, ha az fáradhatatlan energiával megteszi a maga részét.” Isten általában nem hatástalanítja a rossz igazgatást, az anyagiak nem megfelelő használatát, az éleslátás hiányát, az önzést, a gondatlanságot, a lustaságot, az áldozatokra való készség hiányát, a mindent ellenőrző és szeretet nélküli hozzáállást. Sok terv fullad kudarcba, nem azért, mert Isten erre rendelte, hanem a saját hibáink és rugalmatlanságunk miatt. Milyen nagy tehát a felelősségünk, hogy megvalljuk gyengeségeinket és nyíltan kövessük az Úr utasításait. Íme egy másik idézet a *Jézus élete* című könyvből, a 307. oldalról: „Ha saját elgondolásaink szerint tervezünk, az Úr megengedi, hogy beleessünk hibáinkba.” A sikert sokféleképpen lehet mérni. Isten művében azonban nem a mi felelősségünk meghatározni a sikert. A mi felelősségünk az, hogy Isten elhívásához hűségeseknek

találtsunk, visszatükrözzük az Ő szeretetét egy haldokló világnak, és felkészítsük az embereket az Ő eljövetelére. Semmi más nem számít! Az intézmények sem, és az épületek, a repülőgépek, a felszerelések, a vagyontárgyak, a gazdagság, a befolyás, az iskolák vagy a gyülekezetek sem. Bár a világ általában ezek alapján méri a sikerességet, fel kell ismernünk, hogy ezek egyszerűen csak eszközök, amelyeket használhatunk a küldetés teljesítéséhez. Amikor összejövünk, hogy Isten művében terveket fektessünk le, állandó célkitűzésünknek annak kellene lennie, hogy kövessük azt, amit Jézus tett és tanított. „Csak Krisztus módszerével lehet igazán közelebb kerülni az emberekhez.”* Máté evangéliuma a következőket tartalmazza: Az üzenet hirdetése, betegek meggyógyítása, halottak feltámasztása, gonosz lelkek kiűzése, az éhezők etetése, a szomjazók itatása, a jövőnyekről való gondoskodás, a mezítelenek felöltöztetése, a betegek és rabok meglátogatása, minden nemzetek tanítványokká tétele és megkeresztelése, és tanítása, hogy kövessék mindazt, amit Krisztus parancsolt (lásd Mt 10,6–8; 25,35.36; 28,19–20). Isten egy nagyon különleges üzenetet adott a hetednapos adventista egyháznak a végidőre. Ez az üzenet mindenkinek szól, de különösen Isten gyermekeinek, akik már ismerik Őt, csak nem értik, mi forog kockán. Ahogyan az ellenség számára Isten szeretetteljes és igazságos jelleme a támadás célpontja, amint az Jézusban megmutatkozott, mi arra hívtunk el, hogy megmutassuk a mi életünkben az igazságot Istenről, az Ő törvényéről és jelleméről, és arról, hogyan készülhetünk fel Jézus közeli eljövetelére.

– *Milyen záró gondolatokat osztanál meg velünk a misziószolgálatlaltal kapcsolatban?*

---

* Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 91. o.

– A külföldön végzett szolgálat talán nem olyan nagy, mint az otthoni szolgálat. Otthon vannak azok, akiknek nagy szükségük van rá, hogy meghallják, Isten ma is él, képes és készséges gondoskodni az Ő gyermekeiről. Az egyik legfontosabb felelősségünk elmondani másoknak, hogy Isten mit tett értünk. Hűséges sáfároknak lenni elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy Isten folyamatosan megáldhasson minket. Ha hívó szolgálatot végzünk, ez nem lehet kifogás a rossz pénzkezelésre. Amikor egy gyülekezeti közösség úgy dönt, hogy közvetlenül támogat egy külföldi misszionáriust vagy projektet, ez általában növekvő adományozást eredményez az otthoni gyülekezetben. Egy missziós lelkületű gyülekezet növekszik. A bölcs lelkész bátorítani fogja a gyülekezeteket, hogy támogassanak missziós törekvéseket. Cselekedeteink mozgatórugója az Isten elhívásáról való meggyőződés legyen, ne pedig pusztán a kalandvágy. Szó szerint higgyük el Isten ígéreteit, és cselekedjünk ennek megfelelően. És mindig tartsuk szem előtt, hogy Isten „be fogja tölteni minden szükségleteteket, az Ő gazdagsága szerint, dicsőségesen”.* „Mennyei Atyánk ezerféle módon gondoskodik rólunk – ezekről sejtelmünk sincs.”** Legyünk készek kockáztatni és előrehaladni az ismeretlen változók ellenére is, például a források hiánya ellenére is. Érthető, ha megrémülünk, amikor megfelelő anyagi források nélkül haladunk előre. De az ilyen esetekben boruljunk térdre, tárjuk Isten elé az Ő ígéreteit, és igényeljük azokat. Amikor az Ő békéje betölt, akkor induljunk el. Tartsuk szem előtt, hogy a projektnek nem kell örökké tartania ahhoz, hogy sikeres legyen. Néhány projektre csak rövid időre nyílik lehetőség, azután lehetetlenné válik a folytatás. Egy projekt befejezése

---

* Fil 4,19.

** Ellen G. White: *Jézus élete*, 273. o.

nem feltétlenül kudarcc. Ne féljünk a kudarctól. Inkább féljünk attól, hogy meg sem próbáljuk. Azokkal a kártyákkal játszunk, amelyeket nekünk osztottak. Ha arra várunk, hogy a feltételek ideálisak legyenek, talán sosem fogunk cselekedni. Haladjunk előre Istennek engedelmességgel, tekintet nélkül arra, hogy esetleg milyen nehéznek tűnik a helyzet. Emlékeztessük magunkat, hogy Jézus arra kérte a tanítványokat, etessék meg a sokaságot csupán öt kenyérral és két hallal. Vitatkozhattak volna, hogy az engedelmség lehetetlen, mivel a források elégtelennek tűntek a feladat teljesítéséhez. Ők azonban engedelmséggel bemutatták, hogy „abból kell adnunk, amink van, és miközben adunk, Krisztus gondoskodik róla, hogy a hiányt kipótolja”.* Az emberek fontosabbak, mint a tárgyak és intézmények. Egy szervezet legfontosabb értékei az emberei. Gondoskodjunk az emberekről, és ők majd gondoskodni fognak a munka elvégzéséről. Isten ma is azt kérdezi tőlünk: „Mi az a kezedben?”** Használd!

---

* Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, VI. köt., 345. o.

** 2Móz 4,2.